

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Efsane ve Genç Elitler serilerinin #1 The New York Times Çoksatın Yazarı

MARIE LU

BATMAN
GECEGEZEN

ÖZEL POSTERLİ BASKI

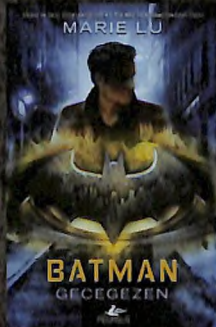
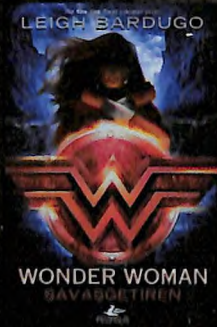

Batman olmadan önce,
Bruce Wayne'di.

En büyük düşmanı olabilecek kız için
tüm kuralları yıkmaya hazır, gözü kara bir genç.

DC İKONLAR

4 Kahraman. 4 Yazar. 4 Kitap. ikincisiyle Tanışın.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-570-9

9 786052 995709

Copyright © 2018 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements
© & TM DC Comics. WB SHIELD, TM & © Warner Bros.
Entertainment Inc. (s18)

GECEGEZENLER GOTHAM ŞEHRİNDE TERÖR ESTİRMEKTEDİR.

Şehrin elitleri teker teker öldürülmekte, yaşadıkları malikânelerin güvenlik sistemleri onlara karşı kullanılmaktadır.

LİSTELERİNDEKİ BİR SONRAKİ İSİM BRUCE WAYNE'DİR.

On sekiz yaşına basıp ailesinin servetini almaya hak kazanan Bruce, Wayne Sanayi'nin yanında, hayallerini süsleyen tüm teknolojik aletlerin de sahibi olmuştur. Ancak doğum günü partisinden dönerken Arkham Tımarhanesi'nde kamu hizmeti yapmakla sonuçlanacak içgüdüsel bir tercih yapar.

MADELEINE WALLACE ZEKİ BİR KATİL... VE BRUCE'UN TEK UMUDUDUR.

Akıl hastanesinde tanıştığı Madeleine Wallace, Gecegezenlerle bağlantısı olan zeki bir katildir ve sadece Bruce'la konuşmaktadır. Bruce kızın gizmini çözmeyi kafasına koyar fakat onu, sırlarını ortaya dökmesi için teşvik mi etmektedir yoksa Madeleine'in Gotham'ı dize getirmesini sağlayacak bilgiler mi vermektedir?

MARIE LU

BATMAN
GECEGEZEN

Primo Gallatosa

MARIE LU

The New York Times çoksatamı *Genç Elitler* ve *Efsane* serilerinin yazarıdır. Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra sanatçı olarak video oyunu endüstrisine adım atmıştır. Artık tam zamanlı yazarlık yapan Lu okuyarak, çizerek, oyun oynayarak ve trafiğe takılarak vakit geçirmektedir. Los Angeles'ta eşi ve köpekleriyle yaşamaktadır.

marielubooks.tumblr.com

 @Marie_Lu

#DCikonlar

BATMAN™

GECEGEZEN

— DC İKONLAR —

MARIE LU

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BATMAN™

GECEGEZEN

Batman created by Bob Kane with Bill Finger

Copyright © 2018 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements © & ™
DC Comics. WB SHIELD: ™ & © Warner Bros. Entertainment
Inc. (s18)
RHUS41646

Pegasus Yayınları: 1994
Gençlik: 392

Batman: Gecegezen

Marie Lu

Özgün Adı: Batman: Nightwalker

Editör: İlke Keskin

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2018 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-570-9

Türkçe Yayın Hakları, PEGASUS YAYINLARI, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC'nin
bünyesindeki Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş
kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

DIANNE İÇİN:

Bruce Wayne'in senin gibi bir arkadaşı olsaydı kendini şanslı sayardı.

GİRİŞ

Tırnaklarının arasına girmiş kan canını sıkıyordu.

Ucuz, aptal, işe yaramaz eldivenler, diye içinden geçirdi kız öfkeyle. Üstelik bu gece iki çifti üst üste giymişti fakat nadiren tecrübe ettiği bir bıçak kesdiği iki katmanı da yarmıştı ve kan ellerine bulaşmıştı. *Aptal.* Başka bir gece olsaydı durur –dikkatlice, itinalı bir şekilde– o kıpkırmızı lekeleri tırnaklarının arasından birbiri ardına kazıyıp çıkarırdı. Fakat şimdi hiç vakti yoktu.

Vakit yok, vakit yok.

Ay ışığı konağın zeminine şeritler halinde düşüyor, adamın çıplak bedeninin bir kısmını aydınlatıyordu. Diğerleriyle kıyaslandığında, bu adamın kanının farklı bir şekilde aktığını düşündü kız. Kan, adamın bedeninin alt tarafında muntazam bir daire şeklinde birikiyordu; tıpkı bir pastanın üzerindeki disk biçimli, pürüzsüz krema gibi.

Yeniden iç çekti ve kırmızı spreyci boya kutusunu sırt çantasına sıkıştırdı, ardından yere saçılmış birkaç parça

paçavrayı daha topladı. Arkasındaki duvarda, biraz evvel çizmeyi aceleyle tamamladığı sembol vardı.

Bu gece, konağın girişinde Sör Grant'in güvenlik sisteminde yaşadıkları beklenmedik sorunlarla başlayıp derin bir uykuda olmasını beklerlerken onu karşılarında görmelerine kadar geçen her şeyde zamanlama hatası yapmışlardı. Geç kalıyorlardı. Geç kalmaktan nefret ederdi.

Yatak odasında aceleyle eşyaları topladı ve hepsini sırt çantasına doldurdu. Pencereleden oluşan sıranın yanından geçerken ay ışığı yüz hatlarını düzenli aralıklarla aydınlatıyordu. Annesi eskiden ona, oyuncak bebeği andıran yüz hatları olduğunu söylerdi, doğduğu günden bu yana oyuncak bebeğe benzerdi; kocaman, koyu renk, parlak gözler; upuzun kirpikler; incecik bir burun ve gonca gibi bir ağız; porselen bir ten. Kaşları altında dümdüz ve yumuşacık bitiyor, ona kalıcı bir narinlik ifadesi veriyordu.

Onunla ilgili sorun da buydu. Her şey için çok geç olana dek kimse durumun ne olduğunu anlamıyordu. Ta ki kanları tırnaklarını lekeleyene dek.

O acele içinde saçları dağılmış, kapkara bir nehir misali omuzlarından aşağı dökülmüştü ve bir an durup saçlarını geriye savurarak tepesinde topladı. Aralarından bir iki telin kopup bir yerlere düştüğüne, polisin takip edebileceği bir ipucu bıraktığına şüphe yoktu. Fakat buradan zamanında kaçabilirse önemi olmazdı. Ne kadar da karman çorman bir kaçıştı bu, hiç onun yapacağı türden bir şey değildi.

Onları öldüreceğim, diye düşündü öfkeyle. Bunları temizlemem için beni bıraktılar...

Karanlığın içinde bir yerlerden siren çığlıkları geliyordu.

Kız donakaldı; başı, siren seslerinin geldiği yöne dönmüştü ve dikkatle dinliyordu. Eli içgüdüsel olarak uyluğuna bağladığı bıçaklardan birine gitti. Sonra koşmaya başladı. Çizmeleri hiç ses çıkarmıyordu; genç kız gölge gibi hareket ediyordu, çıkan tek ses sırtına vuran çantasının hafif gürültüsüydü. Koşarken, siyah atkısını yüzünün alt yarısına çekıştırerek burnu ile ağzını sakladı ve kapkara vizörü gözlerine geçirdi. Vizörün ardından görünen konak, ısı sinyalleri ve yeşil çizgilerden oluşan bir ağ halini aldı.

Sirenler hızla yaklaşıyordu.

Kız yeniden soluklanmak için durup dinledi. Siren sesleri farklı yönlerden geliyordu, hepsi de etrafını saracaktı. *Vakit yok, vakit yok.* Hızlıca konağın merdivenlerinden aşağı atıldı, gölgeler arasında tamamen kaybolmuştu, aşağı varınca giriş kapısına değil de kilere yöneldi. Güvenlik sistemi, dış kapıyı içeriden kilitleyecek şekilde yeniden düzenlenmişti fakat kiler onların kaçış yoluydu, bütün alarmlar devre dışı bırakılmıştı ve pencere kilitleri onun talimatını bekliyordu.

Kilere ulaştığında dışarıdaki sirenlerin sesi kulakları sağır edecek kadar yükselmişti. Polisler gelmişti.

"A penceresi, açıl," diye mırıldandı kız, mikrofonun ağızlık kısmına. Odanın diğer ucunda, kilit sistemi yeniden düzenlenmiş pencere yumuşak, itaatkâr bir klik sesiyle açıldı. Polisler ön ve arka kapılarda toplanacaklardı fakat zemin katında minicik bir pencere olduğunu bilmediklerinden, böylesine büyük bir evin yan tarafına bakmayı henüz akıl edemeyeceklerdi. Kız daha hızlı koştu.

Pencereye ulaştı ve kendini yukarı çekerek pencereden geçti, bir saniyede yılan gibi kıvrılarak dışarı çıktı. Ön taraftaki çimenlik alanda, megafondan bağırان bir polis me-

murunun sesini duyabiliyor, konağın çevresinde çömelmiş, ağır zırhlarının içinde, yüzleri kasklarının ardında saklı ve taarruz silahları kapıya doğrultulmuş en az bir düzine kadar korumanın ısı sinyallerini görebiliyordu.

Karanlıkta ayağa fırladı, vizörünü kaldırdı ve hızla ileri atılmaya hazırlandı.

Göz kamaştıran bir ışık seli üzerine aktı.

"Eller havaya!" Birkaç kişi aynı anda ona bağırdı. Kız önce dolu silahların takırtılarını, ardından da yanlarındaki memurların güçlkle zapt edebildikleri polis köpeklerinin havlamalarını işitti. *"Dizlerinin üstüne çök! Hemen!"*

Onu bulmuşlardı. Kız bir küfür savurmak istedi. *Vakit yok, vakit yok.* Ve artık çok geçti. En azından bu görevdeki diğerleri çoktan kaçıp gitmişti. Bir an bıçaklarını çekip en yakınındaki polis memurunun üzerine atılmayı, onu rehin olarak kalkan gibi kullanmayı düşündü.

Fakat çok fazla polis vardı ve ışık gözlerini, görüşüne güvenemeyeceği kadar kamaştırmıştı. Polisler köpeklerini salıvermeden böyle bir hamle yapabilecek kadar vakti yoktu ve köpeklerin pençelerinde ölmek gibi bir isteği de yoktu.

Bu yüzden aklından geçeni yapmak yerine ellerini havaya kaldırdı.

Polisler onu sertçe yere yatırdılar; kızın yüzü toprağa ve çimenlere sürtündü. Bir an, polislerin mat renkli kasklarının üzerindeki yansımasını ve polislerin doğruca yüzüne doğrultulmuş silah namlularını gördü.

"Onu yakaladık!" diye bağırdı polislerden biri telsizine, sesi heyecan ve korkudan boğuklaşmıştı. *"Şu an gözaltında! Beklemede kalın..."*

Beni yakaladınız, diye yineledi kendi kendine, bileklerine kapanan buz gibi kelepçeleri hissetti. Fakat yanağı yere yapışık haldeyken bile atkısının ardından hafifçe, alaycı bir şekilde gülümsedi.

Beni yakaladınız... şimdilik.

1. BÖLÜM

Bruce Wayne'in şu dünyada ait olduğu bir araba varsa, o da buydu: yepyeni, özel yapım bir Aston Martin; şahane, çok şık ve kömür karası bir arabaydı, tavanı ve kaputu parlak bir metalik şeritle süslenmişti.

Bruce şimdi arabanın sınırlarını zorluyor, Gotham'ın sınırları dışında güneşin batmak üzere olduğu caddeleri kucaklarken motor gürültüsünün, aracın en ufak bir dokunuşuna verdiği tepkilerin tadını çıkarıyordu. Araba, WayneTech'in bir armağanıydı ve en gelişmiş WayneTech güvenlik sistemiyle donatılmıştı, efsanevi otomobil imalatçısı ile Wayne imparatorluğu arasındaki tarihi bir işbirliğinin ürünüydü.

Bruce bir keskin dönüş daha yaparken, tekerlekler itiraz edercesine çılgık attı.

"Sesi duyudum," dedi Alfred Pennyworth, arabanın dokunmatik canlı video ekranından. Bruce'a kupkuru bir ifadeyle gülümsedi. "Dönüşlerde biraz daha yavaş olun, Efendi Wayne."

"Aston Martin'ler yavaş dönüşler için üretilmemişlerdir, Alfred."

"Paramparça edilsinler diye de üretilmediler."

Bruce, vasisine göz ucuyla bakarak gülümsedi. Arabayı tekrar Gotham'ın gökdelenlerinin bulunduğu yöne döndürürken, batan güneş havacı güneş gözlüğünden yansıyarak parıldadı. "Bana hiç güvenmiyorsun, Alfred," dedi sessizce. "Bana araba kullanmayı öğretsen sendin."

"Peki içine şeytan kaçmış biri gibi araba kullanmayı mı öğrettim size?"

"İçine şeytan kaçmış, *yetenekli* biri gibi," diye düzeltti Bruce. Düzgün bir hareketle direksiyonu döndürdü. "Ayrıca bu araç, Aston Martin'in hediyesi ve tepeden tırnağa WayneTech güvenliğiyle donatılmış. Kullanmamın tek nedeni, bu akşamki hayır etkinliğinde aracın güvenlik sistemlerinin gösterişini yapabilmek."

Alfred iç geçirdi. "Evet. Biliyorum."

"Peki bu şaheserin yapabileceği şeyleri test etmeden, dediğimi hakkıyla nasıl yapabilirim?"

"WayneTech'in güvenlik sistemlerini bir hayır gecesinde sergilemek, arabayı ölüme kafa tutarcasına kullanmakla aynı şey değil," diye cevap verdi Alfred, sesinde her zamankinden daha da kuru bir ton vardı. "Lucius Fox, basında bununla ilgili düzgün yorumlar çıksın diye sizden arabayı partiye götürmenizi istedi."

Bruce bir U dönüşü daha yaptı. Araba önünde uzanan yolu anında hesapladı ve Bruce ön camda bir dizi şeffaf renkli rakamın belirip kaybolduğunu gördü. Dönüşe olağanüstü bir hassasiyetle tepki veren araba, civar bölgenin planını son detayına dek çıkarırken takip ettiği yolla mükemmel bir zaman uyumu içindeydi.

“Benim yaptığım da tam olarak bu zaten,” diye ısrar etti Bruce, gözlerini iyice açarak. “Oraya vaktinde varmaya çalışmak.”

Alfred, Wayne Malikânesi’nde bir pencere pervazının tozunu alırken trajik bir ifadeyle başını salladı, güneş ışığı solgun tenini altın tonlarına boyuyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için Lucius’u öldüreceğim.”

Sevecen bir tebessüm Bruce’un dudaklarında oynadı. Bazen vasisinin, o özenli, görmüş geçirmiş, masmavi bakışlarıyla ciddi anlamda gri bir kurda benzediğini düşünürdü. Son birkaç sene içinde Alfred’in saçlarında birkaç beyaz tel belirmeye başlamış ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar daha da derinleşmişti. Bruce bunların nedeninin kendisi olup olmadığını merak ederdi. Bu düşünceyle biraz olsun yavaşladı.

Akşamın, avlanmak üzere gece karanlığına uçmaya başlayan yarasaların görülebildiği vakti gelmişti. Bruce şehrin iç kısımlarına doğru ilerlerken, kararan gökyüzünde yarasalardan oluşan bir bulutun gölgesini gördü, şehrin karanlık köşelerinden çıkıp sürülerine katılmaya gidiyorlardı.

Bruce birden o tanıdık nostalji hissinin çekimine kapıldı. Babası bir keresinde, Wayne Malikânesi’nin yanındaki alanın, şehirdeki en büyük yarasa sığınaklarından biri olduğunu belirtmişti. Bruce hâlâ ön taraftaki çimenlik alanda şaşkınlık içinde oturunu, babasının inişli çıkışlı dalgalar halinde gökyüzünde süzülen, alacakaranlığa doğru akıp giden binlerce yaratığı gösterişini hatırlıyordu. Babası her bir yarasanın bir birey olduğunu ama bir şekilde, yine de tek bir canlıymış gibi hareket etmeyi bildiklerini söylemişti.

Bu anı üzerine Bruce direksiyonu daha da sıktı. Babası da orada, yan koltuğunda oturup onunla yarasaları gözlemliyor olmalıydı. Ancak elbette bu imkânsızdı.

Bruce şehir merkezine yaklaştıkça caddeler daha pis bir hal almaya başladı, sonunda gökdelenler batmakta olan güneşin önünü tamamen kapladı ve ara sokakları gölgeler içinde bıraktı. Bruce hızla Wayne Kulesi'nin ve ara sokaklarında birkaç çadır kurulu Seco Finans Binası'nın yanından geçti; böylesi zengin bir finans timsalinin tam yanı başında sefaletin hüküm sürmesi çarpıcı bir tezettı. Bu binaların yanında Gotham Köprüsü vardı, köprünün yeniden boyanma işlemi yarı yarıya bitmişti. Köprünün alt tarafındaysa düşük gelirliilerin harap haldeki evleri rasgele diziliydi.

Bruce küçükken şehrin böyle göründüğünü hatırlamıyordu; onun anılarında Gotham beton ve çelikten oluşan etkileyici bir orman gibiydi; caddelerde dolanan pahalı arabalar, siyah ceketleri içindeki kapı görevlileri, yeni deri ile erkek ve kadın parfümü kokuları, süslü otellerin parlak lobileriyle doluydu; limanı aydınlatan şehir ışıklarına bakan yatlar vardı.

Yanında anne ve babası varken Bruce yalnızca iyi şeyleri görürdü; duvardaki grafitileri, oluklardaki çöpleri ya da terk edilmiş el arabalarını, gölgeler içindeki köşelerde birbirine sokulmuş insanları ve karton bardaklarda şangırdayan bozuklukları görmezdi. İyi korunup kollanan bir çocuk olarak, Gotham'ın insanlara iyi bir bedel karşılığında vereceği şeyleri görmüştü sadece, kötü bir bedel karşılığında maruz kalanları görmemişti.

Tüm bunlar, uğursuz bir gecede değişmişti.

Bruce bugün, kendisine kalan miras yatırımı fonlarının bozulacağı gün, anne ve babasının anılarından kurtulama-

yacağını biliyordu. Ama kendini buna ne kadar hazırlamış olursa olsun, anılar yine de yüreğini sızlatıyordu.

Bruce, Bellingham Salonu'na doğru kıvrılan yola girdi. Ön taraftaki kaldırım kırmızı halıyla kaplanmıştı ve basamaklardan yukarıya çıkıyordu, yolun yan tarafında paparaz-zilerden oluşan bir sürü vardı, fotoğraf makineleri çoktan arabasını aydınlatmaya başlamıştı bile.

"Efendi Wayne."

Bruce, Alfred'in hâlâ onunla güvenlik hakkında konuşmakta olduğunu fark etti. "Dinliyorum, Alfred," dedi.

"Bundan şüpheliyim. Size yarın Lucius Fox'la bir görüşme planlamanızı söylediğimi işittiniz mi? Bütün bir yaz boyunca onunla çalışacaksınız, en azından detaylı bir plan hazırlamaya başlamanız gerekiyor."

"Elbette, efendim."

Alfred bir an durup ona sert bir ifadeyle baktı. "Ve bu gece terbiyenizi takının. Anlaşıldı mı?"

"Planım, bir köşede hareketsiz durup hiç ses çıkarmamak."

"Çok komik, Efendi Wayne. Bu sözünüzü size hatırlatacağım."

"Doğum günümü kutlamayacak mısın, Alfred?"

Bu soru üzerine Alfred'in yüzüne nihayet bir tebessüm yayıldı ve katı yüz hatları yumuşadı. "Ve on sekizinci doğum gününüz kutlu olsun, Efendi Wayne." Bir kez başını salladı. "Bu etkinliği düzenlemek tam da Martha'nın oğlundan beklenebilecek bir şey. Yaşasaydı sizinle gurur duyardı."

Annesinin bahsi geçince Bruce bir an gözlerini kapadı. Annesi, her sene doğum gününü kutlamak yerine bir hayır gecesi düzenlerdi ve toplanan para doğruca, kendilerini mahkemede savunmaya maddi gücü yetmeyen kimseleri koruyan bir topluluk olan Gotham Yasal Koruma Fonu'na

giderdi. Bruce da bu gece, artık aile servetinin sorumluluğu resmi olarak kendi omuzlarına yüklendiği için, annesinin gelenegini devam ettirecekti.

Martha'nın oğlundan beklenebilecek bir şey. Bu övgüyü nasıl karşılayacağını bilemeyen Bruce sadece omuz silkti. "Teşekkürler, Alfred," diye cevap verdi. "Gece beni bekleme."

Alfred ve Bruce görüşmeyi sonlandırdılar. Bruce salonun önünde durdu ve bir an arabanın içinde öylece oturdu, paparazziler dışarıdan ona seslenirlerken duygularını kontrol altına aldı.

Bruce spot ışıklarının altında büyümüş, kendisi ve ailesi hakkında çıkan gazete başlıklarına yıllarca tahammül etmişti. **SEKİZ YAŞINDAKİ BRUCE WAYNE, ANNE VE BABASININ KURBAN GİTTİĞİ CİNAYETİN TEK TANIĞI! BRUCE WAYNE'E BİR SERVET MİRAS KALDI! ON SEKİZ YAŞINDAKİ BRUCE WAYNE DÜNYANIN EN ZENGİN GENCİ!** Başlıklar böyle devam edip gidiyordu.

Alfred uzun fotoğraf makinesi lenslerini Wayne Malikânesi'nin pencerelerine doğrulttukları için fotoğrafçılara yasaklama emirleri çıkarttırmıştı ve Bruce bir keresinde, arabalarıyla sabırsız bir şekilde kendisini takip eden ve neredeyse ona çarpan paparazzilerden korkup ilkokuldan eve gözyaşları içinde gelmişti. Bruce ilk yıllarını, onlardan saklanarak geçirmeye çalışmıştı. Sanki malikânede kendi odasının derinliklerinde gizlenmek gazetelerin yeni dedikodular uydurmalarına engel olacaktı gibi.

Fakat ya gerçeklerden kaçıp saklanırdınız ya da onlarla başa çıkardınız. Ve Bruce zaman içinde kendi etrafına bir kalkan inşa etmiş, basınla dile getirilmemiş bir ateşkes ilan etmişti.

Karşılarına, dikkatle hazırlandığı terbiyeli haliyle çıkıyor ve istedikleri fotoğrafları çekmelerine izin veriyordu. Onlar da karşılığında, yeni baskıda dikkatleri Bruce'un tercihi doğrultusundaki bir konuya çekiyordu. Ve şimdi bu konu, Gotham'ı daha güvenli bir hale getirmek için WayneTech'in yaptığı çalışmalardı. Şehrin banka hesapları için geliştirilen yeni güvenlik teknolojisinden, Gotham Polis Teşkilatı'na yardımcı olan pilotsuz uçaklara, tüm araba imalatçıları için bir açık kaynak teknolojisi olacak ve piyasaya ücretsiz sürülecek otomobil güvenlik önlemlerine kadar her şey.

Bruce seneler boyunca sayısız gecesini, yatak odasındaki çalışma masasının üzerine eğilmiş halde, takıntılı bir şekilde polis telsizlerini dinleyip vakaları kendi kendine takip ederek geçirmişti. Şafak sökmeden önceki karanlıkta masasındaki ışıldağın aydınlığı altında WayneTech prototiplerini yeniden tasarlarken, ışıldayan mikroçipleri ve yapay eklemeleri ışığa tutarken, kurumunun şehrin güvenlik önlemlerini ilerletmek adına geliştirmekte olduğu teknolojiyi incelerken onlarca ampul patlatmıştı.

Şayet bu gündemi ileriye taşımak haberlerde yer almak anlamına geliyorsa, o da haberlerde yer alırdı.

Bir vale kapısını açmak üzere hızla davranırken Bruce duyduğu rahatsızlığı gizledi, tek bir zarif hareketle arabasından indi ve gazetecilere kusursuz bir tebessümle baktı. Fotoğraf makinelerinin hepsi birden çalışmaya başladı. Siyah takım elbiseleri ve kapkara güneş gözlükleriyle bir çift koruma onun için kalabalıkta yer açtı fakat muhabirler yine de alana doluştu, mikrofonlar uzattılar, haykırarak sorular sordular.

"Mezuniyetin için sabırsızlanıyor musun?" "Yeni servetinin tadını çıkarıyor musun?" "Dünyanın en genç milyarderi

olmak nasıl bir his?" "Şu an kiminle birliktesin, Bruce?" "Hey, Bruce, bu tarafa bak! Bize gülümse!"

Bruce kendisine söyleneni yaparak onlara hafifçe gülümsedi. Fotoğrafta –upuzun ve incecik vücudu, bembeyaz teninde koyu renk safirler gibi duran gözleri, muntazam bir şekilde geriye yatırılmış saçları, terzi elinden çıkmış özel takım elbisesi ve parlatılmış ayakkabılarıyla– güzel çıktığını biliyordu. Bir süre arabanın önünde durduktan sonra, "İyi akşamlar," dedi.

"Bruce!" diye bağırdı bir paparazzi. "Servetinle satın aldığın ilk şey o araba mı?" Adam göz kırptı. "Miras yatırım fonunun tadını şimdiden çıkarmaya başladın mı?"

Bruce bu yemi yutmayı reddederek muhabire sadece sabit bakışlarla baktı. "Bu, piyasadaki en yeni, tümüyle WayneTech güvenlik teknolojisiyle donatılmış bir Aston Martin. Özel bir ön gösterimle bu gece arabanın iç kısmını inceleyebilirsiniz." Elini arabaya doğru kaldırdı. Takım elbiseli korumalarından biri, basın mensuplarının görebilmesi için aracın kapısını açmıştı. "Bu akşam annemin hayır gecesine geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunun anlamı benim için çok büyük."

Bruce bu etkinlikte bağış toplanacak hayır kurumu hakkında bir süre daha konuşmayı sürdürdü fakat herkes ona bağırarak bir şeyler söylemeye devam ediyor, sözlerini duymazdan geliyordu.

Bruce hepsiyle bıkkınlıkla yüzleşti ve bir an kendini yapayalnız, bir başına kalmış hissetti. Bakışları magazincilerin ötesine kaydı ve resmi gazetelerden gelmiş gazetecileri aradı. Yarınki gazete başlıklarını şimdiden görebiliyordu: **BRUCE WAYNE YENİ SERVETİNİ MİLYON DOLARLIK ARABAYA HARCADI! MİRAS YATIRIMI FONU**

ÇOCUĞU HİÇ VAKİT KAYBETMEDİ! Fakat bunların arasına serpiştirilmiş, WayneTech'te yapılan işlerin detayına giren birkaç doğru haber de olacağını umuyordu. Önemli olan şey buydu. Bu yüzden Bruce, çekilen fotoğraflara tahammül ederek bir süre daha öylece durdu.

Fotoğraf makinelerinin flaşlarının birkaç dakika daha çılgınca patlamasına izin verdikten sonra salonun girişine ilerledi. Diğer konuklar merdivenlerin başında oyalanıyorlardı; aralarında Gotham'ın üst sınıf mensupları, meclis üyeleri ve Bruce'un hayranları da vardı. Bruce birden kendini, kalabalıktaki herkesi kafasında kategorilere ayırırken buldu. Anne ve babasının ölümünden sonra geliştirdiği bir hayatta kalma becerisi halini almıştı bu. Onu, sırf dedikodu alabilmek için akşam yemeğine davet edecek insanlar vardı. Arkadaşı olmak için kendi arkadaşlarına ihanet edecek insanlar vardı. Sırf kıskandıkları için hakkında yalanlar uyduran bazı varlıklı sınıf arkadaşları vardı. Onunla bir kez çıkabilmek için her şeyi yapabilecek ve ertesi sabah detayları paçavra gazetelerle paylaşacak insanlar vardı.

Fakat Bruce görünürde soğukkanlılığını koruyarak herkesi nazikçe karşıladı. Kapıya ulaşmasına sadece birkaç basamak kalmıştı. Tek yapması gereken içeri girmektir ve sonra da...

"Bruce!"

Tanıdık bir ses kalabalığın karmaşasının ötesinden ona ulaştı. Bruce başını kaldırıp baktığında, parmak uçlarına kalkmış, merdivenlerin başından ona el sallayan bir kız gördü. Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, salonun zemin ışıkları kahverengi tenini ve kalçalarının yuvarlak kıvrımlarını aydınlatıyordu. Elbisesinin kumaşına dokunmuş simler vardı ve hareket ettikçe gümüşü parıltılarla parlıyorlardı. "Hey!" diye seslendi kız. "Buradayım!"

Bruce'un dikkatli davranışları birden bir rahatlık hissiyle çözülüverdi. *Dianne Garcia*. Kategori: samimi.

Bruce yanına ulaştığında, genç kız içgüdüsel olarak onu fotoğraf makinesi flaşlarından koruma girişiminde bulunarak merdivenlerin dibindeki kadife halatın ardında sıkışmış kalabalığa arkasını döndü.

"Modaya uydun ve kendi doğum gününe geç kaldın, ha?" dedi Dianne sırtarak.

Bruce minnettar bir ifadeyle ona göz kırptı ve kızın kulağına eğildi. "Her zaman."

"Bu hayır gecesine çılginca bir katılım var," diye devam etti sözlerine Dianne. "Bence bu gecede toplanacak parayla yeni bir rekor kırabilirsin."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye cevap verdi Bruce, kolunu kızın omzuna atarak. "Yoksa oradaki bütün fotoğraf makinelerine boş yere katlanmış olurum."

Dianne güldü. Arkadaşlarını rahatsız ettiği için bir keresinde bir çocuğu yumruklayarak dişini kıran, son sınıf edebiyat dersinde bir iddiayı kazanmak için *İki Şehrin Hikâyesi*'nin ilk bölümünü baştan sona ezberleyen ve her zaman aldığı hamburgeri sipariş etmeden önce bir saat menüye bakabilecek bir kızdı bu. Bruce'u sevecen bir itirazla hafifçe itti, kolunu yakaladı ve salonun açık duran kapılarından içeri geçirerek paparazzileri arkalarında bıraktı.

İçeride ışıklar loştu, atmosferik bir mavi ışık hâkimdi ortama. Yüksek tavanlarda asılı avizeler parlak gümüşü ve beyaz renklerde parlıyordu. Buzdan heykeller ve yemek servisleri upuzun ziyafet masalarının üzerini kaplıyordu, bir diğer masaya da müzayedede satılacak eşyalar dizilmişti, her biri müziğin ritmiyle titreşiyordu.

"Bugün üniversite mülakatın var sanıyordum," dedi Bruce seslerin arasından, bu sırada Dianne tatlıların bulunduğu stanttan limonlu bir tart aşırıyordu. "Burada olmana itirazım yok tabii."

"Mülakat bugün erken saatlerdeydi," diye cevap verdi Dianne, ağzı tatlıyla dolu halde. "Benim *lolanın* bugün öğleden sonra kardeşimi okuldan alabilmesi için evde olmam gerekiyordu ve ayrıca bu akşam seni benden mahrum edecek olma fikrine dayanamadım." Dianne eğildi, sesi uğursuz bir haber veren bir fısıltıya dönüştü. "Sana bir şey almadığımı söyleme tarzım bu oluyor yani."

"Hiçbir şey mi almadın?" Bruce sahte bir acı gösterisiyle elini kalbinin üzerine götürdü. "Beni yaraladın."

"İstersen sana kek pişirebilirim."

"Lütfen yapma." Dianne en son kurabiye yapma girişiminde bulunduğu Bruce'un mutfağını ateşe vermişti ve sonraki bir saati, Alfred olanları anlamasın diye yanık mutfak perdelerini saklamaya çalışarak geçirmişlerdi.

Dianne Bruce'un kolunu sıktı. "O halde bu gece sadece akşam yemeğiyle yetinmen gerekecek."

Seneler önce Bruce, Harvey ve Dianne, en sevdikleri restoranda yılda birer kez buluşma karşılığında doğum günü hediyelerinden vazgeçme kararı almışlardı. Bu gece de hayır etkinliği sona erdiğinde orada buluşacaklardı ve Bruce milyarder kimliğinden sıyrılacak, sadece liseden mezun olmanın eşğine gelmiş bir delikanlı gibi yağlı hamburgerler ve şekerli milkshake'ler konusunda arkadaşlarının alaylarını dinleyebilecekti. Bu düşüncenin getirdiği beklenti hissiyle gülümsedi.

"Eee?" diye sordu Dianne'e. "Mülakat nasıl geçti?"

“Mülakatı yapan görevli cevaplarım karşısında dehşete kapılıp bayılmadı, bu yüzden ben de riske girerek iyi geçti diyeceğim.” Dianne omuz silkti.

İşte bu da Dianne'in, mülakatın mükemmel geçtiğini söyleme tarzıydı, tıpkı hayattaki diğer her şeyde mükemmel oluşu gibi. Dianne ne zaman bir başarısını –giriş sınavlarında aldığı mükemmel sonuçlar, başvurduğu her üniversiteye kabul edilmesi ve bir ay sonra lise mezuniyetinde sınıf birincisi olarak yapacağı konuşma– önemsiz göstermeye çalışsa Bruce bu omuz silkme hareketini görmeye alışmıştı.

“Tebrikler,” dedi Bruce. “Gerçi sen bu lafı çoktan Harvey’den duymuşsundur.”

Dianne gülümsedi. “Harvey’nin bu gece yaptığı tek şey, onu dans pistinde yalnız bırakmamam için bana yalvarmak oldu. Beceriksiz bacaklarının dans etmeye ne kadar düşkün olduğunu bilirsin.”

Bruce güldü. “Şu anda pistte yalnız değil mi?”

Dianne haylaz bir şekilde güldü. “Ah, iki dakikada ölmez ya.”

Dans pistine yaklaşırlarken müzik sesi giderek arttı, sonunda çift kanatlı kapıdan, sıkış tıkkış dolu bir alana bakan bir balkona çıktılar. Burada, müzik sesi zemini sarsıyordu. Giriş katını bir sis bulutu kaplamıştı. Alttaki sahnede incelikle hazırlanmış bir stant vardı ve standın arkasında, kafasını müziğin ritmine uyumlu bir şekilde sallayan bir DJ duruyordu. Onun hemen arkasında da yerden tavana dek uzanan devasa bir ekran vardı ve ekranda bir dizi hareketli, parlak şekil dönüyordu.

Dianne ellerini ağzının iki tarafına dayadı ve aşağıdaki, kalabalığa seslendi. *“İşte karşımızda!”*

Dans pistinden şiddetli bir alkış ve çığlık sesi yükseldi; neredeyse müziğin sesini bile boğdu. Kalabalıktan yükselen, “Mutlu yıllar!” çığlıkları salonu doldururken Bruce öylece bakakaldı. Gülümsedi ve kalabalığa el salladı, bu sırada DJ şarkının ritmini hızlandırdı. Ardından ritmi birden düşürdü ve kalabalık, pompa misali inip kalkan bir kol ve bacak denizi halini aldı.

Bruce, gümbürdeyen müziğin tüm duyularını doldurmasına izin verdi ve içindeki bir türlü geçmeyen o tedirginlik birden silinip gitti. Dianne onu merdivenlerden aşağı, kalabalığın arasına indirdi. Bruce insanları birbiri ardına selamlayıp bazılarıyla fotoğraf çekilmek için dururken, insanlardan oluşan karmaşa içinde Dianne’i kaybetti. Çok geçmeden görebildiği tek şey, ona tanıdık ve yabancı gelen yüzlerden oluşan bulanık bir görüntü seli oldu, her bir vücudun hatları neon ışıklar ve karanlık şeritler halinde aydınlanıyordu.

İşte orada. Dianne, ritme uygun bir şekilde hareket etmek için elinden geleni yapmaya çalışan ve kulüp ışıkları altında kireç gibi bembeyaz görünen Harvey Dent’in yanına ulaşmıştı. Bruce bu manzara karşısında gülümsedi, ardından dans pistinde onlara doğru ilerlemeye başladı. Arkadaşları, el sallayarak onu yanlarına çağırdılar.

“Bruce!”

Bruce sese döndü fakat henüz cevap veremeden biri sertçe omzuna vurdu. Karşısında, sert bir ifadeyle gülümseyen bir yüz gördü, bembeyaz dişleri solgun yüzünde daha da beyaz görünüyordu. “Hey! Mutlu yıllar, adamım!”

Gotham belediye başkanının oğlu, Richard Price’tı bu. Bruce onunla en son konuşalı aylar olmuştu ama Richard çoktan birkaç santim uzamıştı bile, bu yüzden Bruce delikanlının bakışlarıyla buluşmak için başını hafifçe kaldırmak

zorunda kaldı. “Hey,” dedi, Richard’ın kucaklamasına karşılık vererek. “Geleceğini düşünmemiştim.”

“Gelmeseydim de partini mi kaçırsaydım? Asla,” diye cevap verdi Richard. “Babam da burada, müzayede salonunda zaten. Annenin hayır gecelerinin hiçbirini kaçırmazdı, şimdi de kaçırmaz.”

Bruce temkinli bir ifadeyle başını salladı. Richard’la bir zamanlar çok yakın arkadaşlıklar; aynı etrafı çevrili, güvenli sitede karşılıklı özel mülklerinde yaşarlardı, aynı ortaokula ve partilere gitmişlerdi, hatta aynı spor salonunda kickbox dersleri almışlardı. Bruce’un sinema odasında bilgisayar oyunları oynamışlar, karınları ağrıyana dek saçma sapan gülmüşlerdi. Bruce şimdi bile o anıları düşündüğünde içi sızlıyordu.

Fakat ikisi de büyüdükçe işler değişmişti ve Richard da yavaş yavaş kendi özel kategorisine düşmüştü: sadece bir şeye ihtiyacı olduğu zaman arayan türden arkadaş.

Bruce bu gece ondan isteyeceği şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

“Hey,” dedi Richard, bakışları bir tarafa yöneldi. Çıkışı işaret ederken elini Bruce’un omzundan ayırmadı. “Seninle bir yerlerde konuşabilir miyiz? Sadece birkaç dakikalığına?”
“Elbette.”

Dans pistinden uzaklaşıp daha sessiz bir salona geçerken Bruce’un kulakları çınlıyordu. Richard burada arkasına döndü ve yüzünde sabırsız bir sırıtışla Bruce’a baktı. Bu ifade karşısında Bruce’un neşesi elinde olmadan yerine geldi çünkü bu, çocukken Richard’ın onunla paylaşmak için heyecan verici bir şeyler bulduğu zamanlardaki gülümseme şeklinin aynısıydı. Belki gerçekten de Bruce’un doğum gününü kutlamak üzere oradaydı.

Richard ona yaklaştı ve sesini alçalttı. “Bak,” dedi. “Babam benimle uğraşıp duruyor. Bana sürekli yaz için bir staj programı bulup bulmadığımı soruyor. Bana yardım edebilir misin?”

Bruce’un umut dolu bekleyişi bir anda sönüverdi ve bu hissin yerini, hayal kırıklığının o tanıdık hissi aldı. Richard yine bir şeye ihtiyaç duymuştu. “Seni Lucius Fox’a tavsiye edebilirim,” dedi. “WayneTech stajyer arıyor...”

Richard başını iki yana salladı. “Hayır, şöyle ki... gerçekten bir staj programında *yer almak* istemiyorum. Sadece, bilirsin, babama benim hakkımda olumlu birkaç laf et, ona bu yaz WayneTech’te bir şeyler yapacağımı söyle ve birkaç kez beni binaya al yeter.”

Bruce ona kaşlarını çatarak baktı. “Yani sahte bir staj yapmana yardım edeyim, böylece baban artık seni rahatsız etmesin, öyle mi?”

Richard onu isteksizce dürtükledi. “Üniversite başlamadan önce burada geçireceğim son yaz bu. Son yazımı çalışarak geçirmek istemiyorum. Evet, bu işler nasıldır bilirsin, Wayne, öyle değil mi? Sadece babama Lucius’la çalıştığımı söyle yeter. Büyük bir sorun olmaz.”

“Peki, nasıl sürdüreceksin bu işi?”

“Söyledim sana, sadece arada sırada WayneTech’e gelip gitmeme izin ver. Lobide falan birkaç fotoğrafımı çekerim. Babamın görmesi gereken tek şey bu.”

“Bilemiyorum, dostum. Lucius bu işin kokusunu alırsa, babana gerçeği söyler.”

“Ah, *haydi* ama Bruce! Eski zamanların hatırına.” Richard, Bruce’un omuzuna vurmak için uzandığı sırada yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. “Bu senin şirketin, öyle

değil mi? O inek herifin sana istediklerini yaptırmasına izin mi vereceksin?"

Bruce'un tüyleri diken diken oldu. Richard onunla ilk tanıştığında, Lucius'a bayılmıştı. "Seni idare etmem," dedi. "Babana WayneTech'te staj yaptığını söylemek istiyorsan, gerçekten gelip stajını *yapman* gerekecek."

Richard'ın genzinden öfke dolu bir ses çıktı. "Bundan sana ne ki?"

"Neden ısrar ediyorsun?"

"Tek yapman gereken şey bir iki kez bundan babama söz etmek olacak. Sana bir şeye mal olacak değil ya."

Bruce başını iki yana salladı. İkisi de küçükken, Richard ona haber vermeden kapıya gelir, elinde en son çıkan bilgisayar oyunu ya da en yeni oyuncak figür setiyle birlikte soluksuz bir şekilde interkomdan onunla konuşurdu. Belli bir aşamadan sonra birlikte takıldıkları zamanlar, en sevdikleri filmler hakkında yaptıkları konuşmalardan çıkıp Richard'ın Bruce'un ödevini kopyalamak istediği, Bruce'un grup projelerini kendi başına bitirmesini ya da iş mülakatları için onun adına iyi bir şeyler söylemesini istediği görüşmelere dönüşmüştü.

Richard ne zaman değişmişti? Bruce şimdi bile sorunların ne zaman ya da neden ortaya çıktığını anlayamıyordu.

"Yapamam," dedi, tekrar başını iki yana sallayarak. "Üzgünüm."

Bu sözler üzerine Richard'ın gözleri bir an kapanır gibi oldu. Sanki farklı bir cevap beklermiş gibi Bruce'un bakışlarını inceledi fakat o cevap gelmeyince yüzünü buruşturdu ve ellerini ceplerine soktu. "Evet, her neyse," diye mırıldandı, Bruce'un etrafından dolaşarak koridorda ilerledi. "Nasıl olduğunu anlıyorum. On sekiz yaşına basıp imparatorluğunun

anahtarlarını eline aldın ve bir anda arkadaşlarına yardım edemeyecek kadar havalandın.”

“Richard,” diye seslendi Bruce. Delikanlı durup omuzunun üzerinden baktı. Bruce bir an ona baktı. “Yardı mı mı istemeyecek olsaydın, bu gece partiye gelir miydin?”

Bir an sessizlik yaşandı ve Bruce yanıtın hayır olduğunu anladı. Richard cevap vermek yerine sadece ona bakarak omuz silkti, ardından arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden salonda ilerlemeye devam etti.

Bruce bir süre daha orada yapayalnız durup içeriden gelen yüksek sesli müziği dinledi. Bir anda buraya, kendi partisine ait olmadığına dair ani bir his kapladı içini. Sınıf arkadaşları ve diğer arkadaşlarından oluşan kalabalığı dans pistinde hayal etti ve soyadı hatırına olmasaydı, Dianne ve Harvey haricinde diğerlerinin burada olup olmayacağını merak etti. Dışarıda bekleyen paparazziler olmayacaktı, bu kesindi.

Sadece sıradan bir Bruce Wayne olsaydı, kimsenin umurunda olur muydu?

Bruce dans pistine inmek yerine, salonda ilerledi ve rasgele bir kapıdan dışarı çıktı. Binanın etrafından dolanıp ön taraftaki girişe ulaşana dek yürüdü, fotoğraf makineleri Aston Martin'den istediklerini almışlardı ve şimdi merdivenlerin başında toplanmış, partiye gelecek ya da ayrılacak özel konukları bekliyorlardı. Bruce kimseye fark ettirmeden arabaya ulaştı ve bindi. Girişte paparazzileri gözleyen korumalardan biri Bruce tam arabanın kapısını kapayıp motoru çalıştırırken onu gördü.

“Bay Wayne, efendim!” dedi adam ama Bruce ona kısaca kafa sallamakla yetindi. Pencereden, paparazzilerden bazılarının onun bulunduğu tarafa döndüğünü ve oradan

ayrıldığını fark ettiklerini gördü. Hepsinin gözleri iri iri açıldı ve sohbetleri çığlıklara dönüştü.

Fakat Bruce, kimse ona ulaşamadan gaz pedalını kökledi. Salon, dikiz aynasında çabucak küçülerek gözden kayboldu. Belki de hayır gecesinden bu kadar erken ayrılması, herkes kendisine vakit ayırmasını isterken onun kendi başına vakit geçirmek istemesi kaba bir davranıştı. Ama bir an olsun yavaşlamadı ve ardına bakmadı.

2. BÖLÜM

Neon ışıklar, Gotham'ın karanlık sokaklarına vuruyordu. Bu saatte yolda birkaç araba vardı ve Bruce'un kulağına gelen tek şey kaldırımın ve rüzgârın telaşı ile otoyolda yıldırım gibi giden arabasının sesiydi. Onu makinelere çeken şey de buydu. Makineler algoritmaları takip ederlerdi, duyguları değil; Bruce ayağıyla pedala bastığında, araba yalnızca tek bir şekilde tepki vermişti.

Arkasında bir yerlerde, onu takip etmeye kalkışan paparazzilerin farlarını görebiliyordu. Bruce alaycı bir ifadeyle güldü ve sürat göstergesinin ibresi giderek yükseldi. Dünya etrafında bulanık bir hal aldı.

Birden arabada sert bir bip sesi ve ardından da elektronik bir ses duyuldu. *"Hız bu yol için uygun değil,"* dedi ses ve tam da o anda ön camın bir köşesi tavsiye edilen hızı göstererek aydınlandı; yanıp sönen bir işaret Bruce'a yavaşlamasını söyledi.

“Geçersiz kıl,” dedi Bruce. Uyarılar gözden kayboldu. Arabanın daha iyi bir yol tutuş için kendini asfalta yaklaştırdığını hissedebiliyordu, böylece araba kendini dengeli bir hale getirerek sarsıntıları hafifletecekti.

En azından WayneTech’in işlevleri olması gerektiği gibi çalışıyor, diye düşündü kasvetli bir ruh haliyle. Lucius bunu duymaktan büyük keyif alırdı.

Arabanın telefonu çaldı ve ses Bruce’un kulaklarında yankılandı. Ekrana baktığında, arayanın Dianne olduğunu gördü. Sonunda cevap vermeden önce telefonun birkaç kez çalmasına izin verdi. Dianne’in sesi, arkasında devam eden partinin şamatasıyla birlikte arabanın içini doldurdu.

“Bruce?” diye bağırdı Dianne, sesleri bastırarak. “Nereye gittin? Sizi Richard’la salondan çıkarken gördüm ama sonra partiden ayrıldığını duydum ve...”

“Ayrıldım,” diye cevap verdi Bruce.

“Ne? İyi misin sen?” Bu Harvey’nin gergin çıkan sesiydi.

“İyiyim,” diye işlerini rahatlatmıştı Bruce. “Merak etmeyin. Sadece biraz temiz hava alıp zihnimi boşaltmam gerekti.”

Hattın diğer ucunda anlık bir sessizlik yaşandı, sonra Dianne tekrar konuşmaya başladı. “Ne yapman gerekiyorsa yap,” dedi.

“Ve bize ihtiyacın olursa,” diye ekledi Harvey, “biz sana geliriz.”

Bruce bu sözler üzerine biraz rahatladı. Üç arkadaş artık birbirlerinin ruh hallerini hissedebilecekleri bir noktaya ulaşmışlardı, o kadar ki hiçbirinin herhangi bir şeyi açıklamasına gerek yoktu. Birbirlerini öylece anlıyorlardı.

“Teşekkürler.” Ardından telefonu kapadı.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir süre sonra, uzun bir yoldan malikâneye gittiğini fark etti. Otoyol-

dan ayrılarak kendi semtindeki bir caddeye girdi, duvarları yılların nemi ve pisliliyle kalıcı olarak lekelenmiş, harap haldeki sıra sıra apartmanların yanından geçti. Bir pencereden diğerine uzanan iplere çamaşırlar gevşekçe asılmıştı. Havalandırmalardan buharlar yükseliyordu. Bruce trafikteki arabaların aralarından sağlı sollu geçip trafik ışıklarında durduğu bir kavşağa doğru keskin bir dönüş yaptı.

Arabasının penceresinden, derme çatma çadırına sürünen yaşlı bir adam gördü, aynı blokun bitiminde bir başka adam ayakkabılarının içine eski gazeteler sıkıştırıyordu. İki çocuk, ağzına kadar çöp dolu bir ara sokakta oynuyordu.

Bakışlarını kaçırdı. Burada olmamalıydı. Ama yine de buradaydı, buradaki herhangi birinin muhtemelen hayatı boyunca kazanabileceği paradan çok daha fazlası edecek bir arabanın içinde, gecekonduarın arasında dolanıyordu. Hayatında olan onca şeye rağmen, üzülmeye hakkı var mıydı?

Bu sokaklar, annesi ile babasının hayatları boyunca geliştirmek için mücadele verdikleri sokaklardı ve kanları da aynı sokaklarda akıtılmıştı. Işık yeşile dönerken Bruce derin bir nefes aldı ve gaza bastı. Gotham birçok yönüyle mahvolmuş bir şehirdi ama onarılamayacak durumda değildi. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktı. Bu görev ona düşüyordu.

Çok geçmeden sokaklar sağlam trafik ışıklarının ve parmaklıksız pencerelerin olduğu sokaklara dönüştü yine. Paparazziler yavaşça ama kendilerinden emin bir şekilde aradaki mesafeyi kapatıyorlardı; Bruce onları ekmezse arabalarını konağının kapıları önüne park edecek ve magazin gazetelerine partiden neden erken ayrıldığına dair başlıklar uydurmaya başlayacaklardı. Gözleri bu düşünceyle bir an

karardı ve arabanın ikaz alarmları tekrar çalmaya başlayana dek hızlandı.

Bir dizi trafik ışığına ulaşıncaya kadar polis sirenlerinin yankısını duymadı.

Bir an bu sirenlerin onun için olup olmadığını, polisin hız yaptığı için onu durdurup durdurmayacağını merak etti. Sonra, seslerin ileride bir yerlerden ve sadece tek bir araçtan değil onlarca araçtan geldiğini fark etti.

Merak, kasvetli ruh halini delip geçti. Siren seslerini dinlerken kaşlarını çattı. O kadar uzun zaman boyunca suç vakalarını takip etmişti ki siren sesleri her zaman oturduğu yerde dikilmesine neden oluyordu. Şehrin bu bölgesinde, lüks bir alışveriş semtinde, bu kadar çok siren sesi ona garip geliyordu. Wayne Malikânesi'ne giden yoldan ayrılarak dolambaçlı bir yola girdi ve sirenlerin geldiği tarafa yöneldi.

Bir virajı daha alırken sirenler birden kulakları sağır edecek kadar yükseldi ve yanıp sönen kırmızı-mavi bir ışık kümesi, caddenin sonuna yakın bir bölgede bulunan binalara yansdı. Beyaz barikatlar ve sarı polis şeritleri kavşağı tamamen kapamıştı. Bruce bulunduğu yerden bile, bir araya kümelenmiş itfaiye arabalarını, siyah SWAT araçlarını ve farların önünde bir ileri bir geri koşturan polislerin siluetlerini görebiliyordu.

Arabasının içinde, o elektronik ses yine duyuldu ve ardından ön camında saydam bir harita belirdi. *"İleride yoğun bir polis faaliyeti görülüyor. Alternatif bir rota öneriliyor."*

Bruce'un içini dehşet hissi kapladı.

Elinin hafif bir hareketiyle haritayı kaldırdı ve barikatın önünde aniden durdu. Tam o sırada, silah ateşinin başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak o *pat-pat-pat-pat* sesi gece göğünde yankılandı.

Bruce bu sesi çok iyi hatırlıyordu. Annesi ile babasının ölümü aklına gelince birden başı döndü. *Bir gasp olayı daha. Bir cinayet. İşte olan bu.*

Sonra başını iki yana salladı. *Hayır, olamaz.* Basit bir gasp olayı için etrafta çok fazla polis vardı.

Megafona, "Aracından in ve ellerini kaldır!" diye bağırarak polis memurunun sesi tüm sokak boyunca yankılandı. Bruce aniden ona döndü. Bir an polis memurunun talimatının kendisine yöneltilmiş olduğunu düşündü fakat kadının arkasının dönük olduğunu, üzerinde BELLINGHAM SANAYİ & ORTAKLARI yazan binanın köşesine baktığını gördü. "Etrafın sarıldı, Gecegezen! Bu son uyarı!"

Bir başka polis memuru koşarak Bruce'un arabasına geldi. Arabasını döndürüp gitmesi için abartılı el hareketleri yaptı. Sesi panikle sertleşmiş bir halde, "Hemen dönün. Burası güvenli değil!" diye uyardı onu.

Bruce cevap veremeden, polis memurunun arkasında gözleri kamaştıran bir patlama oldu. Sokak sarsıldı.

Bruce arabasının içinden bile patlamanın ısını hissedebildi. Binanın her bir penceresi aynı anda patladı, milyonlarca cam parçası aşağıdaki kaldırıma saçıldı. Polisler hep birlikte, kollarıyla başlarını koruyarak eğildiler. Cam parçaları Bruce'un arabasının ön camına dolu taneleri gibi çarparak takırdadı.

Beyaz bir araba, kordonunun içinden son hızla köşeyi döndü. Bruce o an, arabanın nereye hedeflediğini gördü: bir SWAT kamyonunun az evvel geçtiği, polis barikatlarının arasındaki daracık bir boşluk.

Araba hızla boşluğa doğru ilerledi.

“*Buradan git dedim sana!*” diye bağırdı polis memuru Bruce’a. Adamın yüzünden aşağı incecik bir şerit halinde kan sızıyordu. “Bu bir *emirdir!*”

Bruce, suçluların kaçmak için kullandıkları arabanın asfaltta çıkardığı çığlığı işitti. Babasının garajında binlerce kez bulunmuş, dünyanın en iyi arabalarının motorlarını kurcalarken ona yardım etmişti. WayneTech’te, özel yapım motorlara, konsept jetlere, kamuflaj teknolojilerine ve her tür yeni araca uygulanan testleri hayranlıkla seyretmişti.

Bu yüzden durumu anlamıştı: o motor kaputunun altına monte edilmiş şey her neyse, Gotham Polis Teşkilatı’nın sahip olamayacağı kadar hızlı bir şeydi.

Onu asla yakalayamayacaklar.

Ama ben yakalayabilirim.

Aston Martin’i muhtemelen burada, suçluların arabasını yakalayabilecek ve aracın peşine düşebilecek kadar güçlü tek arabaydı. Arabanın takip etmesi muhtemel yola baktı, sonunda bakışları sokağın bitiminde bulunan ve otobanı işaret eden tabelaya takıldı.

Onu yakalayabilirim.

Beyaz araç doğruca barikatın arasındaki açıklıktan fırladı, geçerken de iki polis arabasına çarptı.

Hayır, bu kez başaramayacaksın. Bruce gaza bastı.

Aston Martin, motoru kulakları sağır eden bir gürültüyle öne atıldı. Ona bağırان polis memuru geriye sendeledi. Bruce dikiz aynasında onun ayağa kalkmaya çalıştığını ve iki kolunu da kaldırarak diğer polis arabalarını uyardığını gördü.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdığını duydu Bruce. “Civarda bir sivil var, *ateş etmeyin!*”

Beyaz araba ilk kavşağa ulaştığında keskin bir dönüş yaptı ve Bruce birkaç saniye sonra hızla arkasından atıldı. Cadde virajlıydı, biraz ileride otoyola çıkarken geniş bir yay çiziyordu. Gecegezen ardında egzoz dumanı ve yolda kapkara iki patinaj izi bırakarak otoyola giriş şeridine saptı.

Bruce arabayı yakın takibe alarak hızla ilerledi; bölgeyi anında haritada gösteren araba, mükemmel bir kavisle dönerek otoyola çıkan rampayı takip etti. Bruce ön camına, tam olarak Gecegezen'in beyaz aracının bulunduğu yere iki kez tıkladı.

"Takip et," diye emretti.

Bu, iki aracın konvoy halinde ilerlemesini kolaylaştırmak amacıyla geliştirilmiş bir özellikti. Şimdi, beyaz arabanın üzerinde yeşil bir hedef işareti yanıyordu ve Aston Martin'in sesi duyuldu: "*Araba hedefe kilitlendi.*" Ön camın köşesinde, beyaz arabanın Bruce'un yakınlarında tam olarak nerede olduğunu gösteren küçük bir harita belirdi. Artık beyaz araba kaçmaya çalışsa da Bruce'u atlatamayacaktı.

Bruce gözlerini kıstı ve arabayı daha da hızlandırdı. Tüm bedeni, salınan adrenaline karıncalandı. "Geçersiz kıl," dedi, araba onu yavaşlatmaya çalıştığı an. Bir şeritten diğer şeride, arabalar arasında kıvrılarak ilerledi. Aston Martin göz kamaştırıcı bir dakiklikle tepki veriyor, ne zaman daracak bir alana girebileceğini ve ne kadar hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Bruce, Gecegezen'in arabasına yaklaştırmaya başlamıştı bile ve Gecegezen de bunu biliyordu. Diğer araba yolda çalgınca hamleler yapmaya başladı. İki araba şeritler arasında sağa sola gidip gelirken, hâlâ otoyolda olan birkaç araç da onların yollarından kaçıyordu.

Bir spot ışığı Bruce'un ve önünde uzanan otoyolun üzerine düştü. Yukarı baktığında, siyah bir helikopterin alçaktan uçtuğunu ve kovalamacayı onlara paralel bir şekilde ilerleyerek izlediğini gördü. Epeyce uzağında, Gotham Polis Teşkilatı arabalarının yanıp sönen ışıkları görülüyordu fakat onlar da çok uzak mesafedeydiler ve hızla küçülüyorlardı.

Ne halt ediyorum ben böyle? diye düşündü Bruce, hararetli bir şaşkınlık içinde. Fakat gaza basmayı bırakmadı. Bunun yerine, arkasına yaslandı ve pedalı kökledi. Gözleri hemen önünde kıvrılarak ilerleyen arabaya dikilmişti.

Sadece biraz daha. Şimdi arabaya o kadar yakındı ki şoförün ona dik dik baktığını görebiliyordu. Beyaz araba, devasa borular taşıyan bir kamyonun etrafından dolanarak kamyon sürücüsünü Bruce'un şeridine girmeye zorladı. Aston Martin otomatik olarak kenara çekilirken bir uyarı sinyali duyuldu. Bruce direksiyonu sıkıca kavradı. Bir an kamyonun yan tarafına çarpacağını sandı fakat arabası kıl payı bir mesafe kala, mükemmel bir şekilde tekrar şeride girdi.

O an, her şeye rağmen Bruce kendini yenilmez, hatta sanki doğuştan bu işi yapıyormuş gibi hissetti, bakışları yalnızca hedefine ve hızla çarpan kalbine odaklanmıştı.

Hemen yukarıda, helikopterin megafonundan ona seslendiler. "Kenara çek," diye bağırdı ses. "Sivil şahıs, *takibi bırak. Tutuklanacaksın. Aracını durdur!*"

Fakat Bruce hedefini yakalamıştı. Neredeyse yanındaydı. Hesaplarının doğru olmasını umarak direksiyonu daha da sıkı kavradı. Ona arkadan, doğru bir şekilde çarptığı takdirde, Gecegezen'in arabasının hızı ve sürtünme muhtemelen onu yoldan çıkaracaktı. Her şey burada sona erecekti.

Alfred beni öldürecek.

Bruce direksiyona bir kez vurdu. Yapmak üzere olduğu şeyi düşününce bir an yüreği burkuldu. “Üzgünüm, tatlım,” diye mırıldandı Aston Martin’e.

Ardından hızını artırdı. Bu kez araba onu durdurmaya çalıştı ve hareketine karşılık direksiyondaki direnci hissetti. “UYARI! Çarpışma tehlikesi!”

“Geçersiz kıl,” diye bağırdı Bruce, ardından arabasını Gecegezen’in arabasının arkasına çarptı.

Metalin metale çarparken çıkardığı çatırtı işitildi.

Boynu yana doğru dönerken Bruce tüm bedeninde bir şok dalgasının kabardığını hissetti ve bir kavis çizerek hafifçe savruldu, kuvvetin etkisiyle emniyet kemeri göğsünü kesti. Diğer arabanın tekerlekleri kaldırımda çıgıllıklar attı –belki de bunlar Bruce’unkilerdi, emin olamıyordu– ve bir an arabanın havada döndüğünü gördü. Tüm dünya etrafında yol yol oldu. Bruce bir an sürücünün yüzünü gördü. Gözleri iri iri açılmış, solgun teni kan damlalarıyla lekelenmiş bir adamdı bu.

Beyaz araba tepetaklak oldu. Metal gövde ezilip eğri büğrü bir yığına dönüşürken camlar dört bir yana saçıldı. Bruce serseme dönmüş bir halde başını sallarken, tüm bunların bir saniyede olup bittiğini biliyordu ama sanki metalin bükülmesini, camların milyonlarca parça halinde havayı delip geçmesini kademe kademe görmüş gibi bir hisse kapılmıştı.

Polisler beyaz arabaya doğru akın ettiler, silahları doğruca sürücü tarafına doğrultulmuştu. Adam bilincini yitirmek üzereydi, kolları, tepetaklak arabanın içinde aşağı sarkıyordu.

“Kıpırdama, Gecegezen!” diye bağırdı bir polis memuru. “Tutuklusun!”

Bir anda Bruce’un başı yine döndü. Polis memurlarından biri, artık öfkeyle bağırarak ona yaklaşırken Bruce arabasının,

Alfred'i uyaran bir sesli arama yaptığını ve koordinatlarını hem ona hem de polise gönderdiğini işitti.

Bruce'un vasisi aramaya ilk çalışta karşılık verdi, sesi gergindi ve çılgına dönmüştü. "Efendi Wayne! Efendi Wayne?"

"Alfred," dediğini işitti Bruce kendi sesinin. "Bir araç beni almaya gelse iyi olur." Alfred'in ona ne şekilde cevap verdiğini anlayamadı; Alfred'in söylediklerini *duyabildiğinden* emin değildi. Tek hatırlayabildiği, koltuğunda yığıldığı ve etrafın karardığı oldu.

3. BÖLÜM

Suç mahalline müdahalede bulunmak. Bir polis memurunun emirlerine karşı gelmek. Adalete mani olmak.

Bruce, on sekizinci yaş gününde yaşanan telaşın ardından haberlere çıkmamayı umut etmişse bile, son model arabasını bir suçlunun aracına çarpmak muhtemelen bunu yapmanın pek de iyi bir yolu değildi. Özellikle de mezuniyetine bu kadar az kalmışken.

En azından gazete başlıkları, annesi ile babasından ve sahip olduğu servetten uzaklaşmış, Bruce'un ruhsal sağlığına odaklanıp paramparça olmuş arabasının fotoğraflarını ilk sayfalarına basmışlardı. Kazanın ardından neredeyse saniyesinde, Bruce'un ölümüyle ilgili söylentiler, arabayı alkollüyen ya da polisten kaçmak amacıyla kullanıp kullanmadığına dair çıkan spekülasyonlarla birlikte internette dönmeye başlamıştı.

"Olaylı birkaç hafta geçirdin, ha?" dedi Lucius Fox, masanın karşısından.

Adliyenin bekleme odasında oturmuş, Aston Martin'in suçluların arabasına çarptığı anı tekrar tekrar gösteren haberleri seyrediyorlardı. Kazanın üzerinden iki hafta geçmişti ve geçirdiği beyin sarsıntısı nedeniyle Bruce'un başı hâlâ hafifçe ağrıyordu. Bu yüzden tam bir hafta boyunca okula gidememişti; ikinci haftayı da sınıf arkadaşlarından ve malikânenin kapılarında bekleyen gazetecilerden gelen sorulara katlanarak geçirmişti. Yine de, televizyonda çıkan haberler karşısında memnuniyet duymadan edemiyordu. Haberleri seyreden herkes –hatta Lucius bile– Bruce olaya dahil olmasaydı suçlunun polisin elinden kaçmış olacağını açıkça anlıyordu.

Tabii bunun mahkemede bir önemi yoktu.

“En azından arabamız yapması gereken her şeyi yaptı, değil mi?” diye sorma cesaretini gösterdi Bruce. “Güvenlik sistemlerini test etmek için nasıl yöntem ama?”

Lucius tek kaşını kaldırarak ona baktı, Bruce'un bu yorumu üzerine yüzünde beliren hafif gülümsemeyi gizleyemedi, ardından iç geçirdi ve başını iki yana salladı. En azından bugün yüzünde, Bruce'u hastanede ziyaret ettiği ve onu kolunda serumla gördüğü ilk anki panik dolu ifade yoktu. “Bu benim suçum,” diye cevap verdi. “En başında senden o arabayı hayır gecesine götürmeni istememeliydim.”

“Ama ben de doğru zamanda doğru yerde bulundum.”

“Ya da yanlış zamanda yanlış yerde, Bruce. Neden yaptın bunu? Bir anda şehre adalet dağıtma ihtiyacı mı duydun?”

Bu, polisin de ilk başta sorduğu bir soruydu fakat Bruce buna nasıl cevap vereceğini hâlâ bilmiyordu. “Çünkü sanırım onu durdurabileceğimi biliyordum,” diye yanıt verdi. “Ve polisin durduramayacağını da biliyordum. Orada durup olanları mı seyretmeliydim?”

“Kanun adamı değilsin, Bruce,” dedi Lucius, sesi sempatik bir tavra bürünmüş olmasına rağmen. “Olaylara bu şekilde müdahale edemezsin.”

Bruce karşılık vermedi. O ara sokaktaki olaya yıllar önce müdahale edebilseydi, hayatı çok farklı olabilirdi. Ancak bunları söylemek yerine, “Bunu bir daha yapmayacağım,” diye cevap verdi.

Çekim yapan kamera, sürücüye dışarı çıkması için bağıran polise ve araba enkazından çıkarılan adama çevrildi. “Gecegezenlerin alt seviyeden bir üyesi,” dedi muhabir. “Grup hakkında fazla bilgi yok ancak yetkililer, her kurbanın bulunduğu olay yerinde ortaya çıkan sembollerini yayınladılar.”

Gecegezenler. Bruce, o gece polislerin de bağırarak söylediği ismi hatırladı. Bir yıldır grubun isminden haberlerde bahsedildiğini sıklıkla işitmişti; esasen, şu işadaminin –Sör Grant’in– cinayetindeki başşüphelinin de bir Gecegezen olduğu düşünülüyordu. Televizyonda, alevler içindeki bir bozuk para görüntüsü, ardından birçok suç mahallinde binaların yan taraflarına spreylenmiş bu sembolün görüntüleri çıktı. O sembolde, yakılan servet görüntülerinde kaygı verici derecede kişisel bir şeyler vardı, sanki böyle bir fırsatları olsaydı Gecegezenler bunu Bruce’a da zevkle yapabilirlerdi.

“Pekâlâ, Bruce,” dedi Lucius, görüntüler tekrar etmeye başlayınca. Elini dalgın bir şekilde, kısıp kesilmiş bukletleri üzerinde gezdirerek arkasına yaslandı. Odadaki ışıklar Lucius’un kahverengi tenine soluk mavi ışıklar düşürüyordu. “Sanırım yaz planlarımızı değiştirmek zorunda kalacağız.”

Bruce, akıl hocasına bakmak üzere döndü. Wayne-Tech’in araştırma ve geliştirme bölümünün yeni başkanı

Lucius Fox, oldukça gençti. Her an gülümsemeye hazırdı, bakışları parlak ve her an tetikleydi ve adımları, sanki her an dünyayı değiştirmeye hevesliymiş gibi görünmesine yol açan bir şekilde enerjikti.

“Yine de boş zamanlarımda laboratuvara gelebilirim,” diye bir öneride bulundu Bruce, Lucius’a umut dolu bir bakış atarak. “Sadece arabayı sürmediğimden emin ol.”

Lucius bunun üzerine hafif bir kahkaha attı. “Yeni programın dahilinde bir şeyler ayarlayacağız.” Aralarındaki masanın üzerinde duran tableti işaret etti. “Dünya senin düşündüğünden daha tehlikeli bir yer, Bruce. Biz sadece arkanı kollamaya çalışıyoruz, tamam mı?”

Bruce, tableti inceledi. Tablet ekranında, yalnızca parmak izleri ve şifresiyle ulaşılabilen banka hesaplarına giriş yapılmıştı, Lucius ve WayneTech’in geliştirdiği yeni güvenlik teknolojisinin havasını atıyordu adeta. *Hesapların şüpheli bir biçimde, örneğin, yanlış bir şifreyle açılmışsa, demişti Lucius ona, sistem güvenlik ağımıza bir uyarı gönderecek ve hesaba izinsiz giriş yapmaya çalışan bilgisayarı anında etkisiz bırakacak.*

Bruce, Lucius’a başını salladı. “Bunun için sana teşekkür ederim,” dedi. “Bütün ekibinin neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Lucius’un kahverengi gözleri ışıldadı. “Güvenlik dronlarımız henüz Gotham’da devriye gezmeye hazır değil ama Gelişmiş Savunma Mühimmatı’nı çoktan Metropolis’e pazarladık. Bizden büyük bir alım yapacaklar.”

Gelişmiş Savunma Mühimmatı projesi. Bu, Lucius ve Bruce’un ortak tutku besledikleri bir görevdi; şifreleme teknolojisi, tıpkı Bruce’un hesaplarını güvenceye aldığı gibi tüm Gotham’ın bankalarını güvenceye alacaktı, dronlar da

şehrin sokaklarını. “Güzel. Bu şehrin daha güvenli bir yer olması gerekiyor,” dedi sessizce. “Bunu bu sistemle sağlayacağız, eminim.”

Bruce göz ucuyla, haberlerde yine Gecegezen’in ellerini havaya kaldırmış görüntülerini gösterdiklerini fark etti. Dedektifler onu sorguya çekmeden önceki gün, içeriye kaçak yollarla sokulmuş bir usturayla iki bileğini de keserek kendini öldürmüştü. Polisin hâlâ, Gecegezenlerin o binanın içinde ne yaptıklarına ilişkin bir fikri yoktu ve şimdi, ellerindeki tek şüpheli de ölünce en büyük ipuçlarını yitirmişlerdi.

Bruce, ekrandaki sabıka fotoğrafını inceledi, sadece iki hafta önce canlı gördüğü bu adamın öldüğü gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Bu düşünceyle midesi büzüştü. Bu adam ya gruba çok sadıktı ya da patronu her kimse, ondan ölümüne korkuyordu.

Lucius başıyla televizyonu işaret etti. “Gecegezenler sokaklarda dolaşırken bunun çok daha erken gerçekleşmesi gerekir.” Aralarında bir sessizlik yaşandı, Bruce’un merhum annesi ile babasının anısı birden ortamı ağırlaştırdı, sonunda Lucius ayağa kalktı. Bruce’un yanına gitti ve elini omzuna koydu. “Topla kendini, Bruce.”

Bruce bu bakışı, WayneTech’i babasıyla ziyaret ettiği zamanlardan, –o zamanlar gelecek vadeden bir stajyer olan– Lucius, üzerinde çalıştığı yeni projeler hakkında babasına kısa bilgiler verdiği günlerden hatırlıyordu. Bruce, akıl hocasına bakıp gülümsedi. “Sebept olduğum sıkıntı için özür dilerim, Lucius.”

Lucius, Bruce’un omzuna bir kez daha vurdu. “Bir gün sana, senin yaşındayken sebep olduğum tüm sıkıntıları anlatacağım.” Daha sonra veda ederek odadan çıktı.

Bruce'un telefonu çaldı. Ekrana baktığında, Harvey ve Dianne'in olduğu gruptan bir mesaj geldiğini gördü.

Harvey: *hey, resmi karar ne şimdi?*

Bruce: *Başka ne olabilir ki? Suçlu.*

Harvey: *üzüldüm, adamım. Cezan ne peki?*

Bruce: *Beş haftalık denetimli şerbestlik ve kamu hizmeti.*

Harvey: *hayıuuur.*

Dianne: *yazın yarısı demek bu ya! bir de finaller ve mezuniyet var! Kamu hizmetini nerede yapacağını söylediler mi?*

Bruce: *Henüz söylemediler.*

Harvey cevap vermedi ama Dianne bir dizi üzgün surat emoji'si gönderdi. *Bir an önce buluşalım, dedi. Kazadan boynunu kırmadan kurtulmanı kutlamak için. Zaten doğum günü yemeğimize fazlaca geç kaldık. Bu sana da iyi gelir, tamam mı?*

Bruce hafifçe gülümsedi. *Teşekkürler,* diye yazdı gruba.

Odada daha ne kadar kalacağını tam merak etmeye başladığında, içeri iki polis memuru girdi. İçlerinden biri Bruce'a kendisini takip etmesini işaret etti. "Gidebilirsin," dedi. "Seni evine götüreceğiz. Orada Dedektif Draccon'la birlikte vasin karşılayacak seni."

"Dedektif Draccon mu?" diye sordu odadan çıkarlarken.

"Kendisi, aldığın cezayı Bay Pennyworth'le tartışıyor." Polis memuru konu hakkında daha fazla detay verme konusunda isteksiz görünüyordu, dedektifin kim olabileceği konusunda düşünme işi Bruce'a kalmıştı.

Yarım saat sonra, Wayne Malikânesi'nin gösterişli, altın yaldızlı kapılarına vardılar. Malikânenin ön taraftaki girişini çevreleyen dört sütun, devasa çifte kapılara çıkan taş merdivenlerle birlikte göründü. Üç katlı ikiz kuleler, malikânenin iki tarafında dikiliyordu. İkinci vaktinin er-

ken saatlerinde lambaları henüz yakılmamış demir sokak lambaları, kapılardan merdivenlere giden taş kaplı yolun iki tarafını süslüyordu.

Bruce, kapıların dışında bekleyen mavi bir araba gördü, GOTHAM POLİS TEŞKİLATI yazısı belirgin bir biçimde, kalın harflerle kapılara işlenmişti. Sürücü tarafının önünde Alfred duruyordu ve yanında da siyah derisiyle tezat oluşturan açık renkli ipek gömlek giymiş bir kadın duruyordu, üstünde taba rengi uzun palto vardı. Araba yaklaşırken kadın doğruldu. Alfred arabaya aceleyle el sallarken, kadının bakışları Bruce'a odaklandı.

"Beni beklettin," dedi sürücü tarafındaki polis memuruna.

"Üzgünüm, dedektif," diye cevap verdi polis. "Gelirken trafiğe takıldım."

"Bruce," dedi Alfred, eğilip arabanın içine bakarak, "bu Dedektif Draccon."

Dedektif, yolcu tarafındaki açık pencereye elini dayadı. Bruce kadının koyu renk parmaklarındaki basit gümüş yüzükleri ve açık kahverengi bir tonda kusursuz boyanmış tırnaklarını fark etti. "Seninle tanıştığıma sevindim, Bruce Wayne," diye selamladı kadın onu. "İyi ki arabayı kullanan sen değilsin." Ardından arkasını döndü.

Wayne Malikânesi'nin küçük salonundaki pencereler açık havaya doğru açılmışlardı ve içeri benek benek güneş ışığı ile hafif bir rüzgâr giriyordu. Bruce ön girişten yüksek tavanlı salona açılan geniş bir antreye geçti. Dövme demirden korkuluklarla süslenmiş merdivenler kıvrılarak oturma ve yemek odalarına tepeden bakan bir balkona çıkıyordu. O sırada her şey kargaşa içindeydi; oturma ve yemek odasının bütün mobilyaları üzerine, işçiler duvarları boyarken

korusun diye beyaz branda serilmişti ve merdivenlerin bir tarafı kapalıydı çünkü yerinden oynayan bazı parmaklıkların değiştirilmesi gerekiyordu. Alfred, o haftanın yemeklerini hazırlamak için market alışverişi yapmış iki kişiyi garajdan mutfağa yönlendirmekle meşguldü.

Bu her şeyiyle normal bir öğleden sonraya benziyordu; tek farkı Bruce'un kendini, kendisini kırmızı çerçeveli gözlüğünün ardından inceleyen, katı bakışlı, sezgileri kuvvetli görünen bir dedektifin karşısında bulmasıydı. Kadına dair her bir ayrıntı mükemmel şekilde bir araya gelmişti; giysilerinde tek bir kırıksıklık yoktu. Simsiyah saçları, başının tepesinde kalın bir topuz oluşturan düzgün örgülerle toplanmıştı. Hiçbir buklesi aykırı durmuyordu.

Bruce onu hangi kategoriye koymasına gerektiğini anlamaya çalıştı. Hayatı boyunca, bir şeyler alabilmek için ona samimi davranmayan ya da kıskançlıktan ona sataşmayan ancak birkaç insanla tanışmıştı. Fakat bu dedektif... bu kadın ondan hiçbir şey istemiyordu, onu kıskanmıyordu ve görünüşe göre kesinlikle bir art niyeti yoktu. Şu anda da ondan hoşlanmadığını gizlemeye çalışmıyordu. Bruce kadının işini, seneler içinde hangi vakaları araştırdığını merak etti.

Dracon, Bruce'un gözlerindeki ilgi ışığını görünce dudaklarını büzdü. "Bizim merkezdeki memurlardan biri, seni küçük bir çocuk olduğun zamanlardan hatırladığını söyledi. Yaptığın tanıtım çalışmasına şaşırmış."

"Tanıtım çalışması falan değildi o," diye cevap verdi Bruce. "Zaten dikkatleri yeterince üzerime çekiyorum."

"Ya?" dedi dedektif aldırıışsız, sakın bir sesle. "Öyle mi? Olaylardan uzak durma konusunda pek iyi değilsin, öyle

değil mi? Şanslısın ki bu işlerden kolayca yakanı sıyırmaya yardım edecek bir avukat ordun var.”

“Yakamı bir şeyden sıyırdığım yok,” diye itiraz etti Bruce.

Alfred aralarındaki masanın üzerine bir peynir tabağı ve çay tepsisini bırakırken Bruce’a uyarıcı bir bakış attı.

Dedektif Draccon çay fincanını almak üzere öne eğildi, bacak bacak üstüne attı ve bir kere başıyla Bruce’u işaret etti. “Daha önce hayatında hiç hizmet işi yaptın mı, Bruce?”

“Eskiden anneme ve babama bahçede yardım ederdim, ayrıca babama garajda da yardımcı olurdum,” diye cevap verdi Bruce. “Aşevlerinde onlarla birlikte gönüllü çalışırdım.”

“Yani, diğer bir deyişle hiç yapmadın.”

Bruce önce ona karşı çıkmak için ağzını açtı, ardından kapadı. Evet. Daha önce böyle işler yapmamıştı. Alfred malikâneyi muntazaman idare etmeleri için bir düzine kadar çalışandan oluşan bir ekip oluşturmuştu; ekiptekilere, profesyonel bir iş çıkarmaları ve mümkün olduğunca ortada görünmemeleri için iyi ödeme yapılıyordu. Kirli bulaşıklar mutfakta gözden kayboluyor, temiz havlular katlı ve hazır bir halde banyoda belirliyordu. Bruce ara sıra salonlarda elektrik süpürgesinin, dışarıdaki çitlerin etrafında da makasların sesini işitiyordu. Fakat içinde bir utanç sızısı duyarak Wayne Malikânesi’ndeki hiçbir görevliyi tanımadığını fark etti.

“Eh, kısa bir süre sonra gerçek anlamda hizmet işi yapacaksın,” diye devam etti dedektif sözlerine. “Kamu hizmeti görevini yerine getirirken benim gözetimimde olacaksın, Bruce. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Bruce kadının bakışlarıyla buluşurken sakın bir ifade takınmaya çalıştı. “Ne?”

“Bu, bir daha asla kanunlarla ters düşmek istemeyeceğini sağlayacağım anlamına geliyor.” Draccon çayından minik bir yudum aldı.

“Peki, beni nerede görevlendiriyorsunuz?” diye sordu.

Dedektif, fincanı tabağa koydu. “Arkham Tımarhanesi’nde,” diye yanıt verdi.

4. BÖLÜM

O akşam üçü birlikte Bruce'un mutfak masasının etrafında takılırken, "Arkham Tımarhanesi," dedi Harvey derin düşüncelere dalmış bir şekilde. "O hapishane cezai ehliyeti olmayan suçluları barındırmıyor mu? Öyle bir yerin kamu hizmeti yapmak için bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Bruce tabaktaki yemeğiyle oynadı. Yemeğe çıkmak zorunda kalmamak için hamburger ve milkshake ısmarlamışlardı ama hiçbirinin fazla iştahı yok gibiydi.

"Arkham'ın içinin tam bir kâbus olduğunu duymuştum," diye ekledi Dianne kaşlarını çatarak. "Draccon gerçekten de seni oraya göndermesinin sorun olmayacağını mı düşünüyor? Finallere çalışırken nasıl konsantre olacaksın?"

"Sen finallere çalışıyor musun?" Bruce ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tanıdıklarım arasında kendini derslere en çok adamış son sınıf öğrencisi sensin."

“Ben ciddiym, Bruce! Arkham *tehlikeli* bir yer! Öyle değil mi? Annem oradaki tutukluların, Gotham tarihindeki en korkunç suçları işlemiş insanlardan olduklarını söylüyor. Ve orada sürekli firarlar ve kavgalar yaşanıyor...”

Harvey, parmaklarının arasında bir çeyrekliği su gibi kaygan hareketlerle kaydırırken homurdandı. Bileğini bir kez bükerek çeyrekliğin masanın üzerinde düzgünce dönmelerini sağladı. “Dışarıdaki dünyadan daha farklı bir yer değil,” diye mırıldandı, yeterince hızlı bir şekilde masanın üzerine düşmeyince bozuk para üzerine bir kez vurdu. Tura tarafı geldi.

Bruce, Harvey’ye cana yakın bir bakış atmamak için kendini tuttu. Elbette arkadaşı ona moral vermek için buradaydı fakat Harvey aynı zamanda, bu gece yine eve sarhoş gelen babasından kaçınmak için Bruce’un malikânesinde saklanıyordu. Babasının yere savurduğu paltosunu asmaya çalıştığında babası ona yüklenmiş, kendi kendine bakamayacağını düşünüyor diye oğluna bağırmıştı. Onu her zaman tetikleyen ufaklık bir şey olurdu. Harvey’nin çenesindeki ezik çoktan mosmor olmuştu.

Harvey bozuk parayı yine parmakları arasında çevirmeye başlarken, “Gece burada kalacaksın, değil mi?” diye sordu Bruce.

Harvey gergin bir şekilde sarı saçlarını karıştırdı, bakışları yere yönelmişti. “Alfred için sorun olmazsa,” dedi. “Üzgünüm, sürekli...”

“Özür dilemeyi bırak artık. İstedğin kadar kal burada.” Bruce çenesini, oturma odasının merdivenlerine doğru uzattı. “Doğu kanadındaki konuk odası senin için hazırlandı. Sadece merdiven korkuluklarındaki sallanan parmaklıklara

dikkat et. Kullanman için hazır edilmiş bir dolap dolusu giyecek var.”

“Kendi giysilerimi ben alabilirim,” diye karşılık verdi Harvey sertçe, kapüşonlu eşofmanının yıpranmış kollarını yukarı sıyırdı.

Bruce boğazını temizledi. “Evden hiçbir şey almak zorunda değilsin demek istemiştım. Burada her şey var. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, Alfred’den iste yeter.”

“Teşekkürler. Ben sadece gece burada kalacağım. Babam yarın beni evde görmek ister. O zamana dek ayılmış olur.”

Dianne Bruce’la bakıştı, ardından uzanıp Harvey’nin koluna dokundu. “Sabahleyin evde olmanı gerektirecek bir kural yok.”

“O benim babam. Ayrıca evde olmazsam, her şeyi kendim için daha kötü bir hale getirmiş olurum.”

Bruce masanın üzerinde yumruğunu sıktı. Harvey’nin babasını kaç kez polise şikâyet ettiğini artık unutmuştu fakat sosyal hizmetler, evlerini her ziyarete gittiğinde yaşlı Dent, kendini toparlamış ve sakin bir halde olurdu. “Harvey,” demeyi denedi Bruce tekrar, “onu ihbar edersen eve dönmen gerekmez. Sadece...”

“Ona sırt çevirmeyeceğim, Bruce,” diye araya girdi Harvey, parmakları arasındaki bozuk parayı öyle hızlı çevirdi ki para tezgâhın köşesinden sekerek uçup yerdeki karoların üzerine düşerek tangırdadı.

Bruce iç geçirdi. “Pekâlâ... burada daha uzun kalabilirsin, tamam mı? Eğer istersen.”

“Bakarız.” Fakat Harvey daha şimdiden sorulardan kaçınıyordu ve Bruce, bu konu üzerinde daha fazla durmanın fazla ileri gitmek anlamına geleceğini biliyordu. Diğer tarafında oturan Dianne ona anlamlı bakışlarla bakıyordu. *Rahat*

bırak onu, demeye çalışıyordu. Bir anda Bruce'a, Harvey'nin eve gittiği her sefer yüzleşmek zorunda kaldığı durumla kıyaslanınca Arkham'da çekeceği kamu hizmeti cezası hafif, hatta önemsiz gelmişti.

Harvey bozuk parasını almak için eğildi ve parayı tekrar çevirmeye başladı. "Peki," diye mırıldandı konuyu değiştirerek, "dedektif seni neden oraya gönderdiğini söyledi mi?"

"Bir şey söylemesine gerek yoktu," diye cevap verdi Bruce. "Bence dersimi en iyi öğreneceğim yeri seçti."

"Neymiş dersin?"

"Polise yardım etmemeye çalışmak?" diye bir tahmin yürüttü Bruce.

Harvey iç geçirdi. "Polisin işine *karışmamak*. Dünyayı kurtarmak sana kalmadı, Bruce."

"Biliyorum, biliyorum." Bruce yüzünü ekşitti, Harvey'nin bozuk parasını aldı ve parayı inceledi. "Sadece bu konuda zorluk çekiyorum. Son yaz tatilimizi birlikte geçirmek için gerçekten can atıyordum."

Dianne Bruce'u dirseğiyle dürttü. "Bu yaz Lucius'la birlikte WayneTech'te güvenlik projeleri üzerinde çalışacaktın, değil mi? Belki Arkham'ı görmek sana bazı fikirler verir."

Bazı fikirler. Bruce bir süre Dianne'in sözlerini düşündü. Dianne bir bakıma haklıydı. Bruce çocukluğundan beri suça takıntılıydı fakat polisiye romanlar okuyup gece yarıları polis telsizlerini dinlemek, bir hapishanenin içini kendi gözleriyle görmenin yanında hiçbir şeydi. Belki bu kez Arkham, adaletin nasıl işlemesi gerektiğine dair kişisel çalışma alanı olabilirdi, hapishanenin mahkûmlarının davranış biçimlerine ve hapishanenin güvenlik sistemine

yakından bakabilirdi. En azından, kendi cezası hakkında düşünmenin çok daha iyi bir yoluydu bu.

“Dracon’un gözüne girmeye çalışacağım,” dedi. “Belki o kadar kötü olmaz.”

“Eh, en azından yolunun şehirdeki en tehlikeli suçlularla kesiştiğini söyleyebileceksin,” diye ekledi Dianne, hamburgerini ısırırken. “Yani, *bunu* başka ne zaman yapma şansı bulabilirsin ki?”

Bruce lise birinci sınıftayken Elizabeth Arkham Tımarhanesi hakkında bir belgesel seyretmişti. Tüm ülkedeki hapisane sistemi üzerine çekilmiş altmış dakikalık bir belgeseldi ve Gotham’ın merkezinin dışında yer alan, hükümet tarafından tamamen görmezden gelinmiş Arkham, özellikle tartışmalı bir cezaevi olarak diğerleri arasından ayrılmıştı. Burası gerçekten bir hapisane olsaydı, diyordu uzmanlar, o zaman isminin hapisane olması gerekirdi ve gerçekten bir hastane olsaydı koğuşlar halinde, bir ruh sağlığı ya da rehabilitasyon merkezi olarak yeniden yapılandırılması gerekirdi. *Tımarhaneler* çok daha karanlık zamanlardan kalma eserlerdi ve geçmişte bırakılmaları gerekiyordu. Bruce son zamanlarda, Arkham’ın ismini değiştirmek ve tesisi daha modern bir çağa taşımak için toplanan imzalar olduğunu biliyordu.

Fakat Alfred onu arabayla, şehirden çıkıp önce ormanlık alana uzanan kasvetli bir yol boyunca, ardından da sararmış otlar ve kayalıklarla kaplı bir tepeden yukarı götürürken Bruce, Arkham’ın pek *değişebilecek* bir yer gibi göründüğünü düşünmüyordu. Ya da daha önce *hiç* değişmiş bir yer gibi görünmüyordu. Tımarhanenin kapılarına giden upuzun yolun her iki tarafında, şimdi, yani yazın başında bile çırılçıplak

olan iskelet gibi ağaçlar sıralanıyordu. Eskimiş uyarı levhaları, otostopçuları arabalara almamaları konusunda sürücülerini uyarıyordu. Uzakta, aynı zamanda cezaevinin bir parçası olan ve geçmişte, hapishanenin duvarlarını aşacak kadar şanslı –ya da şanssız– kaçak mahkûmlar üzerine ışıklarını düşüren eski bir kule vardı.

Cumartesi gününü geçirmek için ne güzel bir yol ama, diye düşündü Bruce kasvetli bir ifadeyle. Tımarhane hâlâ yeniyen neye benzediğini düşündü. Burayı, çiçek açmış ağaçlar ve yemyeşil çimenlik alanlarıyla hayal edemiyordu. Belki de her zaman böyle can çekişen bir yer olmuştu.

Arkham tepenin başında yükseliyordu. Hapishanenin dış kapıları uzun, tehditkâr ve gotik görünümleriyle, çoktan geride kalmış bir çağın antikalarına benziyorlardı; çivili parmaklıkları üzerinde paslı demirle ARKHAM TİMARHANESİ yazılmıştı. Kapıların iki tarafındaki ikiz heykeller onlara yan gözle bakıyorlardı, oyma başlıkları altındaki bedenleri sıskaydı, çehrelerinde ciddi bir ifade vardı ve yanakları çöktü. Heykellerden birinin buz gibi ellerinde bir terazi kefesi vardı. Bruce bu heykellerin adaleti mi yoksa ölümü mü simgelemek için oraya konduklarını anlayamadı. Belki de burada, ikisi arasında fark yoktu.

Arkham Tımarhanesi'nin şekli dev bir U gibiydi, taş ve kulelerden oluşan, tamamen penceresiz katları olan bir hilkat garibesiydi. Dört büyük gözetleme kulesi bloklara ve alanın ortasından gökyüzüne yükselen, çatısı giderek sivri bir noktaya dönüşen ana binaya tepeden bakıyordu. Hem dıştaki hem de içteki kapılar boyunca daha çok kule vardı ve Bruce arabanın içinden bile nöbet yerlerinde tüfekleri

ellerinde bekleyen daracık tüfek namluları gri gökyüzünde kaskatı görünen nöbetçileri seçebiliyordu.

Arabayla beton alandan geçerlerken Bruce Draccon'u gördü. Her zamanki gibi gösterişliydi, simsiyah saç örgüleri tanıdık bir şekilde sıkı bir topuz halinde toplanmıştı, devasa giriş kapılarının yanında onları beklerken yanında iki koruma ve sade, siyah bir gömlek giymiş kısa boylu, toplu bir kadın vardı.

Bruce derin bir nefes aldı. Gergin olmaması gerekiyordu ama kucağında birleştirdiği ellerine baktığında titrediklerini fark etti. Ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Arkham'ın kapılarından geçmek ona, burasının girilmesi ne kadar imkânsız bir yer olduğunu hatırlattı ve artık kendisinin de hüküm giymiş bir tutuklu olduğu gibi keyifsiz bir his verdi. Geçmişte mahkûmların buradan nasıl kaçtıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Burada fazla kalmayacaksın. Beş hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecek, demeye çalıştı kendine.

"Bugün için iyi şanslar, Efendi Wayne," dedi Alfred, ön kapılara çıkan merdivenlerin başında durduklarında.

Bruce gözlerini pencerelerden alıp Alfred'in tanıdık bakışını görebildiği dikiz aynasına yöneltti. İç geçirerek vasisine kafasını salladı, ardından arabanın kapısını açtı ve kendisini bekleyen insanlarla buluşmak üzere aşağı indi.

Bruce yaklaşırken, siyah gömlekli kadın kavuştuğu kollarını açtı ve tek elini ona uzattı. Kadının boyu Bruce'tan kısaydı ama Bruce yine de kadının güçlü tokalaşması esnasında yüzünü buruşturdu. Kadının teni açık kahverengiydi, ela gözleri mermer gibi sertti. Bruce kadının iki yanındaki korumaların, üzerlerinde kalın, beyaz harflerle GÜVENLİK yazan kurşungeçirmez yelekler giydiğini fark etti.

“Erkencisin,” diye homurdandı kadın. Bruce’un omzunun üzerinden, oradan ayrılmak üzere dönmüş Alfred’in arabasına bir bakış attı. “Sana saati söyleyecek bir bebek bakıcısı tuttuğuna sevindim.”

“İsmi Alfred,” dedi Bruce. “Kendisi vasım olur.”

Kadın ona bakarak sıırttı. “Evet ve eminim seni, bakmak zorunda kaldığı bir bebek olarak görmüyordur hiç.”

“Bruce, bu Dr. Zoe James,” dedi Draccon, gözlüğünü düzeltirken iç geçirerek. “Arkham’ın müdürü. Raporlarını doğrudan ona vereceksin.”

“Dedektif benim zor biri olduğumu düşünüyor.” Dr. James, Bruce’a bir kez göz kırptı. “Ama senin bu ziyaretini eğlenceli kılacağız, öyle değil mi Wayne?”

“Sen *gerçekten de* zor birisin,” diye cevap verdi Draccon, gözlerini devirerek. “Beni buna pişman etme, James.”

“Ben hep çok şeker biri olmuşumdur.” Draccon’un yanıt vermesine fırsat vermeden, ıslıkla neşeli bir melodi çalmaya başlayıp elini sallayarak kendisini takip etmelerini istedi. Omzunun üzerinden Bruce’a baktı. “Buraya her geldiğinde ön taraftaki masada giriş yapman gerekiyor, sonra da benim imzamı alacaksın, yoksa burada geçirdiğin saatler geçersiz sayılır. Yani düzgün oyna yoksa bu oyunu senin için gerçekten zorlaştırırım.”

Ön kapıların önünde durdular. Bruce kapıların yekpare metalden yapıldığını şimdi fark ediyordu, gotik mimari yapıdan ayrılan, modern bir tasarımıdı bu. James elini, kapıların kenarındaki avuç pedinin üzerine yerleştirdi ve uzun bir şifre girdi. Kapılar madeni bir gürültü çıkararak açıldılar, yavaş yavaş iki tarafa çekilerek loş bir lobiye gözler önüne serdiler.

Bruce, Dr. James ve Draccon'un peşinden, kalın cam bir duvar tarafından korunan küçük bir tezgâhın yanına gitti. Camların ardında, ön kapılar gürültüyle kapandı ve onları içeri kilitledi.

Asık suratlı bir görevli başını kaldırıp onlara baktı ve dişlerinin arasındaki sakızı gürültüyle patlattı. Bruce'u görünce sakız çiğnemeye bir an ara verdi. Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru büküldü. "Bu o çocuk," dedi. Bruce'a pencerenin altındaki küçük aralıktan bir not kartı uzatırken gözlerini kıstı. Başını James'e doğru salladı. "Televizyondaki kadar zengin görünmüyormuş."

Bruce başı yere eğik durmaya devam etti; adamın, yankıların arasındaki hafif renk değişimini fark etmemiş olmasını umdu ve not kartını elinden geldiğince seri bir şekilde doldurdu. Kartı geri uzattı. Draccon ve James onu, iki yanına silahlı korumalar yerleştirilmiş, parmaklıklı, yanlara kayarak açılan kapıdan geçirerek binanın içine doğru götürdüler.

Artık Arkham'ın iç salonlarındaydılar.

Bruce'u ilk etkileyen şey, koridorların ne kadar iç ürperici bir biçimde aydınlatıldığıydı. Floresanlar, karo zemin üzerinde buz gibi bir ışıkla parlıyor, her şeyi hastalıklı bir yeşile boyuyordu. Duvarlar her taraftan üzerine geliyorlarmış gibi bir his uyandırdılar, sanki sonunda dört bir taraftan onu sıkıştıracak ve bir böcek gibi ezecek gibiydiler. Başka bir salondan, öfke dolu çığlıklar ile ya çığlık ya da hıçkırık olabilecek çılgın bir çınlama sesinin yankısı geliyordu.

"Burası belediye başkanı Price tarafından denetliyor," dedi James birlikte ilerlerlerken. "Buradaki her şeyi –korumalarımızı, teknolojik altyapımızı, tesislerimizi, çalışanlarımızı– bu kadar yakından denetlemeleri, şehrin buradaki

suçluları ne kadar tehlikeli gördüğüne dair sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor olmalı.”

Birkaç gardiyan, beraberlerinde yüzünün yarısı boyunca çentikli bir yara izi uzanan bir mahkûmu yarı sürükleyerek götürürken, göz teması kurmadan yanlarından hızla geçip gittiler. Onlar geçip giderken mahkûm birden ayıldı. “Vay vay,” dedi, boynunu uzatarak. Kaşlarını çatarak Bruce’a baktı. “Bu narin et parçasının böyle bir yerde ne işi var?” Kimse onu durdurma fırsatı bulamadan, Bruce’un üzerine atıldı.

Bruce içgüdüsel olarak dövüş duruşunu aldı. Fakat James çoktan oraya varmıştı, mahkûmun sağ elini kavradı, kolunu bükte ve onu, yanakları pespembe olacak kadar sertçe duvara yapıştırdı.

“İyi reflekslerin varmış,” diye bir yorumda bulundu Draccon, hafif bir şaşkınlık ifadesiyle Bruce’a bakarak.

Bruce’un kalbi deli gibi çarpıyordu. “Sanırım spor salonunda çalışmanın bir şeylere faydası oluyor,” diye cevap vermeyi başarabildi.

“Bir daha böyle bir şey yaparsan,” diye uyardı James mahkûmu, “cezana birkaç sene daha eklerim. Birlikte geçirdiğimiz vakitten ne kadar zevk aldığını biliyorum.” Adama sert bir ifadeyle güldü ve mahkûm ona bakarak hırladı. Gözleri tekrar Bruce’a çevrildi ve ona baktığında yüzünde acımasız, ufak bir tebessüm belirdi.

“Tenin burası için fazla yumuşak ve temiz, tatlı çocuk,” dedi tükürürcesine. “Birkaç yara bereye ihtiyacın olursa gel beni bul.”

Bruce bakışlarını ondan kaçırdı, gardiyanlar adamı koridor boyunca sürüklemeye devam ederlerken kalbi hâlâ çılgınca çarpıyordu. Bu adamı bir çocuk olarak, *kendisi* olarak,

çimenlikte babasıyla oturup akşam olurken çığlıklar atan yarasaları izleyen çocuk olarak hayal etmeye çalıştı. Belki de bazı insanlar hiç çocuk olmamışlardı.

James hemen yanında, kollarını kavuşturmuş bir halde onu izliyordu. "Ne düşünüyorsun, Wayne?"

"Bir insanın hangi noktada çocukluktan çıkıp bir katile dönüşebileceğini merak ediyordum."

"Ah. Suçlu psikolojisine ilgi duyuyorsun, öyle mi?" diye karşılık verdi James. "Eh, doğru yerdesin. Mahkûmlarımız ayakkabılarının içinde zangır zangır titretirler seni. Az önce gördüğün adam var ya? Bir kafeteryada dört kişiyi öldürdü."

Bruce'un içi ürperdi. "Hoş birine benziyordu," diye mırıldandı.

"Dr. James on senedir buranın sorumlusu," diye ekledi Draccon. "Gördüğün gibi, böyle bir yeri yönetmek için çelik gibi sinirler gerekiyor."

Küçük koridordan çıktılar ve alan birden, kat kat hücreleri görebildikleri kocaman, kubbeli bir salona açıldı. Bruce, Arkham'ı tümüyle gözlerinin önünde görünce olduğu yerde donakaldı. Burası cehenneme açılan kapıydı.

"Sorun nedir?" dedi Draccon ilgisizce. "Çıktığın gezintiye pişman mı oluyorsun yoksa?"

"Burası kadın kısmı doğu kanadı," diye seslendi James, sağa dönerlerken. "Erkekler batı kanadında tutuluyorlar. Tıbbi birimler, iki kanadı birleştiren merkezdeki salonlarda." *Bu U şeklini açıklıyor*, diye düşündü Bruce. "Tam altımızda, yoğun tedavi gören mahkûmlarımızın bulunduğu ek bir kat daha var. Sen kadınların bulunduğu kanattaki koridorları önce süpürecek, sonra da sileceksin, gardiyanların

kullandığı tuvaletleri de fırçalayacaksın. Yarın bodrum katını temizleyeceksin. Okul döneminde, okul haricindeki saatlerde çalışacağız ama yaz tatilin başladığında seni her sabah burada görmeyi bekliyorum. Hademelerimiz burayı tertemiz yapma konusunda herhangi bir sorun yaşamıyorlar, bu yüzden sanırım bir milyarder de kolayca aynısını yapabilir. Sana işi çabucak öğrenmeni tavsiye ederim.”

Bruce hücrelerin içine baktı. Turuncu üniformalı kadın bir mahkûm parmaklıklara yaslanmıştı ve Bruce’un bakışlarını yakaladığında küçümsercesine güldü.

“Hey, hanımlar!” diye bağırdı kadın, onlar geçip giderken. “Görünüşe göre gardiyanlarımızın kalitesini artırmışlar!”

Diğerleri onun çağrısına katıldı ve Bruce’a müstehcen tekliflerde bulunmaya başladılar. Bruce dişlerini sıktı ve sert bakışlarını koridordan ayırmadı. Dianne’e laf atan delikanlılar görmüştü, hatta birkaçıyla bu yüzden yumruklanmıştı bile. Fakat ilk kez kendisi böyle bir şeyi doğrudan deneyimliyordu. *Neden gülümsemiyorsun, Bruce?* Bu ona, paparazzilerin etrafına sinekler gibi üşüştüğü, bıkıp usanmadan onu soru yağmuruna tuttuğu, onlara uygun bir cevap vermediğinde onu cezalandırdıkları zamanları hatırlattı. Bruce bir an Draccon’un yüzüne baktı; onu cezalandırmak için istekli görünmesine karşın dedektif bile biraz olsun Bruce’a acımişti.

Sonunda, doğu kanadındaki koridorun bitimine geldiler. James onları tıbbi birimin koridorlarından ve kapıları onaran işçilerin yanından geçirerek yine floresanla aydınlatılmış o donuk yeşil koridorlara çıkardı.

Bodrum kata inebilmek için asansöre bindiler. Bu kat karanlık, soğuk ve rutubetliydi, kalıcı bir bayatlık kokusu tüm

alana yayılmıştı. Girişin hemen üstünde bir levha asılıydı: ARKHAM TİMARHANESİ YOĞUN TEDAVİ ALANI.

“Kötünün kötüsü bu kattadır, Wayne,” dedi James omzunun üzerinden. “Yerinde olsam, bu kattaki işimi hızlıca bitirmeye çalışırdım.”

İki işçi, kapının güvenlik kilidini yeniden programlıyordu. Bruce, düzenli aralıklarla tavana yerleştirilmiş güvenlik kameralarını fark etti. Bu katta hücrelerin kapıları yekpare metaldendi, tımarhanenin iki tarafa kayan ağır kapılarının daha küçük versiyonlarıydı ve Arkham’ın üst katlardaki koridorlarında bulunanlara göre çok daha kuvvetlendirilmiş kapılardı. Her hücre kapısının, kurşungeçirmez camdan olduğunu tahmin ettiği bir penceresi vardı ve Bruce ara sıra bunlardan, bomboş odada oturan bir mahkûm görebiliyordu. Bu katta mahkûmların giydiği üniformalar, diğerlerinin giydiği turuncu olanlardan farklıydı. Buradakilerin üniformaları, sanki onları özel bir tehlikeli türmüş gibi işaretlemek istercesine beyazdı.

“Burada normalde olduğundan çok kişi var, James,” dedi Draccon giderlerken.

James omuz silkti. “Normalden çok suç var,” diye cevap verdi James. “Daha dün buraya Gotham Cezaevi’nden üç Gecegezen getirildi.”

Draccon bıkkınlıkla başını salladı.

“O gece ne yapmaya çalıştıklarını hâlâ anlayamadınız, ha?” diye sordu James.

“Korkarım ki hayır.”

“Gecegezenler mi?” diye sordu Bruce, cezasından başka düşünecek bir şeyler bulduğu için minnettardı. “Kaç tanesi burada?”

“O konuda endişelenme, Wayne,” diye sert bir cevap verdi Draccon. “Bu senin işin olmadığı için sevinebilirsin.”

Koridorun bitimindeki hücrelerin birinden bazı sesler geldi. Oraya yaklaşırlarken James hücre kapısını işaret etti. “Bahsettiğim yeni getirilen mahkûmlardan biri bu,” dedi. “Elimize geçen en kurnaz Gecegezen.”

Bruce bir an pencerenin ötesinden içerideki sahneyi gördü. Üç adam –biri dedektif gibi giyinmişti, diğer ikisinin üzerinde polis üniforması vardı– birinin etrafında toplanmış, mahkûmu sorguluyorlardı. Polislerden öfkeli sesler yükseliyordu.

“Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sertçe çıkıştığını işitti Bruce, polislerden birinin. “Yaşlı bir adamın boğazını kesip akan kanı seyretmek? Hesaplarına nasıl ulaştınız? Ekibin onca milyonla ne yapıyor? Cevap yok, ha? O küçük yüzünden şu sırtışı silsen iyi edersin.”

“Bunu biz senin yerine yapmadan önce,” diye ekledi diğer polis memuru.

“Başka kim vardı seninle birlikte?” diye gürlledi ilki. Bunu tekrar tekrar sormuş gibi soruyordu.

Bruce mahkûmun kim olduğunu görmeye çalıştı ama pencerenin önünden geçip gittiler ve fırsatı kaçırdı. Bağırış çağırışlar iyice boğuklaştı ve azalarak kesildi.

James başını iki yana salladı. “Kız hâlâ konuşmadı.”

“O kızın buraya yollanmasını ben emrettim,” dedi Draccon, sakince Bruce’a bakarken. “Merak etme. Her zaman çözülürler.”

Onlar koridordan ayrılırken, öfke dolu sorular peşlerinden sürüklenmeye devam etti. Bruce kendini, polisin mahkûmdan ne öğrenmeye çalıştığını düşünürken buldu.

Sık sık bu kata inecekti; muhtemelen aynı sahneyi tekrar tekrar görecekti. Belki de buraya bir sonraki gelişinde polis, mahkûmu konuşturmuş olacaktı.

Belki de Bruce, mahkûmun kim olduğunu görebilecekti. O *kızın* kim olduğunu.

5. BÖLÜM

“N’oldu yakışıklı? Yoksa daha önce o temiz ellerini hiç kirletmemiş miydin?”

Arkham’da ilk gün. Bruce temizlik yaparken mahkûmlar ona şehvetle bakıyorlardı, gözleri ona odaklanmıştı ve sataşmaları tüm koridorlar boyunca yankılanıyordu. Botlar ve diş fırçaları hücrelerin parmaklıklarında takırdıyordu.

Bugünkü görünümü, doğum günü akşamı hayır etkinliğinde giydiği terzi dikimi takım elbiseyle özel yapım Aston Martin arabasının yanında durduğu zamanki görünümüyle tam bir zıtlık sergiliyordu. Şimdi üzerinde, tepeden tırnağa mavi bir işçi üniforması vardı ve elleri sarı bir çift temizlik eldiveninin içine gizlenmişti.

Duymazdan gel onları. Sadece işine yoğunlaş, diye hatırlattı Bruce kendine, istikrarlı bir şekilde koridor boyunca ilerlerken. Mahkûmlar onun ifadesinin değiştiğini görmek, onu sinirlendirmek istiyorlardı.

“Kızlar, pisliğimizi bir milyarder temizliyor.” Bir sataşma daha.

“Kahretsin! Galiba artık para, eskiden satın aldığı şeyleri alamıyor.”

“Ama çocuk yakışıklı, değil mi?”

“Böyle bir parça için hapse girebilirdim. Haydi ama Bruce Wayne. Gülümse bize.”

“Bak ne diyeceğim... Çıkarıp yerleri gömleğinle silersen sana zorluk çıkarmayız.”

Koridorda kıkırtılar yankılandı.

Bu sesler bütün gün, koridorlar boyunca devam etmiş, sonunda tek bir ses silsilesine dönüşmüştü. Bruce bakışlarını yerden ayırmadı. James üç kez onu kontrol etmeye gelmişti ve her geldiğinde ona şöyle bir yan bakıp burun çekmekten fazlasını yapmasa da Bruce yine de onun gelmesini sabırsızlıkla beklerken bulmuştu kendini. O görüldüğünde mahkûmlar seslerini kesiyor ve o ayrıldıktan sonra birkaç dakika daha Bruce’a sataşmadan durarak bir süre rahat veriyorlardı.

Nihayet, günün sonunda, James yanına geldi. “Çık git buradan, Wayne.” Başıyla onu koridor boyunca takip etmesini istedi. “O kadar yorgunsun ki sadece kirleri bir yerden bir yere bulaştırıp duruyorsun.”

Bu tam anlamıyla acıma değildi ama Bruce buna yakın bir duygu olduğuna karar verdi. Çıkışını yaptığını zar zor hatırlıyordu. Alfred’in arabasına bindiğini bile hatırlamıyordu. Hatırlayabildiği tek şey, serin, deri koltuklara yerleşmenin verdiği memnuniyet hissi ve ertesi sabah kendi yatağında uyanışydı.

Ertesi gün, birlikte edebiyat dersine giderlerken, “Nasıl gidiyor bakalım?” diye sordu Dianne.

Bruce koridorda yanlarından geçen sınıf arkadaşlarının fısıltı ve bakışlarını dikkate almamaya çalıştı. Fısıltılar arasında, arabasını neden çarptığına ilişkin dedikodu kırıntılarının yanı sıra ismini de işitiyordu. *Sarhoş. Deli. Öfke sorunları.* Okulun pencerelerinden içeri giren ışık, herkesin gölgesini koridor boyunca uzun şeritler halinde uzatıyor, okulu parmaklıklar ardına tıkiyordu. Bruce kendini, doğruca ileri bakmaya zorlayarak iç geçirdi. Önceki gün kafasında sonsuza dek uzayıp gidecekmiş gibiydi ve haftalar boyunca o gerçek hapishaneye tekrar tekrar gitmesi gerekecekti.

“Daha kötüsü de olabilirdi,” diye cevap verdi Bruce, ardından edebiyat sınıfına varıp yerlerine yerleşirlerken ayrıntıları anlatmaya başladı.

Dianne ona acırcasına başını salladı. “Öf. Çok kötü görünüyor. Buna beş hafta daha mı katlanacaksın?”

“Çok da kötü değil. Sadece çok fazla sataşma var.” Bruce yüksek sesle söylemek zorunda kalmamak için aklında kalan sataşmalardan birkaçını ona mesaj attı.

Dianne yüzünü buruşturdu. “Evet, nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiç de keyifli değildir, Bruce.”

“Üzgünüm, Di. Benim için üzölme. Ben farkına bile varmadan bu iş bitmiş olacak.”

Dianne elini, onu rahatlatırcasına kolunun üzerine koydu. “Kurtulacaksın,” dedi. “Hepimiz birkaç hafta içinde buradan ayrılmış olacağız ve...” Zil çalarken bir an sustu, ardından daha alçak sesle devam etti. “Senin Arkham’daki görevin de sen daha farkına bile varmadan bitmiş olacak.”

Dianne’in sözleri onu bir nebze olsun rahatlattı. Bruce derin bir nefes aldı ve bu sözlerle kulak vermeye çalıştı. “Ben farkına bile varmadan,” diye tekrarladı.

Bruce okuldan sonra Arkham Tımarhanesi'ne gittiğinde, bir önceki gün yaşanan onca sataşmanın ardından, bodrum kattaki yoğun tedavi bölümü diğer tarafın aksine ona ürkütücü bir şekilde sessiz geldi.

Sessizlik, Bruce'un ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Gerçeği bilmeseydi, buranın korku filminden fırlamış bir yer olduğuna yemin edebilirdi; etrafa vuran uçuk yeşil ışık, çırılçıplak duvarlar, ayakkabılarının yerde çıkardığı hafif yankı. Hayaletler gerçekse, burada yaşıyor, havada dolanırken birbirlerine fısıldıyor olmalıydılar.

Bruce koridorda ilerlerken, dedektiflerin en sonda bulunan hücreden gelen seslerini dinledi. Belki de bugün yine mahkûmu sorguluyorlardı.

Bruce tam ilk hücrenin penceresine doğru gidiyordu ki aynı anda camdan gelen gürültülü bir çarpma sesinin yankısını işitti. Hemen bir adım geriledi ve pencereden bir mahkûmun kendisine baktığını gördü. "Bak sen," dedi adam. "Bu yeni çocukmuş. Sen tam oymalık görünüyorsun."

Adam bu sözleri neredeyse tükürerek söylemişti ve bunu yaparken koridorun geri kalan sakinlerini canlandırmıştı. Sonunda diğer çılgınlık da koridor boyunca yankılanmaya başladı. Bruce bakışlarını onlardan ayırdı ve önünde uzanan zemine yoğunlaştı.

"Ne oldu, çocuk?" dedi mahkûm. "Seni bu bataklığa ne düşürdü böyle, ha? Burada bizim boklarımızı... Hey, hey! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Bruce ondan bir adım uzaklaşınca mahkûm çılgınca cama vurdu. "Ben neden buraya düştüm, biliyor musun? Oyarım ben. Gerçekten

güzel oyarım.” Eliyle boynu ve kollarına doğru kesercesine bir hareket yaptı.

Bruce, adamın sesini zihninden çıkarmaya çalışarak hızlandı.

Sonraki hücre de diğerinden iyi değildi; üzerindeki tulumla daha da iri görünen, dev gibi bir adam vardı, yanık teninin her bir santimi, yüzü bile dövmelemlerle kaplıydı. Bruce oradan geçip giderken adam kakhaha attı ve Bruce gözden kaybolana dek bakışlarını üzerinden ayırmadı. Ardından devasa omzunu cama hızla vurarak tüm çerçevenin sarsılmasına neden oldu.

Üçüncü mahkûm uzun boylu ve inanılmaz zayıftı, parmakları upuzun ve tırnakları kırıktı, mavi damarları teninin altından görünüyordu. Bruce onu haberlerden hatırladı; adam ürkütücü bir şekilde işlenmiş en az iki düzine cinayetden hüküm giymiş bir seri katildi. Dördüncü mahkûm kel kafalı, kalın boyunlu, su gibi soluk renkli ve berrak gözleri olan biriydi ve ayakkabıları duvarlara çarpana dek hücresinin bir başından öbür başına gidip geliyordu.

Bunlar, dışarıda serbest dolaşırlarken Gotham'da dehşet saçmış, haber bültenlerine hâkimiyet kurmuş katillerdi. Şimdi Bruce'u onların her birinden ayıran şey yalnızca metalden ve camdan bir katmandı.

Sonunda koridorun bitimine ulaştı. Yavaşladı, ardından polis memurlarının yükselttikleri öfke dolu sesleriyle birkaç gün önceki tutukluyu sorguladıkları son hücreye yaklaştı. Düşünceleri bir süre, yanlarından geçip gittiği mahkûmlar, çarpık gülümsemeleri ile bakışları ve ağza alınamayacak suçları üzerinde kaldı. Bu katta bu tür suçlular kalıyorsa, polislerin tüm dikkatini buraya çeken neydi? Son hücrede kim vardı?

Hücrenin kapısındaki pencere, Bruce'un boyunun yarısı kadardı, iç tarafın büyük kısmını görmesi için yeterli büyüklükteydi. Hücrenin içi, tıpkı diğerleri gibi sadeydi; bir döşek ve bir tarafta da bir klozet ile lavabodan başka bir şey yoktu. Bruce'un bakışları içeride, bacaklarını ileri uzatarak bir köşeye sıkışmış vaziyette, üzerinde uzun kollu beyaz üniformasıyla oturan yapayalnız şekle kaydı.

Bu o kadındı. Hayır, bu doğru değildi, bu o *kızdı*.

Kız, Bruce'tan bir gün bile büyük görünmüyordu, başı duvara dayalı, durgun bir halde oturuyordu, yüzünde oyuncak bir bebeğinkine benzer bir ifade vardı, gözleri belli bir noktaya bakmıyordu. Bunlar çok ama çok koyu renkte gözlerdi. Saçları uzun, dümdüz ve o kadar siyahtı ki ışıktaki mavimsi görünüyordu; teniyse ışıklar altında o kadar solgun duruyordu ki ona bulanmış gibiydi. Ağzı küçücük ve gül rengiydi, kalp biçimli bir yüzü vardı, boynu kavisli ve incecikti.

Bruce gözlerini kırıştırdı. Gotham polisinin sorguladığı mahkûm *bu* muydu? Ne görmeyi beklediğini pek bilmiyordu ama bu kız, görmeyi hayal ettiği şeye hiç benzemiyordu. Genç kız sanki okulda onun sınıfında olması gereken biriymiş gibiydi, Arkham gibi bir yerde olmak için fazlasıyla gençti. Hapishanedeki diğerlerinin aksine ölüm kadar sakindi ve tavırlarındaki hiçbir şey alttan alta suçlu bir kişiliği ele vermiyordu. Şiddet eğilimli ve arızalı insanlardan oluşan bu kalede tamamen uygunsuz duruyordu.

Ama yine de bakışlarında bir şeyler *vardı*... Bruce'un sırtına bir ürperti dalgası yayan bir şeyler.

Kızın incecik gözleri kıpırdandı. Başını hareket ettirmeden ona baktı.

Bruce irkilerek pencereden uzaklaştı. O *gözler*.

Bu gözler sadece koyu görünmüyorlardı; gözlerinin derinliklerinde daha fazlası vardı, sessizce gizlenen ve korunaklı, hesaplar yapan bir şeyler. Parlak bir zihne açılan pencereler gibiydi ve şimdi Bruce'u analiz ediyorlardı. Bruce'un içinde, kızın kendi hakkındaki her şeyi ezberlediğine, düşüncelerini okuyabildiğine dair tuhaf bir his belirdi.

Ellerine baktığında, bir peçeteyi kıvrarak girift bir çiçek formuna sokmuş olduğunu gördü... fakat kız ne zaman bileklerini döndürse, çiçeğin kıvrımları açılıp akrep biçimini alıyordu. Bu şekilde değişip duruyordu. Bruce, sadece bir peçeteyi katlayarak böyle karmaşık bir şey elde etmenin imkânsız olduğunu düşünmek istedi. Bu ona, annesinin göndermeden önce mektupları titizlikle katlamasını, kâğıdın her ucunun muntazaman hizalanması için kırıksıklıkları dikkatle düzeltmesini hatırlattı.

Bir süre daha birbirlerine baktılar. Ardından Bruce kızın görüş hattından çıktı ve soluğunu salıverdi. Zihni allak bullak olmuştu.

Belki de görevliler esas mahkûmu başka bir yere taşımışlar ve onun yerine bu kızı buraya koymuşlardı. Bu çok daha mantıklı bir düşünceydi. Bruce tekrar işinin başına dönerken kaşlarını çatı. O kız, Gotham'ın en kötü şöhretli hapisanesinin yoğun tedavi kısmına düşecek ne yapmıştı? Son derece... sakın görünüyordu. Nazik... hatta masum.

İnsanları kategorize etmede kullandığı sistemi düşündü. Bu kız hangi kategoriye uyuyordu?

Daha fazla oyalanamayacağını anladığında malzemelerini aldı ve çıkış tarafına döndü. Giderken hücreye bir kez daha baktı. Bir tarafı kızın hâlâ o kapkara ve dipsiz gözlerinin ona çevrili olduğunu, onu iliklerine dek yakıp kavurduğunu görmeyi bekliyordu.

Fakat kız boşluğa bakmaya geri dönmüştü. Hiç kıımıldamıyordu. Ellerindeki origami yine çiçek şekline dönmüştü. Bruce bir süre bunu düşündü, ardından çıkış kapısından çıkarken başını salladı. Belki de kız hiç onun farkına varmamıştı ve her şeyi Bruce hayal etmişti.

6. BÖLÜM

Akşam olurken ve Alfred'in onu bekleyen arabasına binmek üzere Arkham'ın kapılarından çıkarken hâlâ kızı düşünüyordu.

"Bugün nasıldı?" diye sordu Alfred.

Bruce dikiz aynasından vasisine kupkuru bir ifadeyle baktı. "Çok eğlendim," diye cevap verdi. "Sana da şiddetle tavsiye ederim."

Alfred kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu alaycı tavrınızı kimden aldınız, Efendi Wayne?"

"Bilmiyorum." Bruce öne eğildi ve kolunu Alfred'in koltuğunun kenarına dayadı. "Belki de senden almışımdır."

"Ben mi? Alaycı mı?" Alfred hafifçe burnunu çekti, dudaklarında hafif bir tebessüm belirtisi görüldü. "Duyan da İngiliz olduğumu sanır."

Geçirdiği uzun güne rağmen Bruce bu karşılığa gülümsemeden edemedi. Ağaçların kupkuru dallarının pencereden bulanık bir halde geçip gidişini seyretti. Kızın yüzü dü-

şüncelerinden çıkmıyordu ve fazla kafa yorduğunda, kızın geceden daha kara gözlerinin ağaç gövdeleri arasında ritmik aralıklarla bir belirip bir kaybolduğunu görebiliyordu.

Birkaç dakika sonra birçok akşamını geçirdiği spor salonunun önünde durdular. Bruce arabadan inerken derin bir nefes aldı, spor salonunun kapısını açtı ve içeri girdi. Zihnini temizlemek, kızı düşüncelerinden çıkarıp atmak için şöyle güzel, temiz bir antrenmana ihtiyacı vardı.

Bu spor salonu, eğitmenin –Olimpiyatlarda boks ve güreş dallarında altın madalya kazanmış bir sporcu olan Edward Chang– sadece durumlarına göre öğrencileri çalıştırmayı kabul ettiği, özel bir yerdi. Bruce göz alabildiğine uzanan alana ve neredeyse iki kat yükseklikteki tavana baktı. Mavi matlar farklı şekillerde yere serilmişti ve tam merkezde, Bruce'un koçuyla öğrencileri arasında resmi müsabakaların yapıldığı sekizgen biçimli bir ring vardı. Salonda ayrıca ağırlıkların, atlama iplerinin, kum torbalarının, yumuşak halatların ve birçok tırmanma duvarının bulunduğu onlarca bölüm vardı. Hatta bir köşede, sekiz kulvarlı bir yüzme havuzu bile vardı.

Bruce soyunma odasına gitti ve çabucak üzerini değiştirdi, iki elini de sargı beziyle sardı, pudraladı, ardından dolabından ince bir çift havacı gözlüğü alıp gözüne taktı.

Tesis etkileyiciydi ama spor salonunu bu kadar pahalı yapan şey, bu gözlüklerin ardındaki teknolojiydi. Bruce gözlüğü takınca salonun her alanının üzerinde havada beliren işaretleri –MATLAR, RİNG, HAVUZ– görebiliyordu. Merkezdeki bir panel, idman yaparken tercih edebileceği manzara seçeneklerini bir atlıkarınca gibi döndürerek gösteriyordu.

Bruce, istediği manzarayı bulana dek görüntülerin arasında gezindi. Seçeneğe tıklamak için havaya uzandı ve etrafındaki dünya birden karanlığa büründü.

Bir anda ortamın düzeni yeniden ayarlandı ve Bruce kendini, günbatımında kümelenmiş bulutların içine doğru gözden kaybolan bir kulenin kenarında durmuş, aralarında koşu yapabileceği şekilde birbirine kablolarla bağlı ıslıl ıslıl bir gökdelen denizine bakarken buldu. Her binanın etrafında merdivenler spiraller çiziyordu. Tepesinde sanal bir gece göğü uzanıyordu. Aşağı baktığında, yükseklik ona o kadar gerçekçi geldi ki başının döndüğünü hissetti.

Gökdelenlerin ve engellerin hepsi, spor salonunun düzeniyle, matların serilme biçimleri, sekizgen dövüş ringi ve bunun gibi şeylerle uyum içindeydi; sanal merdivenler dairesel biçimlerde serilmiş gerçek, fiziksel matlarla senkronize haldeydi. Bruce bu manzara üzerinde de farklı özellikler seçebiliyordu; gökdelenler arasında ve merdivenlerde yukarı aşağı koşmak istediği takdirde, kablolar ve merdivenler aydınlatılıyor, görmesini kolaylaştırmak için parlak beyaz bir renge bürünüyorlardı. Binaların yan taraflarına tırmanmak istediği takdirde binaların kenarlarında, tırmanma duvarlarıyla uyum halinde olan tutunma noktaları aydınlatılıyordu.

Bruce kabloları ve merdivenleri aydınlatma seçeneğini tercih etti. Kablo ve merdivenler, günbatımı manzarası karşısında etkileyici bir biçimde bembeyaz parıldadılar. Bruce rahatlayarak gerindi, Arkham'ın karanlık koridorlarını zihninden atmaya ve gökdelenin baş döndürücü yüksekliğinden aşağı bakmaya hazırды. Biraz sonra atladı.

Kendisiyle en yakınındaki gökdelen arasında uzanan kablonun üzerine iniş yaptı. Hemen o anda, dengesi bo-

zulmadan, seneler boyu pratik yapmanın verdiği rahatlıkla adımlarını uygun bir şekilde atarak kablo üzerinde koşmaya başladı. Bitişe vardığında, uçarcasına atlayarak binanın dış kısmındaki merdiven korkuluklarını kavradı. Gerçekteyse, bir dizi mavi matın üzerine asılı barfiks demirlerine tutunmuştu. Sarılı ellerinden bembeyaz bir toz bulutu havalandı. Tek bir hamlede kendini yukarı çekti, kol ve sırt kasları gerildi, merdiven aralığında yuvarlandı ve koşmaya devam etti. Merdivenlerden çıktı, sıçradı, sonra bir başka kablo üzerinde daha yürüdü. Alnında ter damlacıkları birikti. Geçen her dakikayla ısınma egzersizi onu rahatlattı ve kalbinin düzenli ritminden başka bir şeye yoğunlaşamadı.

"Bruce!"

Bruce simölasyonu durdurdu, ardından gözlüğünü kaldırdığında Koç Chang'in arka salondaki odasından ona el sallayarak çıktığını gördü.

Bruce gülümsedi. "Koç."

Koç, Bruce'un selamına başıyla karşılık verdi. Chang'in saçları yanlardan tıraşlanmıştı, uzun saçlar tepede sivri bir biçimde birleşiyordu ve kollarını kavuşturduğunda kasları şişiyordu. Yaralı kulakları, güreşçi geçmişini işaret ediyordu. "Koşularda gayet iyisin."

Bruce tam karşılık verecekken, koçun ardından salona biri daha girdi. Richard.

Richard zorla gülümsedi. "Hey, Bruce," dedi, bileklerini esneterek.

"Richard, normalde antrenman yaptığı gece şehir dışında olacağını söyledi," dedi koç. "Umarım bu akşam onu derse almam senin için sorun olmaz. İkiniz, eskiden olduğu gibi eşleşebilirsiniz."

Eskiden olduğu gibi. Richard'la arkadaş olarak güreşmeye yıllar olmuştu. *Rahatlatıcı antrenman seansım buraya kadarmış,* diye düşündü.

Richard başını onaylarcasına salladı. "Eski zamanlardaki gibi." Bruce onun sesindeki abartı tonunu, o alaycı tavrı fark etti.

Koç yere birkaç malzeme bırakırken, aralarındaki gerilimin farkında değilmiş gibi davrandı. Sonra telefonuna baktı. "Siz biraz ısının, kendinizi esnetin. Biraz sonra her zamanki gibi başlayacağız." Telefonunu kulağına götürerek ilerledi ve ikisini salonda yalnız bıraktı.

Birlikte bir dövüş minderine geçtiler ve Richard, Bruce'un etrafında dönmeye başladı.

"Hayır gecesinden erken ayrıldığını duydum," dedi. "Canını gerçekten o kadar mı sıktım?"

"Sadece zihnimi boşaltmak istedim." Bruce bakışlarını diğer delikanlının üzerine dikerek bir açıklık aradı.

Richard keyifsiz bir şekilde kıkırdadı. "Lütfen. Seni yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Bruce parmaklarını açıp kapayarak ellerini esnetti. Küçükken, yine aynı alanda Richard'ın etrafında döndüğü, birlikte güldükleri ve birbirlerine meydan okudukları günleri hatırladı. O zamanlar her şey onlara ne kadar farklı geliyordu. "Bunu seneler önce söyleseydin sana inanırdım," diye cevap verdi Bruce.

"Artık takılmamamız benim suçum değil."

"Öyleyse neden takılmıyoruz?" Bruce kaşlarını çatı. "Benim yaptığım bir şey yüzünden mi?"

Bu sözler üzerine Richard'ın suratı asıldı. "Belki de birilerinin kafası beynine oranla fazla büyümüştür."

Bruce sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu. "Neden, sürekli beni aldatmana izin vermediğim için mi? Beni artık kullanamadığın için mi?"

"Kendini bir şey zannetme."

Demek buymuş, diye düşündü Bruce, bıkkın bir şekilde. Richard dövüş istiyordu, bunun için çırpınıyordu. Richard'ın saldırı duruşu aldığını görünce gözlerini kıstı, ardından tekrar gözlüğünü taktı. İkisi de aynı kanala bağlandılar ve etraflarındaki ring, bir gökdelenin çatısında bulunan bir helikopter pistine dönüştü.

Richard atıldı, bandajlı ellerinden biriyle Bruce'un başını hedef aldı. Bruce içgüdüsel olarak omuzlarını kaldırdı; yumruk kolunun üst kısmına isabet etti ve anında karşılık verdi. Rakibinin etrafında dolandı, geri çekilerek tekrar saldırıya geçmesini bekledi. *Önce savunma.*

Bir saldırı daha, bir kez daha indirilen karşılıklı darbeler. Bruce her zaman daha hareketliydi. Richard'ın saldırısı karşısında eğildi fakat onun antrenmanlı olduğunu anlayabiliyordu. Eh, değişen yalnızca o değildi. Bir, iki darbe... Richard, Bruce'un ikinci darbesini güçlkle engelleyebildi.

Richard'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmedi. İleri atıldı ve Bruce'u, geriye doğru sendelemesine neden olacak kadar sertçe itti. *Kural dışı bir hareket.* Bruce henüz dengesini bulamadan Richard dizine çok kötü bir tekme indirdi. Acı Bruce'un içinde patladı; çığlık atmamak için dişlerini birbirine kenetledi fakat yine de bacağı büküldü ve neredeyse yere düştü. Son anda sendeleyerek kendini tuttu.

Bruce gözlerini kıstı. Koyu renk saçları alnına düştü. Bu, burada, koçtan öğrendikleri bir hareket değildi.

Darbeler daha seri ve sık bir hale geldi. Richard'ın Bruce'a karşı kilo ve boy üstünlüğü vardı ama aynı zamanda yavaştı ve Bruce onun yorulmaya başladığını görebiliyordu. Bu anı, Richard'ın yan tarafına birbiri ardına iki seri darbe indirmek için kullandı. Richard homurdanarak iki büküm oldu.

Bruce tekrar atıldığı sırada Richard onun bileğini kavradı ve tek bir hareketle kolunu bükte, kilo avantajını kullanarak Bruce'u ringin kenarına savurdu. Bruce sendeledi fakat bu kez hazırды. Hızını Richard'ın karnına bir darbe indirmek için kullandı.

Richard iki büküm oldu ve tek elini kaldırdı, mola vermek için sessiz bir işaretti bu. Bruce bir an tereddüt etti, ağır ağır nefes alıp veriyordu. Acı, bir mızrak gibi vücudunu deşerek bir yukarı bir aşağı ilerliyordu. Yumruklarını indirdi.

O bu hareketi yapar yapmaz Richard atıldı. Yumruğu Bruce'un çenesine isabet etti. Bruce'un gözleri karardı.

Sonra hatırladığı şey, gözlüğü çıkarılmış vaziyette ringde uzandığı, oturma pozisyonu almasına yardım eden koçun kaygılı yüzüne baktığıydı. Koç ne zaman salona dönmüştü?

Koç kaşlarını çatarak başıyla ringden çıkmaları için onlara işaret etti. "Ayrılın, siz ikiniz, ayrılın." Onlara sert bakışlarla baktı. "Siz ikiniz eskiden ne iyi dövüşürdünüz. Şimdiyse birbirinizi öldürmeye çalışmadan sizi birkaç dakikalığına yalnız bırakamıyorum."

Koç bir buz torbası getirmek üzere çıkarken Bruce şişen çenesine dikkatle dokunarak yüzünü acıyla buruşturdu. Öfkeyle Richard'a baktı. "Bugünlerde kazanmanın tek yolu hile yapmak, değil mi?"

“Zavallı Bruce Wayne. Hiç kimse ona adil davranmıyor.” Richard tekrar buz gibi bir ifadeyle ona baktı, ardından bakışlarını çevirdi. Her nedense bu, fiziksel acıdan kötüydü. “Gerçek dünyada, hile diye bir şey yok. Bu hayatın ta kendisi.”

7. BÖLÜM

Draccon o hafta sonu Bruce'u Arkham'ın kafeteryasında gördüğünde, "Ne oldu sana?" diye sordu. Bakışları doğruca Bruce'un çenesindeki koyu mor çürüğe kaydı.

Bruce, yemek tepsisiyle Draccon'un karşısına otururken hemen cevap vermedi. Finaller, yıllık ve mezuniyet hazırlıklarıyla dolu haftanın geri kalanı neyse ki hızla akıp geçmişti. Bruce tüm bunlar için minnettardı, böylece dikkatini Richard'la kavgasından uzaklaştırabilmişti. Bir cumartesi günü burada, Arkham'da olmak bile onu rahatlatmıştı.

"İyileşirken hep daha kötü görünür," dedi sonunda dekteife. "Sorun yok."

Draccon neyse ki durumu daha fazla kurcalamadı. Şakaklarını ovuşturdu ve yemeğine döndü. "Umarım hâlâ çok dertli zamanlar geçiriyorsundur, Wayne," dedi.

"Neredeyse sizin kadar dertli," diye cevap verdi Bruce.

"Öyle mi?" Draccon bir kahkaha attı. "Öyleyse durumun epey kötüymüş."

Bruce bir süre dedektifi seyretti. Tırnakları muntazam bir biçimde düzeltilmişti, teninin tonuna uyacak biçimde, yine aynı açık kahverengi tonuna boyanmıştı. Dedektifin, yemek yeme biçimine de görünümü kadar dikkat ettiğini fark etti; çatalı yemeğine batırışı, peçetesini muntazam kare biçiminde katlaması ve kenarları masaya paralel uzanacak şekilde düzenlemesi. Her şeyin ayrıntılarına bu denli dikkat ederken, dedektif olmasına şaşmamak gerekirdi. Bruce istese de istemese de dedektifin yanında olmasından hoşlanıyordu. En azından, saçma sapan muhabbetlere zerre ilgi duymuyordu ve ona sataşmak gibi bir arzusu yoktu. Hatta Bruce konuşmak için yanına gelmese, o da muhtemelen cezası boyunca onu görmezden gelirdi.

Bruce'un düşünceleri yine Arkham'ın bodrum katındaki kıza kaydı. Bakışları ona kilitlendiği günden beri birkaç kez daha o koridordan geçmişti fakat kızın hücresi her zaman dedektif ve polislerden oluşan bir ekiple dolu oluyordu; bu ekibe, kız sessizliğini korurken hayal kırıklığıyla boynunu ovuşturan Draccon da dahildi.

Bruce kızın inatçılığı karşısında hayrete düşmüştü. Kız, kendisini sorgulayanlara bakma zahmetinde bile bulunmuyordu; sadece dosdoğru ileri bakıyordu, sanki insanların orada bulunduklarının bile farkında değildi. Her seferinde ellerinde farklı şekilde katlanmış bir peçete bulunuyordu; bir kuğu, bir tekne, bir yıldız. Bruce kendini orada öylece durup kızın bileklerini hafifçe çevirip peçeteyi başka bir şeye... daha tehlikeli bir şeye dönüştürmesini beklerken buluyordu.

Draccon onu, kendini dikkatle incelerken yakaladı. "Ne istiyorsun, Wayne?" diye sordu. "Sanki her an dudaklarının arasından bir soru fırlayacakmış gibi duruyorsun."

"Geçen hafta sizi ve ekibinizi iki kez bodrum katta gördüm," diye cevap verdi Bruce. "Son hücredeki o kızın olayı nedir?"

Dracon muntazaman alınmış kaşlarından tekini kaldırdı. "Burada işlere burnunu sokmana neden olacak kadar çok mu sıkılıyor canın?"

"Sadece merak ediyorum," diye ekledi Bruce, patates püresini daha yumuşak bir hale getirmek için karıştırıyordu. "Bu manzarayı gözden kaçırmak zor."

Dracon çatalını bir kenara bıraktı ve tekrar alnını ovuşturdu. Sebep her ne olursa olsun, diye düşündü Bruce, bu sorgunun onun hassas noktası olduğu belli. "O kız. O kız haklı bir sebepten ötürü orada, inan bana ama onunla tartıştığımız şey seni hiç ilgilendirmez."

Bruce kendi yemeğine bakarak sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Bu bana pek bir tartışma gibi gelmedi," diye karşılık verdi. "Dedektif."

"Anlamadım?"

Bruce gelişigüzel bir şekilde kendine bir parça daha et kesti. "Saygısızlık etmek istemem ama ben sadece sizin ve diğer polis memurlarının ona sorular sorduğunu gördüm. Kız size pek cevap veriyormuş gibi görünmüyordu."

Bruce Dracon'un yüzünde beliren ifadeden cevabı anlamıştı; kız kimsenin sorularına cevap vermemiştii. Muhtemelen onu her sorguladıklarında öylece boşluğa bakıyor, onlar odada bile değilmiş gibi davranıyor, origami yapıyordu. Bruce ekibin, yaşadıkları hayal kırıklığıyla kızın yaptığı şeyleri buruşturup atmamalarına şaşıyordu.

Dracon fısıltıyla bir küfür savurdu. "Gecegezenler bizi sonu gelmez bir vaka silsilesinin içine sokuyor."

Gecegezenler. Bruce öne eğildi. "Ne istiyorlar?"

Draccon omuz silktili. "Sembollerini gördün, değil mi? Genellikle bir duvara spreyl boyayla çizilen, alevler içindeki bir bozuk para. Bunlar, hırsızlar ve katillerden oluşan devasa bir şebeke. Zenginlerin peşine düşüyorlar; yüzlerce milyon dolardan bahsediyoruz. Ve bu paraları, operasyonlarına kaynak sağlamak için kullanıyorlar."

"Operasyon mu?"

"Şimdilik planlı suikastlar ve fabrika bombalama eylemleri. Şehre dehşet dalgası yayıyorlar. Kendilerini Robin Hood gibi görüyorlar ama daha çarpık yöntemleri var ve taktiklerini zenginden alıp fakire vermek olarak ifade etmek istiyorlar fakat gerçekte bu şehirde fakirlere verdikleri şey, yaşamak için çok daha tehlikeli bir yer."

"Zenginden alıp fakire vermek." Bruce elinde olmadan kıkırdadı.

Draccon ona baktı. "Ne?"

"Sadece... görünüşe göre insanlar ikinci kısmı rahatlıkla unutabiliyor."

Draccon kırmızı çerçeveli gözlüğünü indirerek Bruce'a baktı. "Felsefi," dedi, sesinde hafif bir memnuniyet ifade siyle. Sonra elini tek bir kez salladı. "Sorman güzel bir şey, Wayne," dedi tekrar, ayağa kalkıp taba rengi paltosunu sandalyenin arkalığından alırken. "Fakat sen cezayı çekmek üzere buradasın, dedektiflik görevi yürütmek için değil. Seni buradan çıkarmak için uğraşalım, buranın ağlarına daha çok karışman için değil."

Bruce öğle yemeğinin ardından bodrum kata indiğinde, koridorun ışıklarından biri rahatsız edici bir ritimde titreyi-yordu. Işık, duvarlara titrek gölgeler düşürüyor, sanki gözlerini kapadığı takdirde ortadan kaybolacaktı gibi, koridorun

gerçek dışı görünmesine neden oluyordu. Hücrelerden birkaçı boştu, geri kalan mahkûmlardan birkaçı da uyuyordu. Bruce şimdiden içlerinden bir kısmını unutmuştu. Mahkûmlar burada uzun süre kalmıyordu. Belki kız da şimdiye dek hücrelerinden alınmıştı fakat Bruce bu düşünce yüzünden tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

Titreşen ışığın yanında, kızın hücresinin bulunduğu koridorun sonuna ulaştı. Adımlarını yavaşlattı. Kız hâlâ oradaydı, bu kez yalnızdı.

O kız haklı bir sebepten ötürü orada.

Fakat kız çok gençti. Burada bulunan herkesten onlarca yaş gençti. Bruce onu izlerken kaşlarını çattı, herkesin onu burada kilit altında tutacak kadar tehlikeli bulmasının sebebini ortaya koyacak bir ipucu, bir şey, herhangi bir şey –şiddetli bir öfke nöbeti, tehditkâr bir hakaret– görmeyi bekledi. Bakışları, peçetesini katlayarak yaptığı yeni şekle çevrildi. Bu seferki henüz tamamlanmamış bir aslana benziyordu. Kız şekli tamamladığında neye dönüşeceğini merak etti.

Bruce bakarken, kız bakışlarını kapıya çevirdi. *Ona.*

Bir kez daha, kızın bakışları onu hazırlıksız yakaladı. Bu kez irkilmemek için kendini zorladı. Kapısının penceresine doğru yürüdü ve tam önünde durdu.

Kız uzunca bir süre ona baktı. Elbette konuşmayacak, diye hatırlattı Bruce kendi kendine. En azından haftalardır, belki de aylardır buradaydı ve tek bir kelime bile etmemişti. Draccon onun ağzından bir şeyler almak için çabalamaya daha ne kadar devam edecekti? Zaten ondan tam olarak ne duymayı bekliyorlardı ki? Eğer...

“Sen Bruce Wayne’sin.”

Bruce kalakaldı.

Az önce onun *konuştuğunu* mu duymuştu? Sadece o da değil. Kız onu tanımıştı. Kızın ses tonu onu öylesine şaşırtmıştı ki bir an kımıldayamadı. Sesi yumuşaktı ama sözcükleri bir zil sesi misali açık ve net bir şekilde çınliyordu. Yatıştırıcıydı. Hatta huzur vericiydi.

“Yakalandım,” diye cevap verdi Bruce sonunda. Kızın onu duyup duyamadığını merak etti.

Bir sessizlik daha yaşandı fakat kız bakışlarını ondan ayırmadı. Bunun yerine gözlerini neredeyse hiç kırpmadan, o sakin, sessiz tavrıyla ona bakmaya devam etti, gözleri bembeyaz mermere oyulmuş kapkara havuzlar gibiydi. Sonunda, dudağının bir kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. “*Sen her zamankilerden farklısın.*”

Konuşturmaya devam et onu. “Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim,” demeyi başardı Bruce.

Kız, aslan şeklinde katlanmış peçetesini bir kenara koydu. “Bir milyardere vurma cesaretini kim gösterebildi?”

Bruce gözlerini kırpıstırdı, içgüdüsel olarak çenesini okşadı. Kız şimdi de çenesindeki morluktan söz ediyordu. “Bir şey değil,” diye mırıldandı.

Kız dudaklarını birbirine kenetledi. “Hımm. Bahse girerim sana yakın olan, seni iyi tanıyan biridir.” Başını yana eğdi ve saçları gece yarısında akan bir nehir gibi omuzları üzerinden süzüldü. Zarafet ve incelik dolu hareketlerinde, Bruce’a bir dansçıyı hatırlatan bir şeyler vardı, sanki onun her hareketini seyrettiğinin farkındaymış gibiydi. “Herkesin düşmanları vardır. Ama senin gözlerin... o kadar gergin ve yılgın ki. Bunu sana yapan kişi her kimse hâlâ aklında.”

Bruce cevap vermedi. Kızın onu inceleme şeklinde sinir bozucu bir şeyler vardı, incelerken Bruce’u oluşturan yapbozun parçalarını dağıtıyormuş gibiydi.

Sessizliğı üzerine kızın gözlerinde bir parıltı belirdi. “Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Sen olayların sebebini anlamayı, gizemleri çözmeyi ve hepsini düzenli, minik kutulara koymayı seviyorsun ama henüz bu durumu çözemedin.”

Onun için doğru kategoriye bulmaya çalışırken zihni allak bullak oldu.

Kız iç geçirdi. “Sorununun ne olduğunu görebiliyorum.”

“Neymiş peki?” dedi Bruce, sonunda sesini çıkarmayı başarak.

“Kendini geri çekiyorsun. Sürekli ikinci şanslar vermeye çalışan, zavallı, kanayan bir yüreksin sen.” Onu iliklerine dek yakıp kavuran bir bakışla inceliyordu. “Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Kendini geri çekme, tabii ki.”

Bruce, kızın tuhaf sözleriyle büyülenmiş bir halde kaşlarını çatı. *Kendini geri çekme.* Otuz saniye içinde bu kız onu alt etmişti. Nasıl bilebiliyordu? Nasıl zihninde dalgalanan onca düşünceyi duyabiliyormuş gibi konuşabiliyordu?

“Kimsin sen?” diye sordu Bruce.

“Adım Madeleine.”

Madeleine.

Bruce son bir dakika içinde kızın ağzından, buradaki birçok insandan daha fazla şey işittiğinden emindi. Daha fazlasını söyleyebileceğini düşünerek bekledi. Fakat kız sadece ellerini başının arkasına koyarak sırtıyla bir kavis çizdi ve Bruce üniformasının altından, kaburgaları ile karnını ayıran sert hattı görene kadar kendini esnetti. Sonunda bacaklarını uzatarak yerleşti.

“Neden buradasın?” diye seslendi Bruce, cevap vermesini umarak. Fakat kız sessiz kaldı. Kısa bir süre de olsa

onunla konuşmasına neden olan şey her neyse belli ki yok olup gitmişti, o kadar çabucak belirip kaybolmuştu ki Bruce bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Yine de biraz daha oyalandı fakat kız sessizliğini koruyunca arkasını döndü ve onu yalnız bıraktı. Sesinin hayali hâlâ düşüncelerindeydi ve beraberinde cevaplardan daha çok soru getiriyordu.

8. BÖLÜM

Mezuniyet günü.

Kepler havaya atıldı ve okul bahçesinin geniş çimenliğinde oturan kalabalık öğrenci gruplarının çılgınlıkları etrafta çınladı.

Bruce, Alfred ve Lucius'la birlikte duruyor, onu tebrik ederlerken gülümsüyor, doğru hareketleri yapıyordu; tokalaşmalar, sarılmalar, Alfred'in sürekli boynuna doladığı çiçekten ipler ve madalyalar yığınınından silkinerek kurtulmaya çalışmalar. Lisenin son gününü iple çekiyor, Dianne ve Harvey'yle birlikte günleri sayıyordu.

Bunun, hayatının en önemli günü olması gerekiyordu.

Fakat avluda etrafına bakarken aklı başka yerdeydi. Madeleine'in sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Sen her zamankilerden farklısın.

Bruce şimdi bile sesini, sanki karşısında, korumalı camın ardında duruyormuşçasına açık ve net bir biçimde duyabiliyordu. Kız onun kim olduğunu biliyordu, belli ki Bruce'un

onunla ilgilendiği süre boyunca o da onunla ilgilenmişti. Neden bunu yapma zahmetine girmişti?

“Bruce.”

Bruce kendini zorlayarak düşüncelerini kendisiyle konuşan Lucius’a tekrar yöneltti. “Bunu geç yapmaktansa erken yapmayı planlayalım, olur mu?” Lucius, Bruce’un omuzuna vurdu. “Üzerinde çalıştığımız dronların doğru düzgün bir gösteriminden bahsediyorum. Wayne Vakfı, dronları göstermek için büyük çaplı bir hayır galası düzenliyor.” Bruce’un spor ceketini çekiştirdi. “LCV listesindeki bazı önemli insanlar; meclis, Metropolis yetkilileri, Luthor’lar... Herkes geliştirdiğimiz şeyle ilgileniyor, Bruce.” Lucius başıyla uzakta, etrafında birkaç polis memuruyla duran bir adamı işaret etti. “Belediye başkanı da dahil.”

Bruce gerildi. Belediye başkanı yakınlardaysa muhtemelen Richard da yakınlarda bir yerlerdeydi.

Dianne ve Harvey, kendi paylarına düşen çiçekler ve madalyalarla dolu bir halde yanına geldiler. Dianne Bruce’un bakışlarını fark etti, ardından kendi madalyalarından birini çıkarıp onun boynuna astı. “Bunları *takman* gerekiyor, Bruce,” dedi gülümseyerek. “Görüyor musun? Harvey güzel bir örnek.”

Harvey madalyalarının şangırdamasına neden olacak resmi bir tavırla elini sıkarak, “Merhaba efendim,” dedi Alfred’e. Burada, kendi babası hariç herkesin geldiği bu törende kendini rahatsız hissediyormuş gibiydi. Bu durum, Bruce’un korumacı bir tavırla arkadaşının yanına geçmesine neden oldu. “İkiniz de Bruce’la gurur duyuyor olmalısınız.”

“Sizinle gurur duyduğum gibi,” dedi Alfred gülümseyerek ve Harvey’ye nazık bir ifadeyle göz kırptı. “Tebrikler, Bay Dent.”

Dianne, Harvey'nin koluna dokundu ve onu geri çekmeye başladı. Dianne'in arkasında, gürültüyle hep bir ağızdan neşe içinde bağırıp çağıran aile üyelerinden oluşan devasa bir kalabalık vardı. Kalabalıktakiler, Dianne'i yanlarına çağırdılar. "Harvey, Bruce... Ailem sizi görmek için sabırsızlanıyor, çocuklar."

Harvey itiraz etmek için ağzını açtı ama Dianne onu sürüklemeye başlamıştı bile. Harvey yanlarına ulaştığında aile üyeleri coşku dolu bir selamlama merasimine giriştiler, ardından samimi kucaklamalarla etrafını kuşattılar. Harvey'nin yüzü kızardı ama kızaran yüzünün ardında, neşesi yerine gelmeye başlamış gibi görünüyordu.

"Git katıl onlara," dedi Lucius, dirseğiyle Bruce'u iterek. "Ben Alfred'e eşlik edebilirim."

Bruce teşekkür ettikten sonra diğerlerinin yanına doğru ilerledi. Başkan Price, arkasında Richard'la yoluna çıktığı sırada pek uzaklaşmamıştı. "Bruce Wayne!" diye bağırdı adam, elini omzuna koydu ve ona, solgun yüzündeki çilleri esneten sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "Seni görmeyeli yıllar oldu. Ne kadar da büyümüşsün!"

Bruce resmi bir ifadeyle başını salladı. Başkan her zaman ona karşı nazik olmuştu. "Teşekkür ederim, efendim," diye cevap verdi başkanın elini sıkarken. "Ben de sizi ve Richard'ı tebrik ederim."

Bu sözler üzerine başkan gülümsemedi bile. "Sen nazik bir çocuksun ama tebriklerini ancak bu çocuk onları hak ettiğinde kabul edeceğim." Yüzünde o kadar kayıtsız bir ifade vardı ki Bruce bu sözleri öz oğluna yönelttiğine inanamadı. Babası konuşurken Richard da ne yapacağını bilmeden, tek kelime etmeden öylece duruyordu. "Artık seni evimizde eskisi kadar sık göremememiz çok üzücü, Bruce."

“Son zamanlarda hiçbir yere gidemeyecek kadar yoğunum, yazın yapacağım işler ve... Arkham’daki görevim nedeniyle...”

“Ah, o var tabii.” Belediye başkanı elini salladı. “O Gecegezen’i durdurmalarına ön ayak oldun sen. Sende bir liderin sahip olması gereken bütün özellikler var. Henüz küçücük olduğun zamanları hatırlıyorum. Gördüğüm en zeki çocuktun. Hâlâ da öylesin.” Richard’ın sırtına sertçe vurdu. Richard sendeledi, bakışlarını yere çevirdi. “Buna da bir şeyler öğretebilirsin.”

Bruce’un dikkati artık konuşmayı duymazdan gelen Richard’a yöneldi tekrar. Richard’ların evinde ödev yaptıkları zamanlara ait birkaç anı canlandı aklında. Başkan her zaman, Richard söylenenleri işitebilecek bir yerlerdeyken Bruce’u överdi. O zamanlar ve hatta şimdi de bu, ona üzerinde fazla düşünülecek kadar önemli bir meseleymiş gibi gelmiyordu. Alfred de bazen Bruce’a, sıklıkla da arkadaşlarının yanında sert davranırdı. Fakat başkanın şimdiki sözleri ve Richard’ın uzak duruşu, Bruce’un o günleri düşünmesine neden oldu. Belki de aralarındaki uçurum, düşündüğünden büyüktü.

“Bu yaz Lucius Fox’la çalışacağını duydum.”

“Öyle, efendim.”

“Eh!” Başkanın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Senin gibi bir teknoloji ustasından da bu beklenirdi zaten. İstedğin zaman ofisime gel de sana vakfının belediyeyle birlikte yürüttüğü işleri göstereyim. Bu şehir için büyük işler yapacaksın, evlat. Bunu biliyorum.”

Evlat. Başkanın yanında duran Richard her zamankinden mutsuz görünüyordu ve Bruce midesinin düğümlendiğini hissetti. İlk defa, arkadaşlıklarının bozulmasının ardında yatan sebeplerden birinin, başkanın kendi oğlunu görmez-

den gelip ona saygı göstermemesi olup olmadığını merak etti. "Teşekkür ederim, efendim," diye karşılık verdi, ne söylemesi gerektiğinden emin olamadan.

Başkan ona bakarak başını salladı, ardından parkın karşısındaki birine el sallamak için duraksadı. Richard'a tek kelime etmeden oğlunun yanından ayrıldı ve yürüyüp gitti.

"Babamın senin için standartları hep çok düşük olmuştur," dedi Richard, ellerini ceplerine sokarken. "Onun cüzdanını çalsan seni bunun için övebilir."

Bruce, Richard'ın öne geçmek için gösterdiği umutsuz girişimleri, kopya çekerken duyduğu rahatlığı düşündü. "Artık seninle vakit geçirmememizin sebebi *bu* mu? Sebep baban mı?"

Richard omuz silkti fakat bakışları bu sözlerin ona gördüğünden daha büyük bir darbe vurduğunu ele veriyordu. "Geçen akşam ona, isminin başarı listesinde nerede olduğunu gösterdim. Yüzüme bile bakmadan bana ne dedi, biliyor musun? *Senin* isminin nerede olduğunu sordu."

Bruce yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

"Evet, hiç bilmedin." Richard'ın kaşları daha da çatıldı. "Üstelik sen böyle şeyleri her gün dinlemek zorunda da değilsin, öyle değil mi? Senin yanında Alfred var."

"Seni duyan da Alfred beni hiç eleştirmiyor zanneder."

"Alfred senin uşağın..."

Bruce'un anlık olarak beslediği acıma hissi yüzünden silinir gibi oldu. "Alfred benim vasım. Bunu biliyorsun. Ve annem ile babam hakkında bir yorumda bulunmak üzereysen, sana tam orada dur derim."

Bruce'un ses tonundaki uyarıcı ifade Richard'ı yalnızca daha çok sinirlendirmiş gibiydi. "Ne? Bunun senin suçun olduğunu söyleyiorum."

Bruce başını iki yana salladı. "Canını sıkın esas şey ne?"

Richard bir an durdu. Ardından ellerini ceplerine sokarak babasının diğer velilerle durduğu yere baktı. "Babamın beni miras yatırımını fonundan çıkardığını öğrendim."

Birden Bruce'un kafasında her şey yerine oturdu. Kendi miras yatırımını fonları daha yeni çözülmüştü. Bu sorumluluğun yükünü, faydalarından daha çok hissetse de, annesi ile babası imparatorluklarının anahtarını düşünmeksizin oğullarına vermişlerdi. Ancak Richard babasının kendisini vasiyetinden mahrum bırakmaya karar verdiğini öğrenmişse, Bruce'un yeni serveti ona kişisel bir hakaret gibi gelmiş olmalıydı.

"Baban konusunda üzgünüm. Ne söylememi istediğini bilemiyorum."

Richard'ın yüzündeki ifadenin yerini daha acımasız bir ifade aldı. "Şefkatine ihtiyacım yok. En azından senin yedek bir evlat olman gerekmiyor. Baban artık yanında bile değil..."

Bruce'un içine bir öfke dalgası yayıldı. "Sözlerine dikkat et."

"Sadece *söylüyorum*. Canın ne halt isterse yapabilir ve yine de annen ile babanın lütfunu kazanabilirsin."

"Annem ile babam öldüğü için hayatım *daha mı* kolay diyorsun yani?" Bruce'un içindeki öfke giderek büyüyor, Bruce'un görüşünü bulandırmaya başlıyordu. "Ve her gün, onların tekrar yanımda olabilmeleri için her şeyi vermeye razı olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bu kadar hassas olmayı bırak, Bruce." Richard'ın çatık kaşlı yüzünde alaycı bir ifade belirmiş, sesi sert bir tona bürünmüştü. "Annen ve babandan onay almak için çalışmak zorunda olmamak hoşuna gidiyor, bunu biliyorsun. Herkes

zavallı Bruce Wayne'i seviyor çünkü annesi ve babası toprağın al..."

Bruce daha sonra neler olduğunu anlayamadı. Bir an Richard'ın önünde dikiliyor, ellerini yumruk yapıp açıyor, eski arkadaşının davranışına mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu; bir an sonraysa Bruce'un dizlerinden biri Richard'ın göğsüne dayanmış halde ikisi de yerdeydi. Richard'ın burnundan kanlar boşalıyordu. Bruce ona sert vurmuş olmalıydı çünkü yumruğuna baktığında parmak eklemlerinin üzerine de kan bulaştığını gördü. Etraflarında birkaç kişinin şaşkın çılgınlık attığını hayal meyal işitti ama bunlar boğuk, suyun altından gelen uğultular gibiydi. Alan, olaya tanık olan diğer insanlar... hepsi bulanık bir hal almıştı ve bir an kız koyu renk gözleriyle ona bakarken Bruce da hücredeki kıza –Madeleine'e– bakıyormuş gibi oldu.

Kendini geri çekme, demişti kız ona.

Sonra her şey, başladığı gibi çabucak sona erdi. Richard, kanlar boşalan burnunu tutuyordu. Eller Bruce'u ayağa kaldırıyor, ayakkabıları toprağı havaya kaldırırken onu sürükleyerek uzaklaştırıyorlardı. Bir an sonra Bruce, onu uzaklaştıranların Dianne ve Harvey olduğunu gördü, yüzlerinde afallamış ve endişeli bir ifade vardı.

Harvey Bruce'un kolunu sertçe kavramış ve çenesini sıkıca kenetlemişti. Bruce suçluluk hissiyle, Harvey'nin bu tür sahnelere alışkın olduğunu fark etti. Fakat arkadaşına baktığında, Harvey başını bir kez salladı. "Anlıyorum," dedi sadece. "Derin nefesler al. Anlıyorum."

Diğer kolunu tutan Dianne de, "Hey, sorun yok," diye mırıldanıyordu kulağına.

Bruce debelenmeyi bıraktı ve gözlerini, Richard'ın hâlâ kanayan burnunu tutarak gözlerinde nefret dolu bir ifadeyle

ona baktığı yere dikti. Kalbi çılgınca çarpıyordu, Richard'ın son sözleri kafasında dönüp duruyordu. Etrafındaki dünya ona boğuk sesli bir elektrik süpürgesi gibi geliyordu ve kendisi camın diğer yanında durmuş, artık tamamen parçalanmış arkadaşlığına öylece bakıyordu.

Yerde duran Richard yavaşça doğruldu. Gömleğinin kolu, burnundan akan kanla mahvolmuştu fakat şaşırtıcı bir şekilde, dudaklarında hafif bir tebessüm, yüzünde esrarengiz bir tatmin ifadesi vardı. "Bu yaptığına pişman olacaksın," dedi. Bruce ona cevap veremedi. Arkasını döndü ve uzaklaştı.

9. BÖLÜM

Ertesi gün Draccon da Dr. James de Bruce'un alışılmadık sessizliğinin farkına vardılar, parmak eklemlerinde iyileşmeye yüz tutmuş yaraları gördüler. Fakat Bruce'u rahatlatan bir şekilde, bu konuyu gündeme getirmemeyi tercih ettiler.

Kavganın haberi yavaş yavaş etrafa yayılmıştı. Ve bu olay, normalde olması gerektiği gibi yavaşça unutulması gerekirken Bruce'un, bir magazin gazetesinin, olay anında yakınlarda duran öğrencilerden biri tarafından kendilerine gönderilmiş bulanık bir fotoğrafı bastığından ve fotoğrafa, durumu nasıl yorumlamak istiyorlarsa öyle bir başlık bulduklarından kuşkusu yoktu. Bugün bütün gazetelerden uzak duracaktı.

Kafeteryada dedektif ile müdürün yanına doğru ilerlerken, Draccon'un James'e söylediği birkaç kelimeye kulak misafiri oldu. "...o kızda bir sorun var... hayır, hâlâ ufacık bir bakış bile yok... biliyor, bildiğini biliyorum, daha öncesinde doğrudan Gecegezenlerin başıyla çalışmıştı, belki

de çok yakınında çalıştı... Bellingham Sanayi'nin bütün holdinglerini, bankalarını, fabrikalarını hedef alıyorlar... çok geçmeden de diğerlerine geçecekler... ben çok insanı konuşturdum ama bu kız..."

Madeleine hakkında konuşuyorlar. Belki de Draccon daha bu sabah onu sorgulamak için tekrar aşağı inmişti ve başarılı olamadığı açıktı.

Bruce masaya yaklaşırken Draccon'un bakışları ona kaydı; ela gözleri parıltıyan James ona bakmak üzere sandalyesinde döndü, muhabbetleri yarıda kesilmişti.

"Dedektif," dedi Bruce, onlara katılmak üzere otururken. "Dr. James."

"Hoş geldin, Bruce," dedi Draccon, tekrar kahvesiyle ilgilenmeye döndü.

Bruce'un Madeleine'le karşılaşması hâlâ aklındaydı. Onların olayı güvenlik kameralarından görüp konu hakkında sorular sormalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Boğazını temizledi. "Ben..." diye başladı söze, neler olduğunu anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. "Elimde olmadan konuştuklarınıza kulak misafiri oldum, dedektif. Yine o kız hakkında konuşuyordunuz, değil mi?"

Draccon, sanki Bruce onu eksik bir iş yapmakla suçluyormuş gibi kaşlarını çattı. Fakat iç geçirdi ve kahvesini tekrar dudaklarına götürdü. "Kız yine konuşmayacak," diye söylendi. "Bugün gözaltında geçen dördüncü ayı doluyor ve hâlâ kimseye tek bir kelime etmedi."

"Etti," dedi Bruce.

James dişini karıştıırken Draccon fincanının üzerinden tek kaşını kaldırarak baktı. "Rüyalarında mı demek istiyorsun, Wayne?" dedi müdür. "Bence o kız seninle aynı kulvarda değil, genç adam."

Bruce, James'e utangaç bir bakış attı fakat Draccon kahvesini yudumlarken devam etti. "Benim kim olduğumu bildi. İsmnin Madeleine olduğunu söyledi."

Kahve bir an Draccon'un boğazına kaçtı. Fincanını sertçe masaya bırakıp öksürürken kahverengi sıvı etrafa saçıldı. Bruce onun kendine gelmesini bekledi. Sonunda soluk soluğa ve hırıltılı nefeslerle kendine geldiğinde ağzını peçeteyle sildi ve Bruce'a zehir saçan gözlerle baktı. "Dosyaları karıştırıyorsun," diye çıkıştı, sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Nereelerde sinsice dolanıyorsun sen?"

"Sinsice dolanmıyorum," diye cevap verdi Bruce.

"Yalan söyleme bana."

"Bundan daha iyi bir yalan uyduramaz mıydım sanıyorsunuz? Size, bana sadece bir isimden çok daha ilginç bir şey söylediğini anlatabilirdim."

"İsmnin Madeleine olduğunu nereden bildin? Diğer mahkûmlardan mı öğrendin?" Draccon sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Çünkü bunu kesinlikle *ben* sana söylemedim."

"İsmni bana *o* söyledi. Geçen hafta, o katı sildiğim sırada söyledi."

James ona şüpheli gözlerle bakıyordu. "Sana inanmıyorum."

"Güvelik kayıtlarını kontrol edin," diye cevap verdi Bruce.

"Bana işimi mi öğretiyorsun?"

"İkiniz de sakinleşin," dedi Draccon, iki elini birden Bruce'a doğru kaldırarak. "Bruce, bana konuşmanızın hepsini anlat. Kız ismini ortada hiçbir sebep yokken öylece söylemedi ya."

"Sizi ve diğer polisleri sık sık hücresinde görüyorum," diye yanıt verdi Bruce. "Onu sorguluyorsunuz. Ama geçen

hafta hücresinde yalnızdı ve beni hücreesine bakarken yakaladı. Bana, 'Sen Bruce Wayne'sin,' dedi." Draccon'un lafını keseceğinden emin bir şekilde bir an durdu fakat dedektif sesini çıkarmayarak konuşmasına devam etmesini istedi. "Ben de ona evet dedim. Bana burada her zaman gördüklerinden farklı olduğumu söyledi, sonra da ismini söyledi."

Draccon'un gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi, Bruce'un pek anlayamadığı bir şeyleri fark etmiş gibiydi. Sözlerindeki bir şeyler ona bir şeyleri hatırlatmıştı.

"Belki de yaşın sebebiyle senden hoşlanmıştı," diye düşündü James yüksek sesle.

"Belki de senden, yepyeni bir milyarder olduğun için hoşlanıyordur," diye ekledi Draccon. Sandalyesinden kalkmadan önce bir süre daha Bruce'u inceledi. Dikkatini ona yoğunlaştırırken, o gün için planı her neyse çoktan unutulmuş gibiydi. "Peki," dedi. "Bu kız hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor musun?"

"İzin verdiğiniz kadarıyla her şeyi."

Draccon kafeteryanın kapısını işaret etti. "Benimle polis merkezine gel."

Merkeze vardıkları sırada dışarıda yağmur yağıyor, her şeyi gri renkli bir pusla kaplıyordu. Bruce, şehrin göbeğindeki polis merkezinde bulunan ofisinin buğulu camlarından, Gotham'ın yağmur damlaları arasında parlayan bağımsız sinema binasını güçlkle seçebiliyordu. Draccon ellerinde buharı üstünde iki kahve kupası ve tek kolunun altına sıkıştırılmış kalın bir karton dosyayla dönene kadar gözlerini camdan ayırmadı.

Draccon kupalardan birini Bruce'un önüne koydu, ardından dosyayı aralarındaki masanın üzerine gürültüyle

bıraktı. "İsmi Madeleine Wallace," diye söze başladı. "On sekiz yaşında."

On sekiz. Boynunda çiçekler ve madalyalarla o da Bruce'un mezuniyet töreninde olabiliirdi. "Bu kadar mı?" diye karşılık verdi Bruce.

Draccon, dosyanın içine bakması için ona başıyla işaret etti. "Memurlarımızdan dosyasını şimdi aldım. Bütün özgeçmiş i o dosyada. Arkham tarihinin en genç mahkûmu ama bu onu diğerlerinden daha az tehlikeli kılmıyor. Ailesinin de suç geçmiş i var, daha doğrusu annesinin. Madeleine, hepsi aynı şekilde işlenmiş üç cinayetle suçlanıyor ve sonunda şubat ayında onu Grant Malikânesi'nde tutuklamadan önce aylar boyunca arananlar listemizdeydi." Bruce'a ciddi bir ifadeyle baktı. "Orada bazı fotoğraflar var. Midenin kaldırmayacağını düşünüyorsan bakma."

Bruce dosyayı açtı. Madeleine Wallace'ın sabıka fotoğrafı ona bakıyordu, bakışları ciddiydi ve cildi kaymaktaşı gibi bembeyazdı. Simsiyah saçları yüzünün her iki yanında çarşaf gibi dümdüz uzanıyordu. Üzerinde hapisane tulumu ve elinde tuttuğu numara olmasaydı, sıradan bir lise öğrencisi gibi görünebilirdi. Bruce, kızın profilinin ayrıntılarını inceledi fakat teknoloji konusunda özel bir yeteneği olduğu bilgisi haricinde pek az bilgi vardı. Böyle birinin, onu Arkham Tımarhanesi'ne tıkacak kadar korkunç üç cinayet işleyebilmesi Bruce'un ürpermesine, kızın kafasından ne tür düşünceler geçtiğini merak etmesine neden oluyordu. Sayfayı çevirdi.

Birden irkildi. Karşısında, Madeleine'in işlediği cinayetlerden birine ait tam sayfa bir olay yeri fotoğrafı vardı.

Draccon sert bir ifadeyle Bruce'a başını salladı. "Polisin işine karışmanın eğlenceli olduğunu mu sanmıştın? Dünyaya hoş geldin."

Sayfalarca fotoğraf vardı. Bruce'un üzerinde durabildiği şeyler yalnızca birkaç ayrıntıdan ibaretti; yaşlı bir adam, bir kan gölü, adamın donuk yüzündeki dehşet verici ifade, ölmeden önce yüzündeki son ifade. Fotoğraflar devam ederken Bruce'un midesi büzüldü, gözlerini onlardan ayıramıyor ama daha fazlasını görmekten de korkuyordu. Görüşü bulanıklaştı ve solukları sık bir hale gelmeye başladı.

Sinema salonu. Kaldırımında kanlar. Biri bağıırıyordu, devamlı bağıırıyordu.

"Bruce?"

Bruce sis perdesinin ardından, onu sertçe sarsan Draccon'un ellerini omuzlarında hissetti. Bakışları aniden, ona kaygı dolu bir ifadeyle bakan dedektife kaydı. "İyi misin sen?" Başını iki yana salladı. "Seni bu işe bulaştırmamalıydım. Tekrar geri dönüp..."

Bruce kaşlarını çatı ve omuz silkerek dedektifin ellerinden kurtuldu. "İyiim ben." Derin bir nefes aldı, ardından tüm iradesini kullanarak tekrar karşısındaki görsel kanıtlara baktı. *Odaklan.* "Bu adamı hatırlıyorum," dedi.

Draccon yerine oturdu ve tek kolunu sandalyesinin arkasına dayadı, hâlâ ihtiyatlı bir ifadeyle Bruce'a bakıyordu. "Muhtemelen onu daha önce bir Wayne etkinliğinde görmüşsündür. Sör Robert Bartholomew Grant, sonradan şehir meclisi üyesi olmuş, eski koruma fonu başkanı. Hayırsever çevrelerce iyi tanınırdı ve her ay bir hayır balosu düzenlerdi." Bu sözler üzerine dudağı hafifçe kıvrıldı. Sanki böylesine varlıklı bir adamın düşüncesi ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Draccon başını iki yana salladı, az önceki ifade kayboldu ve yerini ölmüş bir adamın arkasından kötü şeyler düşünmenin verdiği suçluluk duygusuna benzer bir ifade aldı. "Kendi evinde bu şekilde bulunmuş. Madeleine'in son kurbanı."

İkisi de fotoğrafa bakarken Draccon bir an tereddüt etti. “Boğazı kesilmiş, vücudunda birçok bıçak yarası var. Banka hesaplarından milyonlar çekilmiş. Ölümünü izleyen haftalar boyunca Gecegezenler önce Gotham Üniversitesi yerleşkesinde onun ismini taşıyan bir binayı, sonra da Grant’in sponsorluğunu üstlendiği hayır kurumlarını bombaladılar.”

Bruce yavaşça başını salladı. Bu anıyı zihninden uzaklaştırmak için büyük çaba sarf etmişti. Adamı hayal meyal hatırlıyor, annesi ile babasının bu adamın dostu olduğunu biliyordu.

Sayfayı çevirdi ve kendini bir sonraki kurbanın fotoğrafına bakarken buldu.

“Annabelle White,” diye devam etti Draccon. “Airo Teknolojileri’nin eski başkanı, ayrıca sıkı bir hayırsever ama buna karşın kamuoyu karşısına çıkmaktan imtina eden biri. O da Sör Grant’in durumuna benzer bir halde, kendi evinde bulundu. Onun hesapları da boşaltılmıştı. Cinayetten kısa bir süre sonra AiroTech genel merkezi bombalandı.”

“Bu cinayeti duymuştum,” diye mırıldandı Bruce. Bu sırada fotoğrafları hızlıca geçiyor, böylece odaklanmak zorunda kalmıyordu. “O da yakınlarda yaşıyordu. Evinin bulunduğu tepede polis arabalarının yanıp sönen ışıklarını kendi evimden görebiliyordum.” Aslında Bruce, polis telsizinden polis memurlarının panik dolu seslerini işitmiş, yaşanan karmaşanın bir bölümünü canlı bir şekilde takip etmişti.

Draccon onu başıyla onayladı. Bruce son sayfaya geçerken, “III. Edward Bellingham, Bellingham petrol servetinin vârisi. Aynı tür cinayet, yine kendi evinde işlenmiş. Her cinayete dahil olan birçok saldırgan olduğu açıkça belli olsa da bu, nihayet bizi Madeleine’e yönlendirecek bir iz bulabildiğimiz cinayetti; hem ön hem de arka girişlere giden iki ayrı çift

tekerlek izi vardı, malikânenin karşılıklı uçlarında bulunan kapıların kilitleleriyle oynanmıştı.”

Bellingham. *Bellingham Sanayi & Ortakları*. Bruce’un, Gecegezenlerin aracını takip ettiği yerdeki binanın yan tarafında yazan isimdi bu. “Gecegezenlerin bombaladığı yerin sahibi oydu, değil mi?” diye sordu Bruce.

Draccon başını onaylarcasına salladı. “Aynı hikâye. Serveti tamamen hortumlanmış, izi sürülemiyor. Bütün mirası ya da varlıklarını gösteren yerler yok edilmiş. Gecegezenler, üst sınıfa savaş açmış durumda, Bruce. Sistemi çürüttüklerini düşündükleri elit sınıfı cezalandırmak istiyorlar ve bunu, bu bireylerin paralarını çalıp hayatta önemsedikleri her şeyi yok etmek için kendilerine kaynak sağlamada kullanıyorlar.”

Bu kurbanlar Bruce’un kendi annesi ve babası da olabiliirdi. Bu insanlar arkalarında kimleri bırakmışlardı? Genç oğulları, kızları, kardeşleri, artık sevdikleri insanlar olmadan nasıl yaşayacaklarını bilemeyen birileri var mıydı? Düşünce Bruce’un boğazında düğümlendi, beraberinde bir öfke dalgasını da getirdi. Birini öldürmek için bir sebep olabilir miydi bu? Madeleine, ellerine bulaşan kanla geceleri rahat uyuyabiliyor muydu?

Kaldırımda kanlar. Yerde kanlar.

Bruce dosyayı kapadı ve aniden rahatladı. Masanın karşısında oturan ve kahve fincanını ellerini ısıtmak için kullanan Draccon’a baktı. “Hepsi de zengin hayırseverlermiş,” dedi.

“Ve hepsi de evlerinde öldürüldüler,” diye ekledi Draccon. “Her vakada, evlerin güvenlik sistemleri yalnızca bozulmakla kalmamış, aynı zamanda ev sahibinin aleyhine işleyerek onları korumak yerine evlerinin içine hapsedecek biçimde yeniden programlanmış. Örneğin Sör Grant’in güvenlik sisteminin polisi araması gerekirdi fakat bunun yerine garajın

kapısının kilidini açarak saldırganları içeri almış. Evinin içini gösteren kameralar, Sör Grant'in evde tam olarak nerede olduğunu bulmalarına yardım olacak şekilde yeniden ayarlanmış. Bunun gibi şeyler."

Güvenlik sistemini, ardından da parasını kendi aleyhine çevirmek. Bruce, kendi malikânesinin kendisini bir mezar gibi içeri kilitlediğini hayal ederek ürperdi. "Ve Madeleine'in Gecegezenlerle bağlantısı var, öyle mi?"

"Tutuklandığı sırada, içinde eve Gecegezenlerin sembolünü çizmek için kullanılan boyayla uyuşan bir spreylilik boyası bulunan bir sırt çantasıyla malikânenin avlusundan kaçmaya çalışıyordu. Bu da bize, onun ya da en azından suç ortaklarından birinin Gecegezenlerden olduğunu düşünmek için yeterli sebebi veriyor. Hatta kendisi üst düzey bir üye bile olabilir. Aylardır ondan –itiraf pazarlıklarıyla, sonra da tehditlerle– bilgi almaya çalışıyoruz ama bize ufak bir bakış bile atmadı. Ta ki sen vals yaparak hücresinin önüne gelene dek."

"Ben vals yapmam."

Dracon yanıt olarak kaşlarını kaldırdı ve yüzünde eğlendiğini belirten anlık bir ifade belirip kayboldu. "Sekerek diyelim öyleyse," dedi ilgisizce. "Sporcuya benziyorsun."

Bruce bunu yüksek sesle dile getirmede ve Dracon'un da dile getirmemesini takdir etti fakat kendisinin de varlıklı bir vâris olması ve annesi ile babasının hayır işlerini devam ettirmesi tesadüf olamazdı. Gotham elit sınıfının mensubuydu. Onun –onların– seveceği, mükemmel bir kurbandı.

"Diğer Gecegezen mahkûmlardan Madeleine hakkında biraz bilgi alabildik," diye devam etti Dracon. "Fazla değil, yeterli de değil ama hiçbir şey bilmemekten iyidir. Kız yetenekli bir manipölâtör. Görünüşe göre bir insanı, kişinin

kendini anlayabildiğinden daha iyi anlayabiliyor, senin için önem arz eden insanları bulabiliyor ve aklını karıştırabilmek için bu insanları kullanıyor.”

Bruce, kızın içine işleyen bakışlarını, Richard’la sorunlarını tahmin etmesini ve kafasına bir şeylerin fikrini ekmesini düşündü. *Kendini geri çekme*. Ve Bruce sorunları hakkında tek bir kelime dahi etmemişti. Ürperdi. “Buna inanırım,” diye cevap verdi boğuk sesiyle.

“Bruce,” dedi Draccon, ona dikkatle bakarak. “Akıl hocan, Lucius Fox. Yeni banka hesapların için daha iyi bir güvenlik sistemi oluşturması amacıyla kendisiyle görüştük. Nedeni buydu.”

Bruce gözlerini kırıştırdı. *Lucius’un hesapları için yeni kurduğu sistem*. “Bu, Gotham Polis Teşkilatı’nın talebi miydi?”

Draccon yine başını salladı.

Demek Lucius’un, Bruce’un hesapları için özel güvenlik sistemleri geliştirmeye bu kadar merak duymasının nedeni buydu. Elbette daha sonra bunu, şehrin bankalarını koruma altına almak için de kullanacaklardı fakat sistemi, öncelikle Bruce’u Gecegezenlerden korumak için geliştirmişlerdi.

“Pekâlâ.” Draccon Bruce’un tepkilerini ölçtü. “Artık sen de bu işin içindesin,” dedi sonunda, “hoşuna gitse de gitmese de.”

Bruce başını onaylarcasına salladı. Katil Madeleine hakkında artık daha çok şey bildiği için, onu Arkham’da görme düşüncesi yine değişik bir duyguya kapılmasına neden oldu. Yüreği soğudu, buz kesti. *Annem ve babamı kurtaramayacak kadar küçüktüm ama şimdi adaletin peşine düşebilirim. Gecegezenler yine saldırıya geçmeden önce, diğer insanların ölmesine engel olabilirim. Beni de listelerine eklemelerine izin vermeyeceğim*.

“Yardım etmek istiyorum,” dedi. “Yardıma *ihtiyacımız* var.”

Draccon yüzünü buruşturdu. “On sekiz yaşında ve resmen bir yetişkin olmasaydın, bunu düşünmezdim bile. Şimdi bile kim olduğunu ve Gecegezenlerin hedefinin kimler olduğunu düşündükçe tereddüt ediyorum. Ama o kız da senden başka kimseye tek kelime etmedi.” Draccon, Bruce’u inceledi. “Eh. Bakalım onu konuşturabilecek misin.”

10. BÖLÜM

O gece Bruce, kâbuslar birbiri ardına kendisini ziyaret ederken yatakta huzursuzca oradan oraya döndü. Yine sinema salonunun önündeki o karanlık sokaktaydı, ellerini sıkı sıkıya cebine sokmuştu, soğuk hava ve yağış yüzünden üşüyordu, annesinin kolu güvenle omuzlarına sarılmıştı. Geri dönüp farklı bir yoldan gitmeleri için babasına bağırırmaya çalıştı ama babası onu duyamıyor gibiydi. Bunun yerine sokak lambalarından giderek uzaklaştılar, sonunda buhar ve sis yüzünden puslanmış zifiri karanlık ara sokaklarda yürümeye başladılar. Giderek daha da hızlandılar, çok geçmeden sokakta hızla koşuyorlardı. Bacakları sanki çamurun içine çekiliyormuş gibiydi ama Bruce devam etmek için kendini zorladı.

Biraz sonra ara sokaklar ara sokak olmaktan çıktılar ve Wayne Malikânesi'nin hollerine benzeyen geçitlere dö-nüştüler, koridorlar ay ışığıyla aydınlanıyordu. Bruce şimdi Alfred'i çağırıyordu fakat Alfred görünürde yoktu. Bruce

neden koştüğünü hatırlayamıyordu. Sadece koşmak zorunda olduğunu ve korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu hatırlıyordu. Sokağa açılması gereken bir kapının yanına her vardığında, kapıyı iterek açıyor ve tekrar malikâneye giren koridora bakar vaziyette buluyordu kendini. *Neden buradan ayrılamıyordu?*

Bir şeye takılıp sendeledi, düşmeden önce kendini tuttu. Yere baktığında, Richard'ın kanlar içindeki, derin yaralar almış cesedine takıldığını gördü. Zihninde ona vurduğuna, birilerinin elleri onu Richard'dan ayırmaya çalışırken bile durmadığına dair belli belirsiz bir anı vardı.

“Merhaba, Bruce.”

Sesi duyunca döndü. Hayatında sadece bir kez duyduğu bir sestir ama yine de anında tanıdı. Madeleine gözlerini perde gibi örten kirpiklerinin ardından dolgun dudakları ve büyüleyici yüzüyle ona bakıyordu. “Ne kadar da kolay yaptın bunu,” dedi yüzünde bir gülümseyerek Richard'ın cesedine bakarken.

Ardından kolunu kaldırdı ve Bruce'un karnına bir bıçak sapladı.

Bruce dehşet içinde, soluk soluğa yatağından fırlayıp kalktı. Dışarıdaki kuvvetli bir rüzgâr, ağaç dallarını pence-reye doğru savuruyordu. Kalp atışları yavaşlayana kadar bir süre titreyerek, derin soluklar alarak orada öylece oturdu. Düşüncelerini toplayabilmek için kendini zorladı.

Şayet sorgulama henüz başlamadan böyle canını sıkmaya başlamışsa, Bruce Madeleine'i görmeye gidemezdi. Drac-con'un ona gösterdiği üç cinayet görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı. Fakat gerçek anlamda soruşturmaya yardımcı olmak istiyorsa, *gerçek anlamda* adalet hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsa, karanlıkla yüzleşebilmesi gerekiyordu.

"Bu, gömleğinin içine girecek. Bu da cebine girecek."

Bruce, Draccon'un ofisindeki sandalyesinde öne eğildi. Dedektifin elinde, bir alüminyum parçasına benzeyen minik, düz bir kare vardı. Draccon bunu Bruce'a verdi ve o da dikkatle üniformasının ön cebine soktu. Kare biçimli şeyi kumaşa bastırıldığında, alet sıkıca yapıştı.

Draccon ona bir de dikdörtgen biçimli bir kart verdi ve Bruce bunu iş pantolonunun cebine soktu. "Gömleğinin cebindeki kare alet, kablosuz bir mikrofon," dedi. "Konuşmalarınızı gayet açık ve net bir şekilde toplayacak. Diğer aygıt da her şeyi kaydedecek."

Bruce başını onaylarcasına salladı. "Madeleine hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Tek bir kelime bile etmeden, seni kendinden kuşkulandırmanın bir yolunu bulacaktır. Gözünü korkutmak imkânsızdır ve şimdiye kadar hiç soğukkanlılığını yitirdiğini görmedim. Ona söylediğin şeylere dikkat et. Elbette seni her an izliyor olacağız ve asla tehlikede olmadığından da emin olacağız. Ama yine de koru kendini."

Bu çok tuhaf bir uyarıydı. Madeleine çelikten yapılmış bir hücrenin ardında tutuluyordu. Silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. "Korurum," diye cevap verdi ama dedektifin sözleri aklında kaldı, polis teşkilatındaki hiç kimsenin henüz bu kızı konuşturamadığı gerçeği üzerinde düşündü.

"Ve unutmam," dedi Draccon, ikisi de yerlerinden kalkarken, "sen, ben ve Dr. James haricinde kimsenin bu olaydan haberi yok. Vasini haberdar etmek ya da etmemek senin seçimin ama diğer herkesin gözündə sen burada sadece kamu hizmeti cezanı çekiyorsun."

"Neyden haberleri yok?" diye cevap verdi Bruce ve Draccon'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Çok komiksin, Wayne," diye karşılık verdi dedektif.

Önceki gece esen rüzgâr yerini, alçakta kümelenmiş kap-kara bulutlarla kaplı kasvetli bir sabaha bırakmıştı. Draccon ve Bruce tımarhaneye vardıkları sırada, yağmur iri damlalar halinde düşmeye başlamıştı ve gökyüzünde sürekli, alçaktan gelen bir gök gürültüsü duyuluyordu.

Sabah rutinlerinde hiçbir şey değişmemişti. Bruce sessizce girişini yaptı, temizlik malzemelerini aldı ve bodrum kata indi, bu sırada Draccon da James'le konuşmak üzere ortadan kayboldu. Fakat onlar giderlerken Bruce, ikisinin müdürün odasında aygıtları kurduklarını, bugün Madeleine'le gerçekleştirmesini umdukları konuşmayı dinleyeceklerini biliyordu.

Yoğun tedavi katının bugün özellikle tekinsiz bir hali vardı, havanın ağırlığı dört bir yandan Bruce'un üzerine geliyormuş gibiydi. Madeleine'in hücreesine yaklaşırken, kapısındaki cam pencereden içeri gizlice bakmayı denedi. Madeleine bugün de beklediği üzere yalnızdı, bu kez hücresinin ortasında durmuş, tavanda Bruce'un göremediği bir şeyi inceliyordu.

Bruce, kızın onu fark edeceğini umarak bakışlarını bir süre daha üzerinden ayırmadı. Madeleine kıpırdamayınca paspasını büyük bir gürültüyle yere düşürür gibi yaptı, daha sonra eğilip yerden aldı. Kızın buna aldırış edip etmediğini görmek için doğrularak pencereden içeri baktı.

Buna da aldırış etmemişti.

Belki de o konuşma ilk ve son kez gerçekleşmişti aralarında. Bruce bu düşünce üzerine tuhaf bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

“Hatırladığımdan daha sakarmışsın.”

Bu, ani ve ürkütücü bir sestir, kâbusunun yankısıydı fakat Bruce dönüp camın öte yanına baktığında, Madeleine’in yüzü, sanki onu görmezden geliyormuşçasına hâlâ tavana dönüktü. Yine de konuşmaya devam etti. “Bugün bu katta görevli değilsin. Neden buradasın?”

Madeleine günlerinin takibini mi yapmıştı? Bruce’un aklından bir düşünce silsilesi geçti. Kurumun, programını değiştirdiğini söyleyebilirdi ama bu, kızın hemen anlayacağı ve buraya onu gizlice sorgulamaya geldiği gerçeği konusunda hemen alarmlara geçirecek bir yalan olurmuş gibi geldi. Bu yüzden farklı bir taktik denedi. “Aslında burada olmamam gerekiyordu,” diye cevap verdi alçak sesle. Pencereye daha da yaklaştı. “Denetmenim bugün izinli.”

Bu sözler üzerine Madeleine sırtını gerdi ve başını geriye doğru yuvarladı. Gözleri kapalıydı, kirpikleri yanakları üzerinde usulca kıvrılıyordu. Kapkara bir perdeyi andıran saçlarını tek omzu üzerine çekmiş ve kalın, parlak bir balıksırtı biçiminde örmüştü, örgünün tokasız ucu yavaş yavaş açılıyordu. Kız, Bruce’a bakmak üzere döndü. “Tam bir isyankârsın. Tavsiyem için bana teşekkür etmeye mi geldin?”

Tavsiyesi mi? Richard’a saldırması için onu bu tavsiye mi tetiklemişti? Bir şeyler olduğunu nasıl anlayabilmişti peki? Pencereden bir kez daha baktığında, Madeleine de ona bakıyordu. Gözleri, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi Bruce’u ürperti.

Bruce onun yanındayken yüz ifadesine dikkat etmek zorundaydı. Madeleine yüz ifadesinden, herhangi bir insandan beklediğinden daha fazla şeyi okumuştur.

Madeleine’in hücrelerine biraz daha yaklaşımadan önce etrafta onu izleyen kimse olup olmadığını kontrol etti.

"Benimle daha önce konuştuğun için geldim," dedi. "Ve neredeyse her zaman hücrende, konuşman için seni ikna etmeye çalışan bir polis grubu oluyor."

Madeleine tekrar tavanı incelemeye koyuldu. "Ve sen de merak mı ediyorsun?"

"Evet."

Madeleine başını, Bruce'un ensesindeki tüyleri diken diken edecek şekilde yavaş, düzenli bir hareketle yana eğdi. "Neyi merak ediyorsun bu kadar?"

İnsanları bu kadar vahşice öldüren birinin aynı zamanda nasıl böylesine sakin, akli başında hareketleri olabilirdi? Ölümün üzerinde hiç düşünmüyor muydu? Ya da kâbuslarından huzursuz bir şekilde uyanmıyor muydu? "İşlediğin cinayetleri duydum," dedi.

"Duydun mu cidden?" Ona bakarak gözlerini tek bir kez kırpı. "Peki bu sana benim hakkımda neler hissettirdi?"

"Henüz emin değilim. Daha önce bir katille konuşmamıştım hiç."

"Ah, evet, biz Arkham mahkûmları en korkunç olanlar," diye mırıldandı Madeleine. Dikkati dağılmıştı ve bakışlarını yine tavana çevirmişti. "Siz milyarderler kaç hayatı mahvettiniz?"

Bruce, Madeleine'in kinayeli sözleri içinde dalgalanmalar yaratırken bile bir öfke patlaması hissetti. *Yanlış kıyaslama*. Madeleine onun zihniyle uğraşıyordu. "O insanları neden öldürdün?"

Madeleine sessizleşerek tekrar omuz silkti ve umursamaz hali Bruce'u daha da sinirlendirdi. "Neye bakıyorsun sen?" diye sordu, sorusunu vurgulamak için başıyla tavanı işaret ederek.

Madeleine dudaklarını büzerek düşündü. "Tavana bağlı güvenlik kameraları," dedi yüksek sesle, sanki kasıtlı olarak birinin onu duymasını istiyormuş gibiydi.

"Neden onlara bakıyorsun?"

"Bozmak için elbette."

Bruce ona ihtiyatla baktı. Elini pek göremiyor olsa da Madeleine ona oyun oynuyordu. "Belki de bunu yüksek sesle söylemen pek iyi bir fikir değildir."

"Nedenmiş? Bu çok zor olmazdı. Bunlar eski teknoloji, görüyor musun?" Madeleine, metal borularla muhafaza edilmiş, tavanlar boyunca uzayan ve her bir hücre kapısının dışına yerleştirilmiş küçük, yuvarlak kameralarda son bulan kabloları işaret etti. "Sistemi etkisiz hale getirmek için yapman gereken tek şey doğru karıştırıcıyı doğru frekansta kullanmak. Bu sinyal aralığındaki herhangi bir aygıt bunları etkisiz hale getirebilir." İncecik parmağını bir kez şakağına vurdu. "Teknolojiye asla güvenme. Senin yararın için yapılmış her şey sana karşı da kullanılabilir."

Bruce şaşkın ve büyülenmiş bir halde onu dinledi. Madeleine bunları, güvenlik kamerasının öte yanında oturup onu izleyen kişiye söylüyordu doğruca; neredeyse operatörle, bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, her an savunmada olmaları için onlara meydan okuyor, hatta belki de dikkatlerini gerçekte yapmak istediği şeyden uzaklaştırıyordu. Ya da belki de sadece eğleniyordu. Bruce'un bakışları, kızın sahip olduğu tek eşya olan hücre yatağına çevrildi. Madeleine doğru açıdan sıçradığı takdirde, muhtemelen güvenlik kamerasına erişirdi fakat bunu henüz yapmamıştı.

"Onları, yatağı hücrenden almaları için mi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Kızın yüzünde fırtına öncesi bulutların aldığı şekiller gibi birbiri ardına değişen anlaşılmaz bir ifade belirdi. “Bugün bana sormak için buraya geldiğin sorular gerçekten de bunlar mı?” diye sordu.

Madeleine açılan saç örgüsünün uçlarını tekrar sıkıca örmeye başladığında Bruce’un bakışları kızın incecik, beyaz parmaklarına çevrildi. “Neden benimle konuşuyorsun?” diye sordu. “Aylardır kimseye tek bir şey söylemedin.”

“Ah.” Madeleine’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Böyle daha iyi işte.” Saç örgüsünü omzunun üzerinden rasgele geriye attı, örgü bir kez daha dalgalar halinde açıldı ve Madeleine esnedi. “Bugün sana yeni bir üniforma vermişler, öyle değil mi? İlki sana fazla büyük gelmişti ve farklı bir mavi tonundaydı. Denetmenin fikir mi değiştirdi? Sonunda sana, üzerine daha iyi oturan bir üniforma vermek haftalarını aldı.”

Bruce giysilerine baktı. *Kendisi* bu farka dikkat etmemiști bile. Madeleine onu ne zamandır izliyordu? “Dikkatlisin,” dedi, başını kaldırıp tekrar ona bakarak.

Madeleine ona neşeyle baktı, içten bir şekilde memnun görünüyordu. Ardından, “Umarım polis, üzerindeki dinleme cihazından bu dediğini duymuştur. Benimle bir aptalla konuşur gibi konuşmak gibi kötü bir alışkanlıkları var.”

Dinleme cihazından haberi var. Nasıl olur?

Bruce içinden bir küfür savurdu. Aslında bunu tahmin etmesi gerekirdi; aslında *Dracon’un* tahmin etmesi gerekirdi. Sakin bir yüz ifadesi takınmaya çalışırken Madeleine onun tepkisini bekleyerek sabit bakışlarını üzerinde tutmaya devam etti. *Hatırladığımdan daha sakarmışsın*, demişti sadece birkaç dakika önce. Yere düşürdüğü paspas sopasından

bahsettiğini düşünmüştü ama belki de en başından beri cihazdan söz ettiğini düşünüyordu.

En azından artık Draccon, kızın Bruce'la konuştuğunun kanıtını duymuştu.

"Nereden anladın?" diye sordu Bruce.

"Yanlış günde indin buraya. Benimle normalde olduğundan daha yüksek sesle konuşuyorsun çünkü üzerindeki mikrofonun sesini algıladığından emin olmaya çalışıyorsun. Duruşun, son konuşmamızdan daha farklı; öne, sol tarafa eğiliyorsun ve başını çok hafif bir şekilde mikrofona doğru uzatıyorsun. Sen solaksın, değil mi? Mikrofonun da gömleğinin sol cebinde, değil mi? Yerleri temizleme şeklinden bunu anlamıştım."

Sesi. Duruşu. Kullandığı eli. Bruce bir an dili tutulmuş halde kalakaldı. Elbette kız her konuda haklıydı.

Onun ifadesi karşısında Madeleine'in kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Eh. Önceden emin olmasam bile artık kesinlikle eminim. Yüzündeki her bir ifade haklı olduğumu haykırıyor. Kahrolası açık bir kitap gibisin."

Bruce ona göz ucuyla dik dik baktı. "Belki de kendine çok güveniyorsundur."

Madeleine tembelce gerindi, bakışlarını başka tarafa çevirdi ve yatağına doğru bir adım attı. "Beni sıkıyorsun," dedi iç geçirerek.

Koru kendini. Draccon'un uyarısı yine aklına geldi ve bu kez yepyeni bir önem kazandı. Konuşmayı dinleyen Draccon'un o an neler düşündüğünü merak etti. *Bir şeyler yapmam, hem de hemen yapmam lazım.* Çünkü bir şeyler yapmazsa, Madeleine'in güvenini tamamen kaybedebilir ve sorgu sona erebilirdi.

Hevesle gömleğinin cebine uzandı ve kare biçimindeki dinleme cihazını çıkardı. Draccon kulaklığına konuşabilseydi, muhtemelen şimdi bağılıyor olurdu. Bruce, Madeleine'in görebilmesi için cihazı pencereye doğru tuttu ve koridorun uzak bir köşesine fırlattı. Pantolon cebine uzandı, kayıt cihazını çıkardı ve onu da fırlattı.

"İşte," dedi iki elini de kaldırarak. "Beni yakaladın."

Madeleine'in yüz ifadesi –pek fazla– değişmedi. Fakat tek kaşı, Bruce'un gizlediği şeyi bu kadar rahatlıkla ortaya çıkarmasını beklemediğini belirtircesine hafifçe kalktı. Kızı şaşırtmıştı. *Bana güvenmezse, bunların hiçbirini yapmamın anlamı olmaz.*

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi fakat dudaklarının köşesinde hâlâ bir tebessüm kıvrımı duruyordu. Daha sonra yatağının üzerine oturdu ve yanlamasına uzandı.

"Hey..." Bruce elini kaldırdı. Öfkesi sözcükleriyle birlikte ağzından döküldü. "Dur bir saniye. Ben polislerin dikkatini çekmeden çok önce, benimle ilk kez sen konuştun. Bunların hiçbirini ben başlatmadım. Benimle konuştuğun takdirde polisin bana yaklaşacağını ve buraya geri gelip seninle konuşmam için üzerime dinleme cihazı takacağını her zaman biliyordun. Ve şimdi bana işimiz bitti diyorsun. Tüm bunların anlamı nedir?"

"Seninle konuşmaya degecek mi diye görmek istedim," diye seslendi Madeleine.

"Eee?"

Fakat Madeleine bir daha cevap vermedi.

Bruce hücresinin penceresine doğru bir adım attı, şimdi ondan ancak otuz santim kadar uzakta duruyordu. Şimdiye dek, kendisine çevrilmiş sayısız paparazzi kamerasına karşı koyabilmişti. Draccon'u, kendisine gerçek bir davada

yer vermesi için ikna etmeyi başarmıştı. Fakat her nedense şimdi kendini, bu kıza ne söyleyeceğini bilemez, onun neleri bildiğinden ya da bunları ne şekilde öğrendiğinden, tam o anda dahi onun hakkında yeni şeyler mi keşfettiğinden yoksa onunla oyun mu oynadığından emin olamaz bir halde bulmuştu. Serbest olması durumunda, onu ne şekilde öldüreceğini mi düşünüyordu? Bruce'un aklında bir an, gördüğü üç cinayetin fotoğrafları belirdi.

Bu kız hangi kategoriye aitti? Nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Belki de gerçekten de burada işi bitmişti. Madeleine onunla konuşmazsa, Draccon'un ona ihtiyacı kalmazdı. Kız dönüp tekrar kendisine bakacakmış gibi bir süre daha ona baktı fakat Madeleine olduğu yerde kaldı, gözleri bir uyku numarasıyla kapanmıştı, saçları karanlık bir okyanus gibi ardında uzanıyordu,

Bruce tam oradan ayrılmak üzereyken Madeleine kıpırdarak ellerini başının arkasındaki yastığın üzerinde birleştirdi. "Sen diğerleri gibi değilsin," dedi.

Bruce donup kaldı. Arkasını döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"*Demek* istediğim," diye devam etti sözlerine, "diğerleri beni işleri nedeniyle sorguluyorlar. *Sen* bunu neden yapıyorsun? Senin maaş bordrosuna ihtiyacın yok."

Bruce, polis telsizlerini dinleyerek ve WayneTech'in güvenlik çalışmalarını kafaya takarak geçirdiği geceleri düşündü. "Olaylara çaresizce seyirci kalmaktan hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "*Nedenini* anlamak istiyorum."

"Hmmm," diye mırıldandı Madeleine, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. Gözleri hâlâ kapalıyken Bruce'un,

yastığa dayalı yüzünü kısmen görebileceği şekilde döndü. “Her şeye sahip olmana rağmen kederli birisin.”

Bruce sadece ona bakmakla yetindi. Bunu nereden biliyordu? Ses tonundan, kelimelerinden mi anlamıştı? “Ne demek istiyorsun?” diye sordu ama Madeleine artık kendisine ilgi göstermiyordu. Sanki uykuya dalmaya karar vermiş gibiydi, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu.

Bruce sonunda gözlerini ondan ayırıp koridorda ilerlemeye başlamadan önce aradan birkaç dakika geçti. Zihninde, hâlâ yatakta kıvrılmış o zayıf bedeni görebiliyordu. Madeleine’in son sözleri, neşeli ya da alaycı bir tavırla söylenmemişti. Ciddi sözlerdi.

Bunlar, bir şekilde onu anlayan birinin sözleriydi.

11. BÖLÜM

"Tam bir aptalsın."

"Bana güvenmesini istedim."

Draccon Bruce'un önüne, berbat görünen bir sandviç atarken ofisindeki masasının başında yüzünü buruşturdu. Çalışma masasının kenarındaki bir yığından birkaç sayfa havalandı. "Düzenegi tümüyle çıkarıp bir kenara attın, ha? Yalan söylemeyi deneyemedin mi? Sonrasında söylediklerinin hiçbirini kayıtlarımızda yok."

"Kız zaten gerçeği biliyordu," diye cevap verdi Bruce. "Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Onun güvenini kazanmamı istediniz, öyle değil mi?"

"Kafana göre senden bir şeyler istemişim gibi yapma," diye çıkıştı Draccon.

"Gerçeği söylediğim için bana kızmayın."

Draccon ellerini kaldırdı, sonra yüzünü ovuşturdu. "Bize faydalı bir şeyler bulması için bir çocuğa güveniyorum ve karşılığında bunları alıyorum."

Bruce öne eğildi ve dedektife sakın bakışlarla baktı. "Onunla konuşmam için bana bir şans daha verin. Bir daha benimle konuşmak istemeseydi sözlerini o cümleyle bitirmezdi. Merak ediyor. Bunu ses tonundan anlayabiliyorum."

"Onun söylediği tek bir kelimeye inanma."

"Onunla daha önce konuşmadınız bile."

"Meslek hayatım boyunca birçok tutukluyu konuşturdum," dedi Draccon. "Madeleine sana stratejik cümleler kuruyor, soruları döndürüp dolaştırıp sana yönlendiriyor, onunla neden ilgilendiğini bilmek istiyor, senin hakkındaki en ufak ayrıntılarla seni cezbediyor. Annen ve baban hakkında konuşman için sana yem atmaya çalışıyor olabilir."

"Sakın."

Draccon bile, belli bir sınırı aştığının bilincinde olarak bir an tereddüt etti. Yüzünde anlık bir suçluluk ifadesiyle iç geçirdi. "Özür dilerim, Bruce," dedi, bu kez daha yumuşak bir tavırla. "Demek istediğim şey şu: Onunla konuşmalarını gördüğün gibi ele alma. Konuşmayı onun gitmesini istediği yönde sürdürmesine izin verirsen, ekmeğine yağ sürmüş olursun o kadar."

Bruce tartışmak üzere ağzını açacakken vazgeçti. Draccon haklıydı. Ve dikkatli olmazsa dedektif muhtemelen onu davadan tamamen alır, bodrum kattaki görevine son verirdi ve bu da cezasının normal günlerine, bitmek tükenmek bilmez günler boyunca çalıştığı zamanlara geri dönmesi anlamına gelirdi. Madeleine'in saçlarını ören zayıf parmakları, ona dönerken başının yana eğilişi ve o huzursuz edici gülümsemesi canlandı zihninde. Kızın gözlerinde gizem dolu bir deniz, en son söylediği içten sözlerinde dile getirilmemiş bir keder vardı. Bruce'un daha çok şeyi ortaya çıkarmaya,

kızın polise vermeyi reddettiği sırları anlattığını duymaya ihtiyacı vardı.

“Dikkatli olacağım,” dedi Bruce. “Söz veriyorum. Ve ona söylemem gerekenler konusunda sizi dinleyeceğim.”

Arkham’ın bodrum katı, oraya her indiğinde Bruce’a daha dar ve boğucu geliyordu.

Bruce hücresinin önünde durduğunda, Madeleine oturmuş, kollarını dizleri etrafına sarmış boşluğa bakıyordu. Bruce malzemelerini koridorun köşesinde bıraktı ve elleri cebinde, Madeleine’in hücre kapısına ilerledi. Cam pencerenin yanına vardığında ellerini ceplerinden çıkardı ve Madeleine’in görebilmesi için iki elini de kaldırdı.

“Seni göndermekten vazgeçerler sanmıştım,” dedi Madeleine, Bruce fırsat bulup konuşmadan. Yavaşça başını çevirdi ve bakışları Bruce’un bakışlarıyla buluştu. Yine o derin, kopkoyu gözlerle bakıyordu. Bruce’un gözleri kızın kilerle buluştuğunda Madeleine sanki düşünceleri çalan bir yankesici gibi, keskin bakışlarla baktı ona. “Bugün üzerinde dinleme cihazı yok,” dedi.

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

Madeleine omuz silkti. “Dedektif bana her zamankinden çok kızgındı. Hâlâ senin aracılığınla benden bilgi alabileceğini bilseydi bu kadar öfkeli olmazdı, bu da sana yeniden o cihazı bağlamadığı anlamına geliyor.” Madeleine, kendisini ürkütücü bir şekilde masum gösteren bir hareketle çenesini dizlerine dayadı. “Seni bu vakadan almak istedi, değil mi?”

Bruce yüzünü buruşturdu. Sanki Madeleine kafasından geçen her bir düşünceyi tahmin edebiliyormuş gibiydi. “Evet,” diye kabul etti.

“Neden yine buradasın?”

Söylediği tek bir kelimeye inanma, diye uyardı Draccon onu defalarca. Fakat Madeleine'in ona söylediği son sözler kafasında yankılanmaya devam ediyordu. "Seninle en son konuştuğumuzda bana söylediklerini düşünüyordum," diye başladı söze. "Ve bunları nasıl söylediğini."

Madeleine ona sahte, masum bir ifadeyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana kederli biri olduğumu söyledin." Bruce sesini alçalttı. "Sesindeki değişimi fark edebildim, sanki kendini benimle... bağdaştırabildiğin bir şeyler vardı."

Madeleine başını tek eline dayadı. "Hayır," dedi. "Sadece annen ve babanın başına gelenleri biliyorum. Herkes bunu biliyor, değil mi? Sana kendi tarzımda baş sağlığı diliyordum. Benim gibi birinin baş sağlığı dileklerini kabul eder misin?"

Madeleine yine sanki ilginç bir şey bulmuş ve onunla oynamak istiyormuş gibi tembelce, bilgiç bir tavırla gülümseyordu fakat bu kez Bruce'un annesi ve babası hakkında konuşuyordu. *Konuşmayı onun istediği yönde sürdürmesine izin verme*, demişti Draccon. Ve işte Madeleine şimdi, tıpkı dedektifin öngördüğü gibi Bruce'un geçmişine ait ayrıntılarla uğraşıyordu.

"Senin taziyelerine ihtiyacım yok," dedi. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum."

"Ne kadar tatlısın," diye mırıldandı, kalın kirpikleri koyu renk gözlerinin üzerini örtüyordu. "Bir dahaki sefere çiçek de getir. Kadınları baştan çıkarma konusunda hiçbir şey bilmez misin sen?"

"Beni yiyorsun."

Madeleine'in gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Ah, keşke."

Yanakları birden kızarınca Bruce sinirlendi. Kızdan daha çok şey öğrenmeye çalışarak ne yapıyordu böyle? Madeleine Wallace, Arkham Tımarhanesi'ndeki bir mahkûmdu; akıl sağlığı yerinde değildi ve şimdi karşısına geçmiş onunla sapkın, işveli bir oyun oynuyordu. Soğukkanlılıkla tam üç kişiyi öldürmüştü, psikopat bir cerrahın hassasiyetiyle boğazlarını kesmişti. Bruce birden, buraya inip ondan mantıklı bir cevap beklediği için kendini aptal gibi hissetti. Madeleine'in önceden söylediği ve şimdi söyleyeceği hiçbir şeyin faydası olmayacaktı. Yeni bir taktiğe ihtiyacı vardı.

Başını iki yana salladı ve döndü. "Neyse, boş ver gitsin," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bir yere varamadığımız açık."

"Bekle."

Bruce durdu. Arkasını döndüğünde Madeleine de ona bakmak üzere dönmüştü, bacakları yatağın kenarından sarkıyordu, kollarını yatağın çerçevesine dayamıştı. Upuzun, dümdüz saçları yüzünü çevreliyordu ve kız ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ben de annemi kaybettim," dedi.

Bruce kendini, tekrar ona dönerken buldu. "Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi, kızın kendini savunduğunu görmek istiyordu.

"Ben de annemi kaybettim," diye yineledi Madeleine, "ve insanın yüreği o durumda nasıl ağırlaşır bilirim. Bu yüzden söyledim."

"Ne oldu annene?" diye sordu Bruce.

"Neden böyle meraklısın?"

Bruce aldırış etmedi. "Sen annem ve babama ne olduğunu biliyorsun."

"Yani?"

“Yani bu soruyu sormaya hakkım varmış gibi görünüyor. Polis, annenin suçlu olduğunu söyledi.”

Madeleine’in gözlerindeki neşeli ifade bir anda kayboldu ve yerini öfke aldı. “Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi sessizce. “Ya da benim hakkımda.” Sonra iç geçirip bakışlarını başka yöne çevirdi, düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. “Annem Gotham Üniversitesi’nde robot teknolojileri dalında profesördü. Bölümünün en iyisi oydu, alanının en iyilerinden biriydi. Benimle uzun hafta sonları geçirir, saatlerin içini açıp tekrar nasıl bir araya getireceğimi öğretirdi. En yoğun günlerinde bile, geceleri benimle oturur ve bir yazılımın nasıl çalıştığını, bir kod satırının yapay bir kolu nasıl hareket ettirdiğini gösterirdi.” Madeleine başını salladı. “Senin bunu anlaman gerekir, haksız mıyım Bruce Wayne? Yani, şu anda WayneTech’ten sen sorumlusun, öyle değil mi?”

Madeleine robot biliminden söz edince gözleri ışıldasa da sözleri Bruce’u ürpertti. O da tıpkı Madeleine gibi değil miydi?

Madeleine Bruce’un tutumundaki değişimi fark etti. “Kafa dengiyiz,” diye mırıldandı, yatak ucuna doğru kayarak. “Sen küçükken neleri sökerdin? Saatleri mi? Robotları mı?”

“Telefonları,” diye cevap verdi Bruce. Çalışma masasında oturduğu ve bir zamanlar çalışan aygıtların içinden çıkmış devre kartları ile bataryalardan oluşan yığına baktığı günlerin anısı zihninde beliriyordu. “Dizüstü bilgisayarları.”

“Ben de,” dedi Madeleine. “Kendime yapardım.”

“Sen de mi kendi bilgisayarlarını yapardın?”

“Evet. Kendime ve başka insanlara.”

Bruce başıyla kızın parmaklarını işaret etti. “Parmaklarındaki nasırların sebebi bu mu?”

"Nasırlarımı fark etmişsin." Kıpırmızı dudaklarını büzdü. "Ah. Bruce Wayne görüldüğü kadar sıkıcı biri değilmiş."

Şimdi gülümseme sırası Bruce'taydı. "Keskin gözlere sahip olan bir tek sen misin sanıyorsun?"

Madeleine çok güzel, çınlayan bir sesle güldü. "Diğer insanların bilmediklerini bilmek benim işim," diye cevap verdi Bruce'a göz kırparak.

"Sherlock Holmes," diye karşılık verdi Bruce, Madeleine'in nereden alıntı yaptığını söylemiş ve kızın yüzünde beliren etkilenmiş ifadenin tadını çıkarmıştı.

"Çok iyi." Madeleine, parmak uçlarını birbirine sürttü. "Ama parmaklarımdaki nasırlar keman çalmaktan. Sanırım Holmes'la düşündüğümden daha çok ortak noktam var."

Keman. Bruce bu kızın yapamadığı bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyordu artık.

Dikkatli ol, Bruce. Bu kızın çekimine kapıldığını, onunla daha fazla konuşmak, hakkındaki her şeyi öğrenmek için can attığını hissedebiliyordu.

Bu kadar sohbet yeter. "Peki tüm bunları annenden mi öğrendin?" diye sordu Bruce, sohbeti kızın geçmişine yönlendirmeye çalışarak.

Madeleine bakışlarını ondan kaçırdı. Bruce, aralarındaki o özel, kısacık anı sona erdirdiği için tuhaf bir hayal kırıklığı yaşadı. "Bu senin için neden önemli ki?" dedi bağdaş kurup duvara yaslanarak. "Annem artık hayatta değil. Hapiste öldü."

Hapiste öldü. "Hapse girecek ne yaptı?"

Madeleine'in gözleri, upuzun kirpiklerinin ardında kapandı, bakışlarına kasvetli bir ifade çöktü. Sebep her neyse, bunu konuşmak istemiyordu. "Hep meraklısın, öyle değil mi?" dedi. "O yüzden tekrar buraya geldin, benimle konuşacak ve kendi merakını tatmin etmekten başka hiçbir şey

alamayacaksın. Bu yüzden o kovalamacada arabanı çarptın ve burada, Arkham'da yerleri paspaslıyorsun. Gecegezenlerin gizemini çözebileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Peki ya sen?" diye yanıt verdi Bruce. "*Sen* ne istiyorsun? Kimi koruyorsun? Neden Dedektif Draccon'a Gecegezenlerin planları hakkında hiçbir şey söylemiyorsun? Bellingham Sanayi binaları ne olacak?"

"Ah, şu mesele. Hiç peşini bırakamıyorsun, değil mi Bruce?"

"Peşini mi bırakayım? Arabamı mahvettim ve durdurduğum arabanın şoförü öldü, bu yüzden... bu işin peşini bırakmak bana zor geliyor, evet." Karanlığa kurşun sıkmak gibiydi ama ona bir darbe indirip indiremeyeceğini görmek istemişti. Madeleine'e göz ucuyla baktı. "Ben Gecegezenler gibi değilim. Artık amacıma hizmet etmedikleri zaman insanları kenara atmam. O bina hakkında bu kadar önemli olay şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Madeleine, Bruce'un yüzünü bir süre daha inceledi. "Diyelim ki Bruce Wayne, sen siyah beyaz bir dünyada yaşayan bir insansın. Bir yerlerde, renklerin mutlaka var olduğunu biliyorsun. Bu yüzden renkler hakkında bulabildiğin her kitabı okuyorsun. Gece gündüz bunları araştırıyorsun ve sonunda mavi, kırmızı ve sarı ışığın dalga boylarını, bir otun sapının mantıken yeşil olması gerektiğini, gökyüzüne baktığında oranın da mantıken mavi olduğunu söyleyebiliyorsun. Şahsen görmemiş olsan bile bana renkler hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatabiliyorsun." Madeleine dizlerine yaslandı. "Ve sonra, günün birinde, renkleri görüyorsun. Ne gördüğünü anlayabilir misin? Gördüğün rengi tanır mısın? Kendin tecrübe etmeden, bir şeyler ya da *birileri* hakkında herhangi bir şeyi gerçek anlamda... kavrayabilir misin?"

Bruce gözlerini kıstı. Madeleine sanki çoktan yaşlanmış biri gibi konuşuyordu. "Şimdi de bana Frank Jackson'ın düşünce deneyini mi anlatıyorsun?" dedi.

"Yani *sen* Jackson'ın felsefi yapıtlarını da mı biliyorsun? Eh. İlginç birisin, Bruce Wayne."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Madeleine yataktan kalktı ve Bruce'a doğru yürüdü. Yüz ifadesi, derinliklerinde saklanan yaratıkları gizleyen, sakın bir denize dönüşmüştü ve Madeleine ona yaklaşırken Bruce, içgüdüsel olarak bir adım geriledi. Madeleine, ikisini ayıran pencerenin tam önünde durdu, ardından Bruce'un, kızın bütün ayrıntılarını –incecik boynundaki küçük, silik doğum lekesini, kirpiklerinin kalınlığını ve her bir parlak saç telini, gülmek üzere kıvrılan dudaklarının dolgunluğunu– görebileceği bir noktaya dek eğildi. *Tanrı aşkına*. Bu kız ürkütücü bir şekilde güzeldi.

"Birini kandırmanın ilk kuralı," dedi Madeleine, "birçok gerçeğin arasına birkaç yalan serpiştirmektir." Başını yere indirdi ve kalın kirpik örtüsünün altından Bruce'a baktı. "Bu zor bir şey, değil mi? Söylediğim herhangi bir şeye inanmak?"

Sonuçta Madeleine, tüm bu zaman boyunca acı dolu sözleri, öfke dolu ifadeleriyle bile, onunla oynuyordu.

"O zaman belki de sadece vaktimi boşa harcıyorum," diye cevap verdi Bruce.

"Minnettar olmalısın. Sana öğretiyorum." Madeleine'in gizemli gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Hiçbir şeye güvenme, her şeyden şüphe et. Gerçekleri öğrenmek istiyorsan burada durup beni konuşturmaya çalışmamalısın. Dışarı çık ve renkleri kendin gör."

Eastham ve Wicker caddelerinin kesişiminde Gecegezenlerin kaçışları Bruce'un zihninde net bir şekilde belirdi. Bellingham binasının soluk tuğlalı dış cephesinin ardında neler oluyordu? Bakışlarını, Madeleine'in bakışlarından bir türlü ayıramıyordu. Omuriliğini karıncalandıran bir his duydu.

"Benden korkuyorsun," dedi kız.

Bruce onu yerleştirecek bir kategori arıyordu ama bunun yerine Madeleine, her bir adımda *onu* daha da parçalıyordu. "Arkham'ın bodrum katında kilit altındasın," diye cevap verdi. "Senden korkmuyorum."

"Belki de benden hoşlanmaktan korkuyorsundur." Tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Neden senden hoşlanayım ki?"

"Eh, buradayken kesinlikle çok fazla konuşuyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Madeleine'in gözlerinde alaycı bir ifade belirdi ve parlak bir halata benzeyen saçlarını tek omzu üzerine çekti. "Belki sadece zihnini okumaktan hoşlanıyorumdur," diye karşılık verdi.

Bruce omzunu, ikisini ayıran cama dayadı, ardından iç geçirdi. "Neden o binada olduklarını biliyor musun peki?"

Madeleine elini beline dayadı ve dudağını ısırarak onu inceledi. Bruce onun ne aradığını merak etti. Sonunda, "Binaya dön. Bir şeyler bulmak istiyorsan içeri girmek zorunda kalacaksın," dedi.

İçeri. "Peki bu bir önsezi mi yoksa bir zamanlar Gecegezenlerle çalıştığın için mi bunu biliyorsun?"

Madeleine sadece omuz silkti. "Bazı şeyler biliyor olabilirim."

"Gecegezenlerin lideri kim, biliyor musun?"

“Çok soru soruyorsun. Her şeye senin için cevap veremem; git de bir şeyleri kendi kendine ortaya çıkar.”

“Gerçeği söylediğini nasıl bileceğim? Az önce bana herkesten şüphe etmem gerektiğini söyledin.”

Madeleine’in yüzünde mutlu bir ifade belirdi. “Herkesten çok benden şüphe *etmelisin*,” diye yanıt verdi. “Bence sen Gecegezenlerin kökenine inmek istiyorsun ve polis artık bu olaya dahil olmanı istemiyor. Tam ihtiyacın olan bilgi bende olabilir ama bunu kullanması gereken sensin.”

Bruce bunun için geri gelmişti. Draccon’un aylardır ondan almaya çalıştığı bilgiler için. *Soğukkanlılığını koru. Zihnine girmeye çalışabilir.* Bruce sırf neler yapabileceğini görmek için, zihnine girmesini isteyip istemediğini merak etti. “Bu bilgiyi büyük ihtimalle polise verebileceğimi biliyorsun. Onların karşısında aylar boyunca sessiz kalmışken, neden bunu bana söylüyorsun?”

Madeleine’in gözlerinde oyunbaz bir ışıltı belirdi. “Çünkü, Bay Wayne,” dedi, “sanırım ziyaretlerinizden çok hoşlanmaya başladım.”

Bruce’un içindeki her şey onu buradan uzak durması için, bu kızın ellerine kan bulaşmış bir kız olduğu ve katillerden oluşan koca bir örgütle işbirliği yapmış olabileceği konusunda uyarmasına karşın, orada kalıp konuşmaya devam etmek istiyordu. *Bunu yapmalıyım*, dedi kendine, onu uyaran hisse karşı gelerek. *Polislerin hepsinden daha fazla mesafe katediyorum. Tek umutları benim.*

“Peki, içeri girince ne bulacağım?” diye sordu Bruce.

Madeleine onu kışkırtırcasına parmağını dudaklarına koydu, ardından tekrar yatağına giderken elini sallayarak veda etti. “Binanın kuzey duvarının alt tarafındaki tuğlaları

kontrol et. Bunun faydalı bir bilgi olup olmadığına karar vermeyi sana bırakacağım.”

Bruce arkasını döndü. Madeleine her konuda yalan söylemiş olabilirdi ama yine de bu, kalbinin hızla çarpmaya başlamasına engel olamadı. *Faydalı bir bilgi*. Sözleri zihnine iyice yerleşmişti ve Bruce kendini, bunları takip etmeye mecbur hissetti.

12. BÖLÜM

“Bu gruptan nefret edersin sen,” dedi Dianne, Bruce’un koluna girerken. Bruce onun ne söylediğini iyice işitebilmek için eğilmek zorunda kaldı.

Harvey’yle birlikte üçü, Gotham merkezindeki yeni parkın çimenlik alanında düzenlenen bir yaz konserine gidiyorlardı. Hava bu gece, düzensiz fırtınalarla geçen bir haftanın sonucu olarak şaşırtıcı bir şekilde serindi ve gökyüzünde öylece duran birkaç parça bulut, günbatımının pembe ve altın tonlarıyla aydınlanıyordu.

“Bu gruptan *nefret* emiyorum,” diye yalan söyledi Bruce. “Sadece Gece Yarısı Ozanları’nın fazla abartıldığını düşünüyorum.” Fakat aklından civar mahalle geçiyordu. Park, Bellingham Sanayi & Ortakları binasının bombalandığı, Eastham ve Wicker’ın kesişiminden sadece birkaç blok uzaktaydı. Kalabalıktan uzaklaşmak için iyi bir an bulabilirse, kavşağa yakından bakacak, hatta belki de kavşaktan sapıp Madeleine’in verdiği ipucunu takip edecekti.

Sırt çantasını biraz daha yukarı çekti, ihtiyaç duyabilmesi halinde yanında getirdiği her şeylere güveniyordu. Bina kapılarının kilitlerini için bir keski. Bir bıçak. Bir kayak maskesi. Eldiven. Biri çantasına baksa, bunu bir suçlunun çantası sanırdı. Düşünceleri bir an Madeleine'e, onun o hafif, gizli tebessümünün anısına kaydı. Polise söylemeyi reddettiği başka ne biliyordu?

"Bruce?" Dianne onu dirseğiyle dürtünce Bruce irkilerek o ana geri döndü. "Nesini sevmiyorsun, *dedim*. Adamlar geleceğin en iyi indie grubu olarak gösteriliyorlar."

"Hey, belli ki birileri seviyor," diye cevap verdi Bruce, hemen kendine gelerek. Dianne'e alaycı bir şekilde gülümsedi. "Böyle berbat bir konseri seyretmenize engel olmak bana düşmez."

Dianne ona bakarak yüzünü buruşturdu ve gözlerini devirdi. Bruce, aklının başka bir yerde olduğunu anladığını biliyordu. "Eh, ileride bu adamları Super Bowl devre arasında çalarken görürsek şu söylediklerini yüzüne vuracağım."

"Mezuniyet gününden beri tuhaf davranıyorsun, Bruce," diye katıldı söze Harvey, bu sırada elindeki çörekten ısırtıklar alıyor, her yana kırıntılar saçıyordu. "Genelde seni öyle sinirlendirmek için daha fazlası gerekir. Arkham'da neler oluyor? Orası sinirlerini mi bozuyor?"

Bruce tereddüt etti. Onlara en çok Draccon'un sonunda kendisine... tam olarak ısınmış olduğundan değil de bir dedektif olarak işlerinin bazı hususlarını öğrenmesine izin verdiğinden söz etmişti. Ancak geri kalan kısımları –Madeleine'le Gecegezenler hakkında yaptığı konuşmayı– Dianne ya da Harvey'ye anlatmamıştı.

Bu yüzden omuz silkti. "Belki biraz. Arkham gürültülü bir yer, mahkûmlar sürekli beni sıkıştırıyorlar falan."

“Belki Dedektif Draccon, cezanı kısaltmanın bir yolunu bulur,” dedi Harvey, “böylece her gün uğraşmak zorunda kalmazsın. Bu bana pek sağlıklı bir durummuş gibi gelmiyor.”

Tahmin bile edemezsin. “Ona sorarım,” diye karşılık verdi Bruce.

Harvey daha çok soru sormaya hazır gibi duruyordu ama Dianne sadece iç geçirdi ve adımlarını sıklaştırarak onları da aynı şeyi yapmaya zorladı. “Tımarhane hakkında konuşacağımız kısımları bugünlük geçebilir miyiz?” dedi, Bruce’u daha fazla ayrıntıya inmekten kurtararak. Ona belli belirsiz göz kırpıp başıyla, insanların piknik örtüleri ve katlanabilir sandalyelerle doldurmaya başladıkları parkı işaret edince Bruce rahatladı. Birkaç siluet, ağaç gövdele-
rinin arkalarında oyalanıyor, tırmanıp dallara oturmadan önce güvenliğin oradan ayrılmasını bekliyordu. “Çocuklar, bunlar Gotham’da birlikte takıldığımız son zamanlar artık, farkında mısınız?”

“Önümüzde bütün bir yaz var,” diye yanıt verdi Harvey. “Ağustosun sonuna kadar buradasın, değil mi?”

Dianne tüm parmaklarını havaya kaldırdı. “On hafta,” dedi. “Evet. Benim *lola* bu sabah hatırlattı, neredeyse yumurtasının içine düşüp hıçkırıklar içinde ağlayacaktı.”

Bruce’a birden dank etti. Birlikte ne kadar az zamanları kaldığını fark edince içinde ani bir sızı duydu.

Üç arkadaş parka ulaştı ve oturmak için güzel bir yer ararlarken gelecek konusu hemen kapandı. Sonunda temiz bir çimenlik alana yerleştiler ve grubun sahneye çıkmasını beklediler. Dianne grubun en iyi şarkısının hangisi olduğu konusunda Harvey’yle tartışırken ve Harvey ona şarkıyı yüksek sesle söyletmeye çalışırken Bruce düşüncelerinin Madeleine’e kaydığını fark etti.

Dedektif Draccon, Madeleine'in, düşüncelerini ustalıkla yönlendirebileceği konusunda onu uyarmıştı. Muhtemelen haklıydı da. Fakat kızın ses tonundaki bir şeyler... *Her şeyin olmasına rağmen kederli birisin sen.* Bu sözleri ona tanıdık gelen bir ifadeyle, sanki kendi geçmişinde de omuzlarına yüklenmiş bir şey varmış gibi söylemişti. Geçmişinde neyi yitirmişti? Draccon ona Madeleine'in geçmişiyile ya da ailesinin kim olabileceğiyle ilgili fazla bir şey söylememişti. Ya Madeleine'in sözlerinde, Draccon'un bildiklerinden fazlası varsa?

Kalabalıktan bir alkış tufanı koptu ve bir an Bruce'un dikkati dağıldı. Grup sahneye çıkıyordu ve solist boğazını temizlerken mikrofon çınıladı. Dianne ellerini ağzının iki yanında açtı ve istediği şarkının ismini haykırdı, bu sırada Harvey onu yana iterek kendi istediği şarkının ismini söyledi. Grup çalmaya başladığında kalabalık nakaratta onlara eşlik etti.

Etrafındaki herkes şarkılara eşlik ederken Bruce sadece dinledi, bakışları arkadaşlarına sabitlenmişti. Onlar için yakınlaşmak, duvarlarını indirip kendileri gibi olabilmek ne kadar kolay görünüyordu. Yine o yalnızlık hissine kapıldı, kendini sakınmayı bırakıp asla onlar gibi olamayabileceğini fark etti. İşte Harvey; saçları düzgünce kesilmiş, kurallara uyan, sistemin içinde elinden geldiğince faydalı olabilmeye kararlı bir delikanlı. Ve Dianne, geniş, sevgi dolu bir ailenin çocuğuydu ve o da sisteme bütünüyle inanıyordu.

Fakat ya sistemin yardıma ihtiyacı varsa? Bruce'un okuduğu polisliyelerde, polis her zaman kahramanın bir adım gerisinde olurdu. Ya olayları kendisinin ele alması, her şeyi çözümlmek için gereken *tek* gerçek yolsa?

Bruce, Harvey ve Dianne'in dikkatlerini tamamen konsere verdiklerinden emin olana kadar, şarkının berbatlığı karşısında yüzünü buruşturmamaya çalışarak ikinci parçaya el çırparak eşlik etti. Sonra, herkesi havaya sıçratan bir şarkı başladığında Bruce ayağa kalktı ve kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Giderken Dianne ona kısa bir bakış attı. *Tuvalate*, dedi Bruce dudaklarını oynatarak, sonra yoluna devam etti.

Parkın ötesinde, üzerlerine akşam karanlığı çökmüş sokaklar şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Sanki konser alanından bir kilometre ötede olan insanlar ya konsere katılmaya ya da alandan tamamen uzaklaşmaya karar vererek kaldırımları bomboş bırakmışlardı. Serin bir meltem esti, okyanusun ve yeraltında akan kanalizasyon sularının o kötü, kekremsi kokusunu beraberinde getirdi.

Bruce ceketini ve altındaki kapüşonlu eşofmanını düzeltti, ardından kapüşonu başına geçirdi. Gotham'ın yarasaları bu gece hep birlikte dışarıdaydılar; Bruce onlara bakmak için başını kaldırdığında, ufukta daireler çizen, gece avlarını yakalamak için sabırsızlanan bir sürü gördü. Gökyüzü tamamen kararırken adımlarını sıklaştırdı, sonunda yalnızca sokak lambalarından yayılan ışık huzmeleri yolu aydınlatmaya başladı.

Nihayet kavşağın köşesinde, EASTHAM ve WICKER levhalarının tam altında durup etraftaki binaları incelemeye başladı.

Göze çarpan bir şey yoktu, en azından ilk bakışta. Polis araçları ve barikatlar çoktan kalkmıştı, cam kırıkları ile mermi kovanları temizlenmişti ve olağandışı hiçbir şey olmamış gibiydi. Fakat yoldaki –derin, simsiyah, öfke dolu çizgiler halindeki– fren izleri hâlâ duruyordu ve Belling-

ham binası, patlama ile yangından kalan alazlanma izlerini hâlâ taşıyordu. Hasar almış tarafın büyük kısmını labirent benzeri, ahşap bir yapı iskelesi kaplıyordu, yeni pencereler ve kiremitler inşaat halindeydi ve simsiyah brandayla kaplı bir tel örgü mülkün etrafını sarıyor, en alt katı gözlerden uzak tutuyordu.

Bruce bütün ayrıntıları aklına yazarak ve burada olanları hatırlayarak köşeyi yavaşça döndü. Polis barikatı, suçluların son sürat giden arabası. Silahlı çatışma, binanın hasar görmesine neden olan patlama.

Gecegezenler, kurbanlarının mal varlıklarını yok ediyorlar.

Kavşağa gelince durdu, ardından döndü. Sonunda ikinci katın etrafını hizalayan tuğlaların üzerine yazılmış ismi görebildi: BELLINGHAM SANAYİ & ORTAKLARI.

Caddenin karşısına geçti ve binaya doğru ilerledi. Tel örgülerin ötdesindeki tuğlaların zamanla aşınmış çentiklerini, binanın duvarlarına gömülmüş tarihi görebiliyordu. Olağandışı bir şey, herhangi bir şey arayarak bariyer boyunca sessizce ilerledi. Dakikalar geçip gidiyordu.

Ta ki arkasından gelen bir ses onu şaşırtana dek.

"Bruce."

13 . BÖLÜM

Bruce arkasını döndüğünde Dianne'le yüz yüze geldi.

Bir soluk verdi ve dizlerine dayandı. "Tanrı aşkına!" dedi. "Beni takip ederken biraz daha sessiz olabilir miydin acaba?"

"Ben mi seni şaşırttım?" diye bağırdı Dianne. Kollarını genişçe açtı ve Bruce'un anlamadığı, Tagalogca bir küfürle cevap verdi. *Gerçekten çok kızgın*, diye düşündü Bruce. "Ne halt ediyorsun sen burada?"

Bruce iç geçirdi ve bir elini saçlarına daldırdı. "Harvey de seninle birlikte mi?"

"Harvey'yi yerlerimizi tutması için orada bıraktım. Şimdi, neler olduğunu söyle bakalım bana. Richard'a saldırıyorsun, başını belaya sokan suç mahalline tek başına geliyorsun. Haydi ama Bruce!"

"Bir şey olduğu yok. Sadece bakıyordum."

Bruce kızın yılgın bakışlarıyla karşılaştı. Arkadaşının gözlerindeki parıltıdan, ondan bir şeyler sakladığını bildi-

ğini anlayabiliyordu. Sır saklayabileceği noktayı artık çoktan geçmişti. Ayrıca Dianne onu gizlice gezinirken yakalamıştı.

“Pekâlâ.” Kollarını kavuşturdu. Derin bir soluk alarak Dianne’e Madeleine’den söz etmeye başladı. Onunla ilk konuştuğu anı anlattı. Geçmişteki cinayetlerini anlattı. Draccon’un soruşturmasına dahil oluşunu anlattı. Sanki biri onu işitebilir ve Dedektif Draccon’a haber gönderebirmiş gibi sessizce, seri bir şekilde konuşuyordu.

Sözlerini bitirdiğinde, Dianne’in yüzü kahverenginden külrengine döndü. “Seni böylesine çılgınca bir şeyin ortasına çektiklerine inanamıyorum. Şaka yapıyor olmalısın.”

“Yardıma ihtiyaçları vardı.”

Dianne anlamlı bir ifadeyle baktı. “Dinle beni, diyelim ki bu kız –ki kendisinin *denge*siz bir katil olduğunu hatırlatmak isterim– doğruyu söylüyor. O zaman nasıl oldu da polis hâlâ bir kanıt bulamadı? Gecegezenlerin ne yapmaya çalıştıklarına dair herhangi bir ipucu dahi bulamadan, haftalarca bu caddeyi taradılar.”

Bruce elini kaldırdı. “Bulacak bir şey yoksa, sadece bir gecemi harcamış olacağım. Peki ya Madeleine bana dürüstçe bir ipucu vermişse? Bana, kuzey duvarına dikkat etmemi söyledi. Belki de polislerin gözden kaçırdığı bir şey vardır.”

Dianne öne eğildi ve gözlerini kısarak dikkatle Bruce’a baktı. “Ah, tamam,” dedi bir an sonra. “Her şeyi anladım.”

“Neyi anladın?”

“*Seni*. Sana ne olduğunu anladım, her şeyi anladım.” Kollarını kavuşturdu ve ona dikkatle baktı. “Madeleine’den hoşlanıyorsun. Ona fena halde abayı yakmışsın.”

“Ne?” Bruce ondan uzaklaştı. “Sana söylediklerimden *bunu* mu anladın?”

"Bu açıkça ortada, Bruce. Yedinci sınıftaki Cindie Patel'i hatırlıyor musun? O kıza deli oluyordun, hatırlıyor musun? Öğle yemeği sırasında büyükannesinin bileziğini kaybetmişti ve sen de sırf o bileziği bulabilmek için tam beş öğle yemeğini es geçmiştin."

"Hey, bileziği bulmuştum ama!"

Dianne ellerini iki kez cıvrptı. "Odaklan, Bruce! Sen her zaman insanları kurtaran ak şövalye olma ihtiyacı duyarsın ve şimdi de denetimli serbestliğini riske atacaktı bir durumda, bu kızdaki gelecek rasgele bir ipucunu takıntı haline getiriyorsun. Bu ikisi tamamen aynı şeyler."

Bruce ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Cindie Patel'i, biyoloji dersinde yanımda oturduğu için ve Madeleine'i de üç cinayetten sorumlu tutulmaktan hapiste olduğu için tanıdığım gerçeği haricinde tabii."

Dianne elini salladı. "Detay bunlar. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Madeleine tekrar Bruce'un düşüncelerinde belirdi. *Belki de haklıdır.* Fakat bu hiç mantıklı değildi. "Bak, ben burada olmak istediğim için buradayım," dedi, bu kez sert bir şekilde. "Bu kadar."

"Her neyse. Harvey şu anda nelerle uğraştığını bilse çok sinirlenir, bunu biliyorsun. Ve haklı da Bruce. Bazen doğru şeyin yapılması konusunda polise güvenmelisin. Draccon buraları böyle gözetlediğini öğrense cezayı bile uzatabilirler."

Hep meraklısın, değil mi? Bruce başını iki yana sallayarak Madeleine'in sözlerini zihninden atmaya çalıştı. "Peki ya şuna ne dersin: bir şey bulamazsam..."

"Bir şey *bulamazsak*." Dianne ona bakarak omuz silkti. "Artık ben de bu işin içindeyim. Seni burada böylece bırakamam."

Bruce ona dik dik baktı fakat Dianne bakışlarını ondan ayırmadı. "Tamam. Bir şey bulamazsak, söz veriyorum bunu bir daha yapmayacağım. Asla. Ama bu konuda hiç kimseye bir şey söyleyemezsin. Ciddiyim."

Dianne ona sert sert baktı. "Kendini öldürtmeni engellediğim için bana borçlusun."

Bu sözler üzerine Bruce alaycı bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, pekâlâ. Sana borçluyum. Beni kolladığın için teşekkürler. Ve hey, Lucius birkaç hafta içinde WayneTech'in dron güvenlik teknolojisini sunmak için devasa bir gala düzenleyecek. Galaya benimle gelip kendimi öldürtmemi engellemek ister misin?"

Dianne ona göz ucuyla baktı. "Gerçekten mi?"

"Acayip lüks bir şey olacak."

"Güzel yiyecekler ikram edilecek mi?"

"En güzelleri," diye söz verdi Bruce.

Dianne bir süre dudaklarını büzerek bu teklifi düşündü. "Tamam," dedi. "İyi bir plana benziyor."

Bruce blokun köşesini işaret etti. "Şurada, şu kapının çerçevesinin yakınında dur. Orada. Şu anda o kadar göze çarpmıyorsun. Benim için gözcülük yap. Yarım saate geri dönmezsem birilerini ara."

"Tamam. Ama bu süre boyunca telefonda benimle konuşacaksın." Dianne telefonunu çıkardı ve iki kez üstüne vurdu. "Ve gerçekten de orada yarım saatten fazla kalırsan, Gotham'daki bütün polisleri peşinden göndertirim."

"Anlaştık."

Bruce Dianne'den uzaklaştı ve tekrar tel örgü boyunca yürümeye başladı. Teller ara vermeden binanın etrafını sarıyor, onu başladığı yere götürüyorlardı. Bruce bir tur daha

attıktan sonra durdu, binaya dikkatle bakmaktan acıyan gözlerini ovdu.

Burada ne arıyordu sahiden?

Göz ucuyla fark ettiği bir şey dikkatini çekti. Tel örgüye baktı. Kaşlarını çatarak daha da dikkatli baktı.

Tel örgü açılmış değildi elbette... fakat örgüler arasında, önceden açılmış ama sonra tekrar kaynaklanmış gibi görünen eski kesiklere benzeyen bir dizi metal kabartı vardı. İlk bakışta göze çarpmayan bir detaydı, Bruce neredeyse gözden kaçıracaktı. Fakat hiç kuşku yoktu. Tel örgü kaynakla kapatılmıştı. Bu da birilerinin teli keserek içeri girdiği, sonra da izleri dikkatle sakladığı anlamına geliyordu.

İnşaat işçileri. Gotham Polis Teşkilatı müfettişleri. Özel dedektifler. Bruce suçlular arasında olmayan ihtimalleri aklından geçirdi. Elbette bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi... ama burası eski ve *çözümüne kavuşturulmamış* bir suç mahalliydi. Ya Gecegezenler sadece Bellingham binasını yıkmak amacıyla değil de daha sık buraya gelmişlerse? Tekrar başını kaldırıp binanın dış yüzeyine baktı. Bir şeyler, birilerinin, kimseye fark ettirmeden buraya geri dönmesine neden olmuştu.

Sırt çantasını tek omzundan indirdi ve fermuarını açtı, kayak maskesi ile eldivenlerini çıkarıp takarak elleriyle yüzünü tamamen gizledi. Keskiyi aldı ve telleri metal ağzın arasına dikkatle yerleştirdi. *Şangır. Şangır.* Teller birer birer açılarak ses çıkarmadan hazırda bekleyen avuçlarına düştü. Bruce kırık telleri sırt çantasına attı ve fermuarı kapadı. İki kanadı birbiri üstüne binen tel örgü kıl payı aralandı. Bruce, girebileceği kadar bir mesafe bulana kadar aralayıp içeri girerek simsiyah brandanın ötesinde gözden kayboldu.

Binanın dört bir yanı boyunca tahta levhalar çakılıydı fakat aralarında Bruce'un geçebileceği boşluklar vardı. İçeride küflü bir koku vardı, insanda klostrofobi hissi uyandırıyor; hava, toz ve metal kokuyordu. Bir süre gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Karanlıkta kendini rahat hissediyordu. Annesi ve babasının ölümünün hemen ardından, dolabının güvenli karanlığında, malikânedeki boş bir kilerde ya da buz gibi bir hava akımının olduğu tavan arasında birçok gece geçirmişti. Sınıf arkadaşlarının birçoğu, sanki onlara zarar verebilirmiş gibi, karanlıktan korkuyordu. Fakat Bruce, karanlığın *onu* da başka şeyleri ya da başkalarını sakladığı kadar iyi sakladığını biliyordu. Karanlık avantajdı.

Şimdi, spor salonunda geçirdiği onca saatin etkisiyle iyice bilenmiş refleksleri tetikteydi. Şekiller loş ışıktaki yavaş yavaş belirginleşmeye başlarken, tek ve geniş bir odada bulunduğunu fark etti. Tavanın açıktaki kirişlerinden ampuller sarkıyordu; bunların yarısı çatlamış ve kırılmıştı, yerlere cam kırıkları saçılmıştı. Her şeyin üzeri örtülerle kaplanmıştı; masaların, sandalyelerin, makinelerin. Döşeme tahtalarının üzerindeki tozlar, muhtemelen buradan geçmiş polislerin ayak izleriyle doluydu. *Belki de başka insanların ayak izleriyle de doluydu.*

"Burası feci halde," diye fısıldadı Bruce telefonuna.

"Madeleine sana ne demişti?" dedi Dianne.

"Kuzey duvarı," diye mırıldandı Bruce, o tarafa yönelerek. "Kuzey duvarını hizalayan tuğlalar. Oraya bakmamı söyledi."

Kuzey duvarına döndü. Duvar, odanın bir ucundan diğerine dek uzanıyordu ve dip kısmı boyunca, beyaz boyanın üzerindeki koyu rengiyle, eski tuğlalardan oluşan bir katman vardı. Bruce odanın en yakın ucuna yöneldi, duvarın tam

önünde durdu ve eğildi. Elini tuğlalar üzerinde gezdirdi. Tuğlaların üzeri, diğer her şey gibi hafif bir toz katmanıyla kaplıydı.

Demek Madeleine bu konuda haklıydı, kuzey duvarı boyunca uzanan tuğlalar olduğunu bilmişti. Daha önce buraya gelmiş olmalıydı.

“Bir şey var mı? Tam olarak ne arıyorsun?” dedi Dianne’in sesi.

“Olağandışı bir şeyler,” diye yanıt verdi Bruce. Odada yavaşça ilerleyip elini tuğlalarda gezdirirken kendini birden aptal gibi hissetti. Neyin olağandışı sayılabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece bulduğunda anlayacaktı.

Neredeyse odanın tamamı boyunca ilerlemişti ki elleri tuğlalardan biri üzerinde durdu. Bu tuğlanın yapısında tuhaf bir şeyler vardı. Diğerlerinden daha çok ellenmiş gibiydi, diğerlerinden biraz daha pürüzsüzdü. Bruce kaşlarını çatı ve tuğlaya daha yakından bakmak üzere eğildi.

“Bekle biraz,” diye fısıldadı. “Sanırım bir şey buldum.”

“Ne buldun?” diye sordu Dianne.

“Bu tuğla bana tuhaf geliyor.” Dikkatlice bastırdı. “Diğerleri gibi yerine sabitlenmemiş. Kenarları, diğerlerini sabit tutan harca pek yapışık değil.”

Daha sert bastırdı. Önce hiçbir şey olmadı. Ardından bir anda tuğla bir iki santim kadar içe girdi ve duvar sarsıldı. Bruce geriye doğru atıldı, neredeyse telefonunu yere düşürecekti. Başını kaldırıp baktığında, tuğla duvarın bir kısmının on beş santim kadar yana kaydığını ve karanlık bir boşluğu gözler önüne serdiğini gördü.

Bir an için uyuşmuş gibi bakakaldı. Ardından karanlığa doğru kararsız bir adım attı ve ayağını basacağı bir yer

buldu. Merdivenler. Bu duvarın arkasında, gözle görülmeyen daracık bir boşluğa inen metal basamaklar vardı.

“Dianne,” diye fısıldadı, gözleri irileşmiş halde. “Duvarın ardında merdivenler var.”

Dianne bir küfür savurdu.

Madeleine gerçekten de doğruyu söylemiş. Bruce ürperdi, Madeleine’in ona neden yardım ettiğini, onu aslında kapana kısıtıp kısıtımadığını merak ediyordu.

“Oraya sakın inme.” Dianne Bruce’un düşüncelerini yineledi. Bruce artık arkadaşının sesindeki korku tonunu duyabiliyordu. “Orada bulacağın her neyse iyi bir şey olmayacak.”

Bruce başını iki yana salladı. “Gidiyorum. Sen etrafa göz kulak ol. Şüpheli bir şeyler görürsen bana haber ver.”

“Bu kadar çok uğraştıktan sonra orada şüpheli bir şeyler bulsan iyi olur,” diye cevap verdi Dianne. “Bana fena halde borçlusun. Bana o kadar borçlusun ki yıllar boyunca ödeme yapacaksın.”

Bruce kıkırdadı, ardından tekrar döndü ve daracık aralıktan geçip karanlığa girdi. Yavaşça iniliyordu, merdiven daracık ve dikti, spiral halinde aşağı iniyordu. Bruce ağırlığını vermeden önce her basamakta duruyor ve basacağı yeri kontrol ediyordu. Yavaş yavaş karanlığa daldı, basamakları birbirini ardına iniyordu, sonunda ayağı beton zemin gibi bir yere bastı. Daracık bir alandaydı ve hava ağırdı, tozla kaplıydı. Bruce öksürüğünü bastırdı.

“İndim,” diye fısıldadı boğuk sesiyle. Yakınlarda, terk edilmiş bir şantiyenin loş ışıktaki dış hatlarını seçebiliyordu.

“Neredesin sen?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadı Bruce. Ayağa kalktı ve hiçbir şeye çarpmamaya çalışarak tek kolunu hafifçe başının

üzerine kaldırdı. Eli tavana çarptı. Tavan sert, sanki ince inşaatı tamamlanmamış beton gibiydi. Bruce telefonunu önünde tuttu ve fenerini yaktı.

Telefon, birkaç metre ilerisindeki alanı aydınlattı. Zifiri karanlığa açılan bir tüneldi bu. Tünel Bruce'a, malikânelerinin yanında bulunan mağaradaki daracık geçitleri ve bazen mağaradan dışarı akın eden yarasaları hatırlattı. Bir yanı, yarasaaların yine hızla uçarak üzerine gelmesini bekliyordu.

Bu kadar merak ettiğin şey ne? Bu düşünce tüylerini diken diken etti fakat Bruce çenesini sıkıca kenetledi ve ileriye doğru bir adım attı. Adımları tamamen sessizdi. "İçeri giriyorum," diye mırıldandı.

Tünel beklediğinden çok daha uzundu ve tavan giderek alçalıyordu. Madeleine neden onu buraya göndermişti? Bu yer hakkında ne biliyordu? Ya tünel çökerse?

Ya aşağıda birileri daha varsa? Bruce birden kafasında, tünelin bitiminde, namlunun ucu doğruca ona doğrultulmuş halde kendisini bekleyen silahlı bir adam canlandırdı.

İlerlemeye devam etti.

Sonunda tünel daha geniş bir alana açıldı. Zemin yarım basamak kadar alçalırken sendeledi.

Zemin burada daha farklıydı, cilalanmış ve ince işleri tamamlanmıştı. Telefonunun ışığı, duvara küçük bir ışık halesi düşürüyordu. Işığı, ileride bir elektrik düğmesi görene kadar çevirdi. İşte oradaydı.

Işığı yaktı.

Yanan floresan lambalar gözünü aldı. Gözlerini kısıtı ve içgüdüsel olarak yüzünü korudu. Gözlerini tekrar açtığında derin bir nefes aldı.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Ne var?" dedi Dianne, sesi gergindi. "Ne oldu?"

Bruce yarısına kadar cephaneyle doldurulmuş odaya bakakaldı. Silahlar, mermiler, yedek şarjörler. Her şekil ve büyüklükte, masalara dizilmiş ve duvarlara asılmış, en az yüz kadar silah olmalıydı. Ağzı açık bakakaldı. Burası askeri bir silah deposuna benziyordu.

"Bruce," diye mırıldandı Dianne telefonda. Arkadaşının gördüklerini göremese de sesindeki gerginliği işitebiliyordu. "Çık oradan. Sana geliyorum."

Bruce'un kulağına hafif bir ses geldi. Bir an donup kaldı. Ses, odanın diğer tarafından, dışarı açılan bir kapının bulunduğu yerden gelmişti. Bu, derinden gelen, sinirli bir erkek sesiydi. Biriyle konuşuyormuş gibiydi. Bruce hemen ışığı söndürüp telefonunun fenerini kapadı ve odayı tekrar karanlığa gömdü. Geri geri gitmeye başladı.

Çok geçti.

İkinci kapı açıldı ve içeri bir adamın gölgesi düştü, ışığı yakarken hâlâ yüksek sesle konuşuyordu. Bruce'un gözüne solgun, yıpranmış bir yüz ve sakallar ilaştı. "Bak, artık bu deponun başında bekleyecek zamanım yok. Söyle onlara kamyonu yarın gece getirsinler, böylece geri kalanı boşalta..."

Bakışları Bruce'un üzerine düşerken cümlesi yarım kaldı. İki adam bir an birbirlerine baktılar, ikisi de konuşamayacak kadar afallamıştı.

Adam gözlerini kısarak Bruce'un maskesine baktı. "Hey... patron seni mi..."

Bruce hızla koşmaya başladı ama adam arkasından atıldı. Bruce tam tünelin daha dar kısmına ulaştığında, sert ellerin onu omuzlarından kavradığını hissetti. Dövüş içgüdüleri anında otomatik pilota geçti. Adamın ellerinden kurtuldu ve aynı hareketle yumruğunu kaldırıp adamın suratına indirdi.

Rakibi darbeyi son anda engelledi ve kendisi de Bruce'a bir yumruk salladı. Bruce eğildi. Bacağını savurdu, adamın baldırına sertçe indirdi ve onu yere devirdi. Bruce koşmak üzere yeniden döndü fakat adamın parmakları pantolonunun paçasına yapıştı ve onu da yere indirdi. İki eli birden yüzündeki maskeyi kavradı.

Bu, adamı bir an savunmasız bıraktı. Bruce çaresizlikle yumruğunu salladı. Yumruğu adamın çenesine, tam olarak inmesi gereken yere indi; rakibinin başı hızla geriye gitti. Bedeni yere düştü, bir anda gevşedi ve öylece yığıldı.

Bruce tepeden tırnağa titrerken ayaklarının dibinde yatan bilinçsiz adama baktı. Kolları ve bacakları yanıyordu. Burada bu adamdan başka birileri var mıydı? *Silah deposu.* Madeleine onu doğruca buraya yönlendirmişti. Polis aylar boyunca onu konuşturmayı başaramamıştı ama kız Bruce'a yardım etmişti.

Draccon beni öldürecek.

Fakat neden silah depoluyorlardı? Burada o kadar çok cephane vardı ki tam kapsamlı bir baskından daha küçük çaptaki herhangi bir şey için aşırı olurdu. Peki ya tek sığınak burası değilse? İçine tüm ağırlığıyla uğursuz bir önsezi çöktü. Gecegezenler, bu kadar silah gerektirecek ne planlıyorlardı?

Polise buraya geldiğimi söylemeliyim.

Fakat onlara ne söyleyecekti? Bir katilin sözleri üzerine önsezileriyle hareket ettiğini mi? Oraya izinsiz girdiğini mi? Bu kez başı daha büyük belaya girebilirdi ve ruh hali buna pek uygun değildi. *Bırakayım da polis buradan yola çıkarak parçaları bir araya getirsin. Onlar da kesilip birleştirilmiş tel örgüyü ve duvardaki açıklığı bulacaktır.*

Bruce telefonunu açtı, elleri titriyordu. Hemen Diane'den bir çağrı geldi ve Bruce telefonu açtığı anda arkadaşı, neredeyse paniğe kapılmış ince, tiz bir sesle bağıırıyordu. "Bruce? Bruce! Ne cehennemdesin sen? Polisi aradım. Çık oradan!"

"Ben iyiyim. Yukarı geliyorum," dedi Bruce. Geldiği yoldan dönerken sığınağın gizemi hâlâ zihnini kurcalıyordu.

14 . B Ö L Ü M

Ertesi gün Draccon karşısında oturup gazetelerin ilk sayfa haberlerini okurken Bruce da ofisinde sessizce oturmuş Gotham'ın ıslak sokaklarını seyrediyordu. Madeleine'in dosyası masanın üzerinde açık duruyordu, içindeki dokümanlar düzenli bir yığın halinde istiflenmişti. Sonunda Draccon gazeteyi bir kenara fırlattı ve masasında dirsekleri üzerinde öne doğru eğildi.

"Ne oldu?" diye sordu Bruce.

Draccon, manşeti okuyabilmesi için gazeteyi ona doğru itti.

POLİS GECEGEZENLERİN SİĞİNAĞINI ORTAYA ÇIKARDI

"Tamamlanmamış bir yeraltı geçidi varmış," diye mırıldandı Draccon.

“Binaları şehir merkezinde birbirine bağlayanlar gibi mi?” diye sordu Bruce, her cümleyi ne şekilde dile getirdiğine dikkat ediyordu. Diğerlerine göre, bu olay hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Draccon başıyla onayladı. “Wayne Kulesi’nin altından geçen tüneli biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Bruce. Wayne Kulesi’nin altında da, Seco Finans Kulesi ve diğer tüm gökdelenlerde olduğu gibi bu yeraltı geçitlerinden vardı. Sıcak yaz günlerinde, yer üstünde ev ile iş arası gidip gelmek bir fırının içinde yürüme hissi yarattığı zamanlarda ya da dondurucu kar fırtınaları çıktığında insanlar yeraltı yollarını kullanabiliyor ve dışarı adım atmak zorunda kalmıyorlardı.

“İşte bu da,” diye devam etti Draccon, “şehrin finanse etmeyi bıraktığı yeraltı yollarından birinin bir bölümü. Görünüşe göre Gecegezenler, Bellingham binasının altında bulunan kısmı, silahları için bir depoya dönüştürmüşler.”

Önceki gece Bruce’un zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Dianne’le konser alanına sessizce geri dönmüşler, Harvey’yi de polis tarafından sorgulandıkları konusunda ikna etmeyi başarmışlardı. *Caddede çılgınca bir şeyler oluyor*, demişti Bruce Harvey’ye ve Dianne de ona hak vermişti. *Polisler o köşede yine inceleme yapıyorlar ve bu sokaklara varana dek herkese sorular soruyorlar.*

Sadece birkaç dakika sonra, Bellingham binasının köşesine ulaşan siren seslerini duymuşlardı. Bu, anlattıkları hikâyeyi doğrulamıştı ve Harvey de işi üstelememişti.

Dianne olup bitenler hakkında tek kelime söylememişti; tabii Bruce da. Bruce’un cezasının uzaması ihtimali –ve Harvey’yi tehlikeye atma olasılığı– ikisinin de sessiz kalmasına neden olmuştu. Bruce polisin telefon etmesini ya

da Draccon'un kendisini sorgulamasını beklemesine karşın kimse orada olduğunu anlamamış gibiydi.

"Polis sığınağı nasıl bulmuş?" diye sordu Bruce.

Draccon bıkkınlıkla boynunu ovdu ve başını salladı. "Polisler isimsiz bir çağrı almışlar," dedi iç geçirerek. "O tamamlanmamış tüneli kimin açtığını kim bilir? Depoda, muhtemelen Gecegezenlerin tedarikçiliğini yapan, bilinci kapalı halde yatan bir adam varmış. Düşük rütbeliymiş ve silahları yeni bir yere nakletmekle görevliymiş."

Bruce meraklı ve kayıtsız görünmeye çalıştı. "Adam bunu neden yaptıklarını söylemiş mi?"

"Gecegezenlerin böyle bir sebebi kendisine söyleyecekleri kadar yüksek rütbeli olduğunu düşünmüyorum," diye yanıtladı dedektif. "Malları nakledecekleri yeri söyledi ama polis kontrol ettiğinde her şey çoktan gitmişti. Başka bir Gecegezen her şeyi çoktan taşımış, mekânı temizlemişti. Adam başka bir şey söylemedi. Aslına bakarsan, o zavallı pislik dün o kadar korkmuştu ki kendini gömleğiyle asmaya çalıştı." Draccon bir an tereddüt etti. "Maskeli bir hırsız ya da kendisine saldıran birinden bahsedip durdu, bunun bir sivil polis olduğunu söylüyordu. Daha fazla detay veremedi. Gecegezenler yerel çetelerin bölgelerine tecavüz ettikleri için bazı düşmanlar kazanmış olabilirler."

"Belki Madeleine'den bir şeyler öğrenebilirim," dedi Bruce.

Draccon parmaklarını birbirine kenetledi ve belirsiz bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Pek emin değilim, Bruce."

"Onca silahın sebebini biliyor olabilir."

Draccon bir kez daha iç geçirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bunu sürdürmek istemiyorum. Bu olayla bu kadar derinden alakalı olmaman gerekiyor ve kızın seninle

konuşmaya devam etmesi beni tedirgin ediyor. Ayrıca, vasiinin gözünden düşmek istemiyorum.”

Alfred. Bruce ona henüz bu olanlardan, kâbuslarının neden sürekli kötüye gittiğinden ya da siyah, upuzun saçlı kızdan bahsetmemişti. “Ama ben yine de ofisinizde otuyorum işte,” diye cevap verdi Bruce, diğer düşüncelerini bir kenara iterek. “Yine de Gecegezenler hakkında olup bitenlere dair bana bilgi veriyorsunuz. Haksız mıyım? Bu da hâlâ elimden geldiğince size yardımcı olmamı istediğiniz –Madeleine’den bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüğünüz– anlamına geliyor olmalı.”

Draccon ciddi bir ifadeyle Bruce’a baktı. “O kızın geçmiş kurbanlarının kimler olduğunu unutma. Çok parası olan yardımsever kişiler. Kız onları paraları için hedefine aldı, kendi evlerinde öldürmeden önce servetlerinin büyük miktarını çaldı. Bu insanların nasıl öldüklerini gördün.” Dedektif bir an tereddüt etti. “O kızın tercih ettiği kurban tanımına uyduğunu biliyorsun.”

“Bana bir şey olmayacak,” diye yanıt verdi Bruce. “Madeleine Arkham’da kilit altında. Bizse sonuca yakınız. Gecegezenleri, liderlerine varana dek gün yüzüne çıkarmanın bir yolunu bulacağız.”

Draccon uzunca bir süre kahve fincanına baktı.

“Üzerime dinleme cihazı yerleştirmeyin,” diye ekledi Bruce. “Bunu anlayabiliyor. Sadece onunla konuşmaya devam etmeme izin verin.”

Sonunda Draccon sandalyesinde arkasına yaslandı. “Onunla bir kez daha konuşacaksın,” diye cevap verdi, tek parmağını kaldırarak. “Bir kez. Bu noktadan sonra olayların nereye varacağını göreceğiz.”

Bir fırtına Gotham'ı kasıp kavurmuştu ve ertesi sabah, Arkham Tımarhanesi'nin tepesindeki bulutlar hâlâ gece kadar kasvetli görünüyordu.

Bruce vardiyası başladığı zaman bodrum kata inip Madeleine'in hücresinin önünde durduğunda kızı yatağında dimdik oturur vaziyette göremedi. Bir an, hücrelerinden çıkarılmış olabileceğini düşündü; biraz sonraysa, yatağının üzerinde dertop vaziyette yattığını gördü. Bruce'un tek görebildiği, Madeleine'in beyaz hapishane tulumu ve vücudunun etrafına dökülen simsiyah saçlarıydı.

"Haklıydın," dedi uzunca bir süre durduktan sonra.

Madeleine kıınıldamadı. Sanki boşluğa bakıyor, gözleri yerde bir noktada yoğunlaşıyor gibiydi. Yemek tepsi odanın diğer tarafında duruyordu ve –genelde her zaman girift bir origami biçiminde kıvrılmış olan– peçetesi yatağının ucunda buruşturulmuş haldeydi. Bruce'un içine tedirgin edici bir his çöktü. *Ters giden bir şeyler var.*

"Madeleine?" dedi Bruce. "Beni duyabiliyor musun?"

Yine bir sessizlik. Bir an Bruce gardiyanların, Madeleine'in hücresinin camlarını ses geçirmez camlarla değiştirdiklerini ya da kızın derin düşüncelere daldığını düşündü. Belki de bazen yaptığı şekilde onu duymazdan geliyordu. Bir an orada olduğu için kendini aptal gibi hissetti ve tam arkasını dönüp kapıdan uzaklaşacakken Madeleine'den yanıt geldi.

"Ne istiyorsun, Bruce Wayne?" diye sordu kız. Sesi bugün daha alçaktı, genelde sahip olduğu o cesur ton yoktu ve sinirliydi. Bruce'un midesine yerleşen tedirginlik hissi daha da arttı.

“Haberleri duydun mu bilmiyorum,” diye cevap verdi ancak bir yanıyla haberleri bir şekilde duyduğunu biliyordu. Sonuçta her şeyi biliyormuş gibi görünüyordu. “Ama polis Gecegezenlerin, Bellingham binasındaki yeraltı silah depolarından birini ortaya çıkar...”

Bruce cümlesini tamamlamadan, “Tebrik ederim,” dedi. Hafifçe kıpırdanarak, Bruce’un yüzünü daha iyi görebilmek için biraz toparlandı. Başını kaldırmadan ona baktı. “Demek ki talimatları yerine getirebiliyorsun.”

Bugün Madeleine’in o oyunbaz tavırları, genellikle Bruce’a bakarken takındığı alaycı gülümseme gitmiş, yerine mesafeli biri gelmişti. Kafası karışan Bruce gözlerini kırıştırdı. Kızın keyifsiz görünmesinin neden canını sıktığını bilmiyordu. “Neden yapıyorsun bunu?” diye sordu. “Polise bilgi vermeye başlamadan önce neden benim ortaya çıkmamı bekledin? Açıkça belli ki o depoyu –o tuğla duvarı– biliyordun. Belli ki geçmişte Gecegezenlerle alakan olmuş. Öyleyse neden şimdi? Bundan ne elde edeceksin?”

“Belki de hayatımda yeni bir sayfa açmaya karar vermişimdir,” diye cevap verdi Madeleine, sesi acı bir alaycılıkla doluydu.

Koridor yine sessizliğe büründü. Bruce ona daha dikkatli baktı. Kollarında yepyeni bir şey fark etti; kolunun üst kısmında kararmaya yüz tutmuş bir morluk vardı. Net bir şekilde dört morluk vardı; sanki birinin el izi gibiydi. Tekrar kızın yüzüne baktı. Şimdi gözlerinden birinin altındaki gölgede de koyu renk bir morluğun saklı olduğunu görebiliyordu.

Madeleine Wallace bir suçluydu, işlediği üç vahşi cinayet için hapse atılmış ünlü bir katildi fakat o anda Bruce hepsini unuttu. O an karşısında gördüğü tek şey, kendini

korurcasına dertop olmuş, genelde takındığı ukala tavrın yerini kırılğanlık almış, akranı bir genç kızdı.

Dışarıdan boğuk bir gök gürültüsü işitildi. Madeleine bir küfür savurdu. "Gök gürültülü fırtınalardan nefret ediyorum," dedi. "Bir yıldırım elektrik sisteminde sorunlara neden olursa, koridordaki kapılar bizi burada fare gibi kıştırırır."

Bruce kapılara baktı. "Sana hiçbir şey olmayacak," dedi. Gerçekten de onu yatıştırmaya mı çalışıyordu? "Hem öyle bile olsa, sizi tahliye ederler."

Madeleine onu duymazdan geldi ve yere bakmaya devam etti. "Kafeslerdeki fareler gibi," dedi daha alçak bir sesle. Ürperdi ve daha da büzüştü. *Klostrofobisi var*, diye düşündü Bruce.

"İyi misin?" diye sordu. "Ne oldu sana?"

Madeleine yine uzunca bir süre sonra yanıt verdi. "Bugün serum takılmasını reddettim," dedi sonunda. "Klinikte ufak bir arbede yaşandı."

Serum. Draccon, Madeleine'in ilaç tedavisi gördüğünü söylememişti. "Sana vurdular mı?" dedi.

"Çok mu belli?" Madeleine başını kaldırıp buruk bir şekilde gülümsedi. Ardından başını yine yatağa koyup iç geçirdi. "Draccon'a bildiğini söyleme," dedi. "Benim zor biri olduğumu düşünmeye devam etmesini istiyorum."

"Üzgünüm," dedi Bruce. Ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de üzgündü. Kızın gözünün altındaki morluk berbat görünüyordu. Bu morluğu yapan kişi ona sertçe vurmuş olmalıydı. İçinde bir öfke dalgası kabardı. Bruce'un buraya geldiği ilk gün, James'in duvara doğru ittiği mahkûm geldi aklına. Elbette mahkûm ona saldırmıştı ama müdür de tutuklulara kaba davranma konusunda herhangi bir sakınca görmüyormuş gibiydi. Bruce bunu, Madeleine kadar genç

birine yapacaklarını düşünmemiştir. Draccon bunu bilmiyor muydu?

“Senin suçun değil,” diye mırıldandı Madeleine. Eğildi ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Sonra ona baktı. “Sana neden yeraltı deposundan bahsetmeye karar verdiğimi sordun.”

Bruce başını ses çıkarmadan sallayarak kızın devam etmesini bekledi.

“Annen ve baban öldükten sonra bu durumla nasıl başa çıktın?”

Bruce bir darbe yemiş gibi oldu. *Dikkatli ol.* “Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

Madeleine daha da ufalmış görününe kadar omuzlarını alçalttı. “Birini kaybettiğinde insanlar hayatına çabucak devam etmeni bekliyorlar, değil mi?” Bakışlarını başka tarafa çevirdi. “İlk birkaç ay boyunca insanların anlayışına boğulursun. Sonra bunlar gittikçe azalır ve günün birinde kendini, mezarlıkta yalnız başına dikilir, herkes başka şeylere kafa yormaya başlamışken senin neden hâlâ orada durup aynı acıyı sessizce çektiğini merak eder halde bulursun. İnsanlar kederinden sıkılırlar. Konuşacak yeni konular isterler. Sen de bundan bahsetmeyi bırakırsın çünkü kimseyi sıkmak istemezsin.”

Bruce sözlerini başıyla onayladığını fark etti. Ve sonra sözcükler dökülürdü. Kendini, sinema salonunun yanındaki olaydan önceki ve sonraki günleri anlatırken buldu. Öfke dolu her sözcük kıza, masumları öldüren ve geride kalanları, parçaları toparlamak üzere öylece bırakan bütün suçlulara yöneltilmişti.

Bruce sözlerini bitirdiğinde içten içe, Madeleine’in gülerek alaycı bir ifadeyle ona bakmasını, bu bilgiyi ondan aldığı

için büyük bir keyif duymasını bekledi. Fakat Madeleine doğrudan onun yüzüne bakabilmek için yatakta dönmüştü, koyu renk gözlerinde bomboş bir ifade vardı.

Bruce bütün bunları neden söylemişti? Madeleine'in, diğer insanlara yaşattığı acıları anlamasını mı istemişti? Yoksa *onun* çektiği acıları da duymak, onu anlamaya çalışmak mı istemişti?

"Annem birini öldürdüğü için hapse atıldı," dedi bir süre sonra. "Bu cinayeti, erkek kardeşimi çok sevdiğinden işledi."

Tam bir sürpriz olmuştu. Bruce, ne Madeleine'in annesinin *neden* hapse atıldığını biliyordu, ne de ailesiyle ilgili başka bir şey. "Kardeşin mi?" diye sordu.

Madeleine başını salladı. "Bir ağabeyim vardı. Ağabeyim küçükken, nadir görülen bir bakteri eklemlerine saldırmış ve onu fena halde hasta etmiş. Enfeksiyon onu yavaş yavaş tüketirken müthiş acılar çekmiş." Madeleine durdu, bu anıyı hatırladıkça alnı daha da kııştı. Bruce daha önce onu hiç böyle görmemişti. Yüzünde, yetim bir çocuk olarak geçirdiği ilk birkaç ayı anımsatan kasvetli bir ifade vardı. "Annem bütün enerjisini, ağabeyimi kurtarmaya harcadı. Onu bir klinikten diğerine götürdü, her birinden geri çevrildi. Annem profesördü ama hiç zengin değildi. Sigortamız şaka gibiydi. Hastalığı karşılamaya yetmiyordu bile. Annem ekstra işler aldı." Madeleine derin bir nefes aldı. Bruce, kendi servetini anımsayıp diğerlerinin para yoksunluğunu fark edince içinde suçluluk dolu bir sızı duydu. "Sonunda ağabeyimin tedavisiyle ilgilenmeyi kabul eden bir doktor buldu. Çok heyecanlandık."

Madeleine konuşurken, Bruce bu sahneleri zihninde canlandırabiliyordu; başını ellerinin arasına almış, oğlunun

başucunda oturan bir kadın. Her seferinde daha çaresiz bir halde, birbiri ardına kliniklere koşturan bir kadın. “Ne oldu peki?”

“Ağabeyim o doktorun gözetiminde öldü. Doktor, yapılabilecek hiçbir şey olmadığını, zamanının geldiğini ve sonunda hastalığa yenik düştüğünü söyledi. Ama annem ona inanmadı. Ona ters giden bir şeyler varmış gibi geliyordu. Bu yüzden bir gece gizlice doktorun ofisine girdi, evrakları karıştırdı ve doktorun ağabeyimi tedavi falan etmediğini öğrendi. Kadın sadece paramızı alıyor ve ağabeyime plasebolar ve şekerli su veriyormuş.” Madeleine başını kaldırıp tekrar Bruce’a baktı. “Annem oradayken doktor ofisine geldi. Annem ona çok sert vurmadı bile... ama onu öldürecek kadar sertmiş. Olanlar kazaydı.”

Madeleine durdu ve sessizlik birden ezici bir hal aldı. “Çok üzıldüm,” demeyi başardı Bruce. Bundan başka ne söyleyebilirdi ki? Kendi annesi ve babası öldüğünde, insanlar *ona* başka ne söyleyebilmişlerdi?

“Annem hapiste öldü. Kimse bana, anneme tam olarak ne olduğunu söyleyemedi fakat ben tutuklulara nasıl davrandıklarını gördüm.” Madeleine sanki bu bilgiyle yaşamaya tamamen alışmış gibi omuz silkti. Bruce’un gözleri, Madeleine’in morluklarına kayd. “Annem buradayken, zenginlerin hapisten çıkıp gidebildiklerini gördüm. Hapishanenin sistemine girdim ve *o insanların* hep ev hapsi alarak salıverildikleri ortaya çıktı. O arada ben de annemin yok olup gidişine tanık oluyordum. Hiç paramız yoktu. Ben o zamanlar on yaşındaydım.”

On. Bu sayı Bruce’a ağır bir darbe indirdi ve birden kendini o yaşta, ilk defa okula tek başına yürürken, her

öğleden sonra onu okuldan –annesi ya da babasının değil– Alfred’in alacağı gerçeğiyle yüzleşirken hayal etti. Madeleine o yaşta nasıl biriydi? Uzun saçları ve bomboş bakan gözleriyle, küçük ve narin bir bedene sahip bir çocuk muydu? O da mı yalnız yürüyordu? Kendisini koruyacak bir vasisi ya da parası olmadan nereye gidiyordu? Nasıl olup da katile dönüşmüştü ve annesinin suçunu bir ileri seviyeye taşıyarak buraya nasıl düşmüştü?

Draccon, Madeleine hakkındaki tüm bu gerçekleri biliyor muydu? Bruce şüpheliydi. Dedektif sertti ama acımasız değildi.

“Bir keresinde bana o cinayetleri neden işlediğimi sormuştun,” diye tamamladı sözlerini. “Söyle misin bana, *Bruce Wayne*, beni annenle babanı öldüren soğukkanlı katiller gibi mi görüyorsun? Cehennemde çürümeyi, koluma zerk edilen zehirle ölmeyi hak ettiğimi mi düşünüyorsun?” Madeleine dudak büktü. “Sen bir milyardersin. Benim hakkımda *gerçek anlamda* ne biliyorsun ki? Senin gibi biri çaresizliği anlayabilir mi?”

Hiçbir şeye güvenme, her şeyden şüphe et. Bruce’un kafası karıştı; annesi ile babasının ıslak kaldırımında yatan cesetlerinin anısı, annesi ve ağabeyi olmadan yitik halde gezen bu yapayalnız, küçük kızın anısıyla çelişiyordu. Bruce başını iki yana salladı. “Draccon başına bunların geldiğini bilseydi bunu onaylamazdı. Dr. James’in bile onaylayacağını sanmam.”

Madeleine boğazından gelen, tiksinti dolu bir ses çıkardı. Yataktan kalktı, pencereye doğru ilerledi, sonunda Bruce’la arasında sadece birkaç santim ve cam bir bariyer kaldı. “Hâlâ insanlara çok çabuk güveniyorsun. Başıma neler geldiği kimsenin umurunda değil,” dedi. “Onlar sadece

kendilerine vereceğim bilgiyi istiyorlar. Sonrasında muhtemelen buraya gelmene bile izin vermezler.” Bir an tereddüt etti, ardından devam etti. “Gotham’ın yandığını görmek istemiyorum. Ama bildiklerimi doğruca onlara vermeden önce ölmeyi tercih ederim.”

Madeleine’in bakışları şimdi yumuşamıştı. Bruce gözlerinin tamamen koyu renk olmadığını gördü; ara ara, ışık doğru açıdan vurduğunda, siyahın içinde ela ve kestane rengi çizgiler görülüyordu. Aralarında cam olmasaydı, Madeleine böyle bir yerde tutulmasaydı, yakınlıkları Bruce’a tuhaf, hatta fazla samimi gelirdi.

“Peki, bu yüzden mi benimle konuşmaya karar verdin?” dedi Bruce. “Geçmişlerimiz bir yönüyle ortak diye mi?”

Madeleine kaşlarını çatarak ona baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Sana bunları anlatıyorum çünkü... seni anlamak zor. Belki de sana dikkatli olmanı söylüyorum.” Madeleine bu son sözleri öyle kesin bir şekilde söylemişti ki Bruce içinde korkunç bir ürperti hissetti. *Beni uyarıyor.* Madeleine’in yüz ifadesi yine değişti ve kız, bakışlarını yere çevirdi. İlk kez kendinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatı. “Belki de sadece senden hoşlanıyorumdur,” diye mırıldandı.

“Seninle bir daha konuşmama izin vermeyecekler,” diye karşılık verdi Bruce ellerini cama dayayarak. “Draccon buraya son kez indiğimi söyledi.”

Madeleine kuşkulu bir ifadeyle baktı ona. “Seni göremezlerse engel de olamazlar.” Bir an durup yine başıyla kameraları işaret etti. “Bir dahaki sefere buraya gelmek istersen, doğru karıştırıcıyı doğru frekansta kullanman gerekecek.”

Seni oyuna getiriyor, dedi Bruce kendi kendine, bir te-dirginlik dalgası ve kafa karışıklığı arasında kalmıştı. "Bana cidden Arkham'ın güvenlik sistemini kurcalamamı mı söylüyorsun? Bunu neden yapayım?"

"Sana hiçbir şey yapmanı söylemiyorum," diye cevap verdi Madeleine. "Sadece, beni bir daha görmek istersen ne yapman gerektiğini söylüyorum. İstersen." Bir an durdu. "*İhtiyacın olursa.*"

Oyunlar. Hileler. Yalanlar. Fakat son cümleyi söyleyişinde tuhaf, sessiz bir yalvarma tonu vardı. *İhtiyacın olursa.* Ses tonunda uyarıya benzer bir şey vardı. Aceleci bir şey. Ona söylemediği daha çok şey olmalıydı.

Sonra, sanki fikrini değiştirmiş gibi başını iki yana salladı. "Bana inanmıyorsun," dedi. "Öyleyse bir daha gelme. İstersen söylediklerimi Draccon'a anlat. Zaten hiçbir şey burada başıma gelecekleri değiştirmeyecek."

Bruce cevap vermek için ağzını açtı fakat kulakları sağır eden bir gök gürültüsü koridoru sarstı. Koridordaki bütün ışıklar aynı anda söndü. Bruce'un söylemek üzere olduğu sözler dilinde öylece donup kaldı.

Karanlık önce her yeri kapladı, öyle ki Bruce kendini bir hava boşluğuna kapılmış gibi hissetti. Dört bir yandan kattaki diğer mahkûmların çığlıkları geldi; bazıları sevinçle haykırıyor, bazıları ışıkları düzeltmeleri için gardiyanlara bağırıyor, bazılarıysa hücrelerinin pencerelerine vurup yok-larcasına kapılarını itiyordu. Bruce karmaşada artık Madeleine'in sesini duyamıyor, doğruca karşısında olan yüzünü bile göremiyordu. Fakat başka bir ses, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Açılan bir hücre kapısının gıcırtısı.

Kızıl bir ışık yandı ve bütün koridoru kan rengine buladı. Hoparlörlerden telaşlı bir ses duyulurken Bruce bu ışıktaki, mahkûmlardan ikisinin hücrelerinden çıktıklarını gördü. Bir alarm çığlıkları atmaya başladı.

Firar.

15. BÖLÜM

Hücrelerinden dışarı adımlarını atan mahkûmlar, kan kırmızısı ışıktaki gözlerini kırıpıştırdılar. İçlerinden biri, en yakınındaki güvenlik kamerasına şaşkınlıkla baktı. Diğer, sanki kendisi de hapisten kurtulduğuna inanamıyormuş gibi, şüpheyile Bruce'a baktı. Bruce yukarıda bir yerlerde, üst katlarda alarmların çaldığını ve ayak seslerinin gürültüsünü işitebiliyordu.

"Otomatik tecrit!" diye bağırdı hoparlörlerde bir ses.
"Otomatik tecrit!"

Koridorda büyük bir uğultu yankılanırken Bruce çıkış kapısına baktı. Tepesindeki ışık, kapının açık olduğunu belirtir bir şekilde yeşil yanıyordu. *Koş*, diye düşündü. *Çık buradan*. Gözleri bir an Madeleine'in hücresine çevrildi. Kız kapıyı açmamıştı ama görünürlerde de yoktu, pencerenin görüş alanı içinde değildi.

Hücrelerinden ilk çıkmış olan mahkûm çıkışa doğru atıldı. Bruce daha kendine gelemeden kapıyı tutmak üzere koşmuştu bile.

Adam Bruce'a dişlerini gösterdi ve onu ısırarak üzerine atıldı. Bruce geri çekilerek boynunu korudu. Adamın çenesine yumruğunu savurdu ve ona güzel bir darbe indirdi. Adam tiz sesiyle bağırarak bir küfür savurarak geriye doğru sendeledi. Sonra yeniden Bruce'a atıldı. Gözlerinde çılgın bir ifade, içinde yakıp kavuran bir çaresizlik vardı ve sesi Bruce'un içini ürpertti.

"Bırak da çıkayım," diye tısladı. "Çekil yolumdan..."

Adamın pençe gibi parmakları omzunu kavrarken Bruce yüzünü buruşturdu. Eğildi, ardından bütün ağırlığıyla mahkûmun üzerine atılarak onu geriye, zemine devirdi ve ayaklarını yerden kesti. Bruce da adamla birlikte yere serildi ve yakınlarda duran paspasın sopasına uzandı. Mahkûm tam sarsılarak ayağa kalkarken elleri sopayı buluverdi. Bruce sopayı çekip çıkardı ve adamın kavalkemiklerine sertçe vurdu. Adam bir çığlık attı. Bruce ayağa fırladı ve sopayla bir kez daha, bu kez sertçe midesine vurdu. Adam iki büklüm oldu, gözleri dışarı fırladı ve yan tarafının üzerine doğru yığıldı. Alarm dört bir yanlarında bağırırmaya devam ediyordu; her şey puslu bir kızılık halini almıştı.

Bruce başını kaldırdığında ikinci bir mahkûm gördü. Bu, Bruce'u oyararak öldürmekle tehdit eden mahkûmdu. Mahkûm, çıkışa odaklanmamıştı. Bunun yerine Madeleine'in hücrelerine doğru ilerledi ve elini kapının üzerine koydu. Bruce'un içine bir ürperti yayıldı.

Adam Madeleine'in kapısını açarken Bruce onu itti. Fakat adamın boyu Bruce'tan en az otuz santim uzundu. Mahkûmun yüzünde korkunç bir sırıtış belirdi. *Burada öle-*

ceğim. Bu ani düşünceyle Bruce'un damarlarına adrenalin pompalanmaya başladı. Adam yumruğunu salladı. Bruce eğilerek darbeyi güçlkle savuşturdu, ardından Madeleine'in kapısına atıldı.

Mahkûm ona doğru döndü ve saldırmaya hazırlandı.

Birden koridorun kapısı açıldı ve içeriye kalkanları, çekilmiş silahları ve kasklarıyla gardiyanlar akın etti; mahkûmlara yere yatmaları için bağırırlarken kapkara, belirsiz karaltılar halindeydiler. Gardiyanlar etrafını sararken, Bruce'a bakan devasa adam bakışlarını onlara çevirdi. Ağzı bir hırıltıyla açıldı, ardından gardiyanlardan biri yere yığılması için onu şok tabancasıyla vururken bir an titredi. Gardiyanlar, hâlâ debelenip bağırarak mahkûmu sürükleyerek hücrelerine geri sokarlarken Bruce onlara bakakaldı. Tepelerinde çalan alarm nihayet sustu. Hücrelerin kapısı yeniden kilitlendi.

Birden James ortaya çıktı. Bakışları Bruce'a çevrildi ve Bruce onu tanıdığı günden beri ilk kez, James'i şaşkın gördü. Hatta belki de suçlu. "İyi misin?" diye sordu, Bruce ayağa kalkarken. Saç tutamları örgüsünden çıkmıştı ve ağır ağır soluk alıp veriyordu. "Kahrolası fırtına. Burada olmamalıydın. Ben..." James iç geçirdi, elini Bruce'un omzuna koyarken başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Gel seni dışarı çıkaralım."

Bruce giderken dönüp Madeleine'in hücrelerine baktı. Genç kız yatağına dönmüştü, dizleri üzerinde öne doğru eğiliyordu, saçları sağ omzundan aşağı akan bir nehir gibiydi. Hafifçe titriyormuş gibi görünüyordu. Bruce giderken ona bakmak için başını kaldırdı. Dudaklarında, mum alevi gibi titreşen bir tebessüm belirdi, öyle kısacık bir andı ki, Bruce'tan başka kimse görmemiş olmalıydı.

Bruce kendini yine, Madeleine'in sözlerini düşünürken buldu. *Kafeslerdeki fareler gibi*, demişti. Ve Bruce onu korumak için atılmıştı.

Dönüp koridorda James'in peşinden giderken elleri hâlâ titriyor, diğer mahkûmların çığlıkları hâlâ ardında yankılanıyordu.

Sonraki haftaya kadar Arkham'a gitmedi, o kısacık firar teşebbüsü haberlere çıktıktan ve gazeteciler kapılarına geldikten sonra biraz uzak kalmaya ihtiyaç duymuştu.

James onu yeniden gördüğünde sakin görünüyordu ve her zamanki alaycı tavrının yerini endişe almıştı. Hatta olanlar üzerine Draccon'la ve mahkemeye görüşüp cezasının geri kalan kısmının kısaltılmasını talep edeceğini bile söylemişti. Yoğun tedavi katını temizleme işi tamamen sona ermişti.

Fakat Bruce, Arkham'da geçireceği vaktin kısalmasını ya da zemin kata artık inmemeyi istemiyordu. Kafasında hâlâ çok fazla soru, Madeleine hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Polis merkezinde Draccon'u bulup onun ne düşündüğünü öğrenmeye gitti.

Draccon ofisinde, mahkeme belgelerinden oluşan klasörlere bakarken, "Zarar görmediğine çok sevindim," dedi Bruce'a. Bruce, çalışma masasının karşısındaki sandalyeden onu seyretti. "Mahkemeye görüşeceğim. Daha önce hiç Arkham Tımarhanesi'nde bir aksaklık görüldüğünü işitmemiştim ama fırtına, güvenlik sistemlerinde muazzam bir zincirleme tepkime başlatmış olmalı. Bu bir kez daha yaşanmamalı."

"Madeleine hücrelerinden kaçmaya bile çalışmadı, biliyorsunuz," dedi Bruce, kaşlarını çatarak. "Neden kaçma şansı varken kımıldamadan durdu?"

“Hiçbir fikrim yok. Yeraltında bulunan sığınak hakkında bir şey söyledi mi?”

Belki sana dikkatli olmanı söylüyorum. Belki de sadece senden hoşlanıyorumdur.

Bruce bu sözleri zihninden attı. “Başka bir şey söylemedi ama ona bu olaydan bahsettiğimde şaşırmış gibi de görünmedi,” dedi. “Bizim için faydalı olabilecek diğer her şeyden zaten size bahsettim.” Bruce dedektifi inceledi. Madeleine ondan bunu yapmamasını istemişti ama Bruce yine de kızın yüzünde ve kolunda gördüğü morlukların konusunu açmalı mı, kullandığı ilaçlardan bahsetmeli mi bilemedi. Fakat polisin onun durumunu ele alış biçimini eleştirir gibi olursa, bu aynı zamanda kıza acıdığı, hatta ona duygusal bir yakınlık duyduğu anlamına gelebilirdi.

Madeleine’le bir daha konuşamayacak olma düşüncesi yine içinde tuhaf, tatsız bir hissin belirmesine neden oldu.

Draccon’a söyleme, diye fısıldamıştı Madeleine.

Belki de kendi başıma devam etmem daha iyi olur, diye düşündü Bruce. Madeleine’in annesi ve hapiste geçirdiği senelerle ilgili bilgiler olmalıydı. Bruce bunu kendisi ortaya çıkaracaktı. Draccon’un masasının üzerinde duran düzenli dosya yığınının odaklandı, bugüne kadar Madeleine’le ilgili gelen bütün dosyalar bunlardı.

Draccon en üstteki raftan kalın, siyah bir klasör alıp içinden bir form çıkarırken omzunun üzerinden, “Peki ya konuşmanızın geri kalanı?” diye sordu.

Bruce ağzını açtı, hâlâ Draccon’a Madeleine’in, annesinin tutuklanmasını anlatmasından bahsedip bahsetmemek konusunda kararsızdı ama bunu söylemek yerine, “Bana annem ve babam hakkında sorular sordu. Ben de ona anlattım,” dedi.

“Öyleyse artık seni yanına göndermediğimize seviniyorum,” dedi Draccon başını sallayarak. “Ondan bazı olası bilgileri almak için seni tehlikeye atmaya değmez.” İç geçirdi, ardından en alt raftaki kutuda duran klasörleri almak üzere diz çöktü. “Ah, işte mahkeme kâğıtların burada.” Bir an için gözden kayboldu.

Bruce ilgilendiği için Dedektif Draccon’a teşekkür etti fakat zihninin bir kenarında kuşku dolu düşünceler gürlüyordu.

Ya Madeleine ona sırlarını söylüyorsa?

Draccon evrakları ararken Bruce, Madeleine’in profilinin yer aldığı belgelere uzandı. Belgeleri rulo haline getirdi ve ceketinin cebine sokuşturdu. Bu kızın gizeminin kaynağına inmesi gerekiyordu; elde edebileceği tüm bilgileri edinmesi gerekiyordu. Ve bunu, onu sürekli gözetleyen polisler olmadan yapması gerekiyordu.

16. BÖLÜM

Ertesi gün Alfred Bruce'u WayneTech'in yeni laboratuvarlarının girişindeki alana bıraktığında Bruce kendini bitkin hissediyordu. Rüyaları tam bir karmaşa halini almıştı; kan rengi ışıklara bulanmış hapishane koridorları, karanlığa inen merdivenler, hapishane üniformasının içinde dertop olmuş bir kız, tepesinde beliren tehditkâr bir gölge. Rüyasında Bruce elini cama dayamıştı, Madeleine de elini diğer taraftan cama dayayıp ona dikkatli olmasını söylüyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi, onu girişte karşılayan Lucius. Bugün, siyah teniyle tezat oluşturacak şekilde, baştan aşağı beyazlar içindeydi.

Bruce adımlarını akıl hocasının adımlarına uydururken gülümsedi. "Teşekkürler. Sen de çok iyi görünüyorsun," diye cevap verdi.

Lucius bir kahkaha attı. "Arkham'daki cezanın yakında bitecek olmasına sevindim."

Bruce o kadar uzun zamandır Arkham'da mıydı? Kirli su dolu kovalar ve hizmet işleri çok yakında geride kalacaktı fakat bodrumda kilit altında tutulan, görünürde Gecegezenlerle alakalı bilgilere vakıf olan o tuhaf, gizemli, harika kızı da ardında bırakacaktı.

"Ufak tefek detayları mükemmel hale getirmek için sıkı çalıştık," diyordu Lucius, ana lobiden geçerlerken. İsmi söylenince Bruce birden cezasının tecilini düşünmeyi bıraktı. Lucius elini, kayarak açılan bir çift cam kapının bitimindeki monitöre bastırırken ona baktı, sonra Bruce da aynı şeyi yaparken Lucius bekledi. İki araştırmacı onlara beyaz önlükler ve birer çift koruyucu gözlük verdi. "Eğer Gotham, teknolojimizi güvenlik ve adalet sisteminin bir parçası olarak kullanacaksa, her şeyin dört dörtlük olacağından emin olmamız gerek. Vatandaşların ve belediye meclisinin bize güvenlerinin tam olması gerek." Lucius, Bruce'a baktı. "Senin de."

Bruce laboratuvarın koridorlarında ilerlerken bir dejavu hissi yaşadı. Lucius henüz stajyerken Bruce'un babasıyla bu koridorlarda gezerdi; şimdi işi öğrenmesi için yardım ederken Lucius'un aynı şeyi Bruce'la yapması ona tuhaf bir biçimde doğal geliyordu. Wayne Sanayi'de Thomas Wayne'in işleri her yerde fark edilebiliyordu ve Bruce özellikle burada, deney laboratuvarlarında, koridorların pürüzsüz hatlarının ve mimarisinin doğrudan babasının izan sahibi bakış açısından etkilendiğini anlayabiliyordu.

Sonunda, zeminden tavana dek uzanan bir çift metal kapının önünde durdular. Bruce sabırsızlıkla dikleşti. Bina'nın diğer bölümlerine defalarca kez gitmişti ama *bu* kapılar prototip fabrikasına açılıyordu. Buraya en son geldiğinde çocuktu ve babası hayattaydı.

Diğer araştırmacılardan biri kapının yanındaki panele parolayı girerken Lucius omzunun üzerinden Bruce'a gü-lümsedi. Panel bip sesi çıkararak yeşile döndü ve birlikte içeri girdiler.

Salon, Bruce'un hatırladığından büyük görünüyordu. Metal ızgaralar tavanda çaprazlama uzanıyordu ve alan yüz-lerce –binlerce– ışıkla aydınlatılıyordu. Etraflarında, her şekil ve boyutta objeler uzanıyordu; birkaç tane yeniden şekillendirilmiş ve özelleştirilmiş, koyu renk metal plaka-ları ve korumalı tekerlekleri olan Humvee zırhlı araç; bir yığın halinde bir kenara dikilmiş incecik metal şeritler; her birinde, bilimkurgu eserlerine ait savaş toplarına benzer bir şeyler bulunan bir sıra metal raf. Araştırmacılardan biri Lucius'a bir soru sorarken, Bruce raflara baktı, nesnelerden birkaçını eline alıp inceledi.

Üst kısmı tamamen ekranla kaplı küçük, kare biçiminde bir aygıtın yanına gelince durdu. Aygıtı ters çevirdiğinde, plastiğin üzerine bir dizi frekansın yazılmış olduğunu gördü.

Aygıtı inceleyen Bruce'u görünce omuz silken Lucius, "Ah, o," diye seslendi rafın diğer ucundan. "O sadece bir onarım aleti. Evdeki sistemin için kullanabilirsin. Bozul-maları durumunda elektrikli eşyalarını yeniden başlatacak frekanslar yayıyor."

Bruce üstünkörü bir şekilde Lucius'a başını salladı fakat Lucius tekrar araştırmacılarla konuşmaya başlayınca aygıtın arka kapağını açtı. Madeleine'in tavana bakan haliyle bir-likte sözleri de aklına geldi. Bu cihazın bazı ayarlamalarını yeniden yapmayı başarırsa, Arkham'daki güvenlik kamera-larının sinyallerini geçici olarak değiştirebilirdi. Bu aygıtlı en azından, acil bir durum olduğunda ya da Gecegezenler

yeniden saldırıya geçtiklerinde ve ondan daha fazla bilgi alması gerektiğinde Madeleine'e ulaşabilirdi.

Aygıtı salondan çıkarabilmek için alarımını etkisiz hale getirdi. Ardından cihazı cebine attı ve bir teşhir ürününün önünde duran Lucius'un yanına gitti.

"Nedir bu?" diye sordu.

Lucius sırttı. "Bence etkileyici bulacağın bir şey."

Teşhirde, mat siyah bir kask ve örgülü kumaştan yapılmış siyah, zırhlı bir giysi vardı. Giysi ışık altında, sanki tamamen metalden yapılmışçasına parlıyordu fakat ipek gibi katlanabilir ve eğilip bükülebilir bir şey olduğu dokusundan açıkça belliydi, giyen kişinin vücuduna uyacak biçimde şekil alabilecekmiş gibi görünen bir zırhtı. Bruce kumaşın yüzeyini yakından incelemek üzere eğildi, kumaşın üzerinden yansıyan ışığa hayranlıkla baktı.

"Koruyucu donanımlar üzerinde çalışıyorduk," diye devam etti Lucius. "Bu, giyilebilir, kurşungeçirmez kumaşlar üzerindeki en son deneyimiz, mikroskobik bir savaş zırhı gibi üzerinde sağlamlaştırılmış zincir halkaları olan, çelik gibi sağlam, giyen kişinin içinde rahatça sıçrayıp dönebileceği kadar rahat bir giysi. Hâlâ beta sınavasından geçiyor elbette ve henüz görücüye çıkmaya hazır değil. Fakat giyen kişinin gücünü iki katına çıkarabilecek bir donanım. Donanma bunu iki sene önce sipariş etmişti. Bizim için oldukça kârlı bir görüşme oldu."

Bruce bu sözleri başıyla onayladı. Bellingham binasının altındaki tünele indiğinde bu kostüm işine yarayacaktı.

Birkaç sıra boyunca gezdiler ve Lucius durdu. Üstü açık bir sıra iki yana doğru uzanıyor, laboratuvarı ikiye bölüyordu. Bruce diğer tarafta, metalik bacakları ve kolları

kendi beli kadar kalın, sayborg benzeri bir dizi makine gördü. Bu makinelerin arka taraflarına, onlara uçma özelliği kazandırmış gibi görünen çifte pervaneler eklenmişti ve kafalarında kısık bir çift göze benzeyen iki ince çizgiden mavi-gri renkli ışıklar parlıyordu.

Lucius birinin yanında durdu ve elini makineye doğru kaldırdı. “İşte bu! Görmeyi beklediğin şey bu.”

Bruce makinenin gözlere benzeyen ışıklarına baktı. *Bunlar dron.* Makine de ürkütücü bir biçimde varlığının *farkındaymış* gibi sanki ona bakıyordu. Lucius onu korkutmayı planlamışsa bunu başarmıştı. “Nasıl çalışıyor bunlar?” diye sordu Bruce, bakışlarını makinenin keskin bakışlarından ayırmaya çalışarak.

“Pekâlâ,” dedi Lucius, “haydi birini alıp deneme yapalım.”

En yakınlarında bulunan dron canlandı ve gözleri parlak mavi bir ışık saçtı. Hemen o anda, hemen önlerinde duranları algılar gibi göründü.

“GSM,” dedi Lucius, robotu başıyla işaret ederek. Robot, ismi söylendikten hemen sonra ona döndü.

“*Bay Fox,*” diye yanıt verdi.

“Şimdi,” diye söze başladı Lucius tekrar Bruce’a dönerek, “GSM –ya da Gelişmiş Savunma Mühimmatı– kalp atımlarına, bedeninin yaydığı elektrik sinyallerine ve kullandığımız beden diline dayanarak ikimizin dost olduğuna karar verdi. Ayrıca ikimiz hakkında bilgi toplamak için de interneti taradı. Telefonunu ver bana.”

Bruce kendisinden isteneni yaptı. Lucius telefonunu aldı, kendisinininkine doğru kaldırarak iki telefonu birbirine değdirdi ve Bruce’un telefonuna bir şeyler yükledi. Bruce onu

dikkatlice izledi. Birkaç saniye sonra Lucius telefonunu geri verdi. Bruce telefonunun ekranında, kendisinin ve Lucius'un mavi-beyaz siluetlerini göstererek onları dost kategorisinde renklerle kodlayan bir uygulama gördü.

"Tehlikeli birini algılasaydı," diye devam etti Lucius, "anında buna uygun tepki verirdi."

"Peki herhangi birinin tehlikeli olduğunu nereden anlıyor?"

"Beden dilinden. Agresif duruşundan. Ayrıca kişinin ne söylediğini anlayabiliyor ve belirli kelimeler tehlike algılayıcısını tetikliyor." Lucius omuzlarını kamburlaştırarak robota doğru eğildi, ardından gözlerini kıstı ve yumruklarını kaldırdı. Gözlerini makineden ayırmadan, "Göstereyim," dedi.

GSM'nin duruşu anında kaskatı bir hal aldı ve kollar açılarak iki yanına gömülü duran iki çift silahı gözler önüne serdi. Bir an Lucius'a tepeden bakarak dikleşti. "*Saldırı pozisyonundan çık, yoksa tutuklanırsın.*" Aynı anda, kolların birinden metalik bir kalkan çıktı ve Bruce'la diğerlerinin önüne uzandı, bu o kadar hızlı oldu ki Bruce neler olduğunu güçlkle görebildi. Bruce hemen ellerini kendini savunurcasına kaldırarak geriye çekildi. Lucius da ellerini teslim olurcasına kaldırınca robot hareketi algıladı ve tekrar konuştu.

"*İşbirliğiniz için teşekkürler, Bay Fox,*" dedi dron. O kadar heyecanlanmışken bile bu sözler Bruce'un sırtında bir ürpertiye neden oldu.

"İşbirliği yapmasaydın ne yapardı?" diye sordu.

Lucius yine telefonundaki düğmeye bastı ve dron anında pasif duruşuna geri döndü. "GSM'nin birinci amacı, yetkisi altındaki polis memurlarını korumaktır. Normal zamanlarda

sürekli savunma modunda olur ve tehlikeli bir suçlunun saldırmak üzere olduğunu algıladığı zaman, son çare olarak saldırı moduna geçer.” Lucius robotun iç yapısını ayrıntılı bir biçimde anlatmaya başladığında Bruce dronun bağlantı noktalarını incelemek üzere ileri çıktı. Lucius, dronun yan tarafındaki bir paneli açarak bir dizi devreyi gösterdi. “Örneğin kaçsaydım ya da mücadele etseydim, GSM sakın bir şekilde uzanıp beni dizginlerdi. Ayrıca, diğer dron dostlarına saldırmayacak şekilde programlandı. Birbirlerine ateş açmazlar yani.”

“Etkileyici,” dedi Bruce. Lucius dron üzerindeki ikinci bir panelin ardında bulunan tesisatı gösterirken dikkatle izledi.

“Biz, bu dronlardan her birinin bir polis birliğine eşlik etmesi ve birkaçının da şehirdeki SWAT ekibine katılmasını öneriyoruz. Bu dronlar bir güven imajı yaratabilir, insan meslektaşlarının manevi anlamda güçlerini ve kendine güvenlerini artırabilir, aynı zamanda yıldırım hızıyla harekete geçen bir savunma sistemi olarak görev yapıp en tehlikeli sokaklarda bile polis memurlarımızın hayatlarını kurtarabilir.”

Bruce bakışlarını dronun bakışlarından ayırmadı. Daha önce hiç bu kadar duyarlı bir yapay zekâ görmemişti. Lucius’un tüm bunları nasıl başardığını düşününce bir an aklı karıştı. Daha önceden de bir dron vardı, diye hatırladı. Yıllar önce Lucius’un projesini tasarladığı ve daha sonra rafa kaldırdığı uçan bir dron olmuştı. Bruce, önceki dronu çalıştıran kodları ve donanımı hatırladı. Lucius eskiyi geliştirerek bu hale mi getirmişti?

Bu Madeleine’in hoşuna giderdi.

Birden zihninde bu düşünce belirdi ve bir an sonra kaybolup gitti. Utançla gözlerini kırptırdı. Madeleine bir suçluydu, bu dronun ilk gördüğü yerde tutuklamak üzere tasarlandığı türden biriydi. Bu teknolojiyi yeterince iyi algılayıp ilginç bulabilecek olmasını neden umursuyordu ki?

“GSM kendini farklı boyutlara katlayabiliyor,” diye devam etti Lucius, başıyla robotu gösterdi ve uygulama üzerindeki birkaç düğmeye daha dokundu. Onlar bakarken, robotun metal bacakları, önceki boyunun iki katı haline gelecek şekilde uzadı, sonra robot kendini tekrar katladı, bacakları giderek kısaldı ve sonunda Bruce’la neredeyse aynı boya geldi. “Bu özellik, koruma amaçlı görevleri esnasında ona inanılmaz bir hareket kabiliyeti kazandırıyor.”

“Ne zaman beta sürümü olarak görücüye çıkacak?” diye sordu Bruce.

“Gala gecesinde,” diye yanıt verdi Lucius, ellerini arkasında bağlayarak. “Bunu orada, konuklarımızı etkilemek için insan güvenliği kısmında ayrıntılı olarak göstereceğiz.”

“Güzel,” diye cevap verdi Bruce fakat düşünceleri çoktan Gecegezenlere kaymaya başlamıştı. Hâlâ neden o kadar fazla silah depoladıklarını ya da bir daha ne zaman saldırıya geçeceklerini bilmiyordu. Eliyle, cebine attığı frekans cihazını okşadı. Bir daha Madeleine’le konuşması gerektiğinde buna ihtiyacı olacaktı ve bir daha Bellingham binasındaki gibi bir karşılaşma yaşarsa, bu salondaki teknolojinin sunacağı korumaya kesinlikle ihtiyaç duyacaktı.

Lucius’a döndü. “Buraya tek başıma gelebilmem için beni listeye ekleyebilir misin? Önümüzdeki birkaç ay boyunca bu

şekilde buluşma şansımız pek olmayacak.” Boğazını temizledi ve elinden geldiğince içten bir ifadeyle Lucius’a baktı. “Dronları biraz daha incelemeyi çok isterim.”

“Elbette.” Lucius, eskiden Bruce’un babasına yaptığı hareketi yaparak saygı dolu bir ifadeyle başını eğdi. “Sonuçta burası senin şirketin.”

17. BÖLÜM

O gece Bruce başka bir kâbusun içinde kayboldu. Yine evinin karanlık hollerinde dolanıyordu. Malikâne her yöne doğru sonsuz bir biçimde uzanıyormuş gibiydi, holler çalışma odalarına, oralar da gölgelere bakan balkonlara dönüşüyordu. Alfred ortalıkta yoktu. Bruce yemek odasının önünde durdu. Kanepeye yayılarak oturmuş biri vardı.

Fırtına esip gürlüyordu. Bruce'un rüyasında, oturma salonundaki büyük pencerelerden biri parçalandı, cam kırıkları dört bir yana saçıldı. Buz gibi bir rüzgâr içeri girdi ve ardında dumanlar bırakarak ateşi söndürdü. Bruce korkuyla büzüldü, yüzünü korumak üzere içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı fakat karanlıklar içindeki oturma salonuna bir kez daha baktığına, o gizemli silüet artık orada değildi. Teninin altına bir korku hissi yayılıyordu ve birden oradan kaçmak için ani bir dürtü duydu.

Bir el koluna dokundu. Bruce hızla döndü.

Bu Madeleine'di.

Gecenin içinde ruh gibi solgundu, bir hayalet gibiydi, çok güzeldi. Koyu renk saçları dümdüz ve omuzları üzerinde parlayarak uzanıyor, zemini ve duvarları dilimler halinde bölen ışık şeritlerinin altında masmavi parlıyordu. Madeleine, sanki onu beklüyormuş gibi gülümsedi ve Bruce, kızın elinin dokunduğu yer karıncalanırken kendini de gülümserken buldu. Madeleine'in burada olmaması gerekiyordu, değil mi? Bir şey mi unutmuştu? Arkham Tımarhanesi'nde, kalın bir cam bariyerin ardında oturan bir suçluydu o. Peki ne işi vardı burada? Onun yanındayken bir şeyleri anlamak zordu, bir an önce mantıklı görünen her şey şimdi tepetaklak, tersyüz olmuş gibiydi.

"Hatırlamıyor musun?" diye mırıldandı Madeleine, ona yaklaşıp. "Beni oradan çıkardın ve buraya sen getirdin." Sesi çok alçaktı, acıyla sertleşmişti ve bu ses karşısında Bruce yüreğinin sızladığını hissetti. Göğsünün üzerinde duran elleri küçücük ve soğuktu.

Bruce, ikisi de duvarın önüne gelene dek ona doğru eğildi. Madeleine'in ellerine kan bulaşmış olduğunu biraz sonra anlayabildi; elleri teninde koyu renk lekeler bırakmıştı.

"Sence kardeşim o kadar acı çekmeyi hak etmiş miydi?" diye sordu.

Hayır. Elbette hak etmemişti. Madeleine'in sözleri içinde annesi ve babasının yokluğunu anımsatan hisler uyandırırken yüzü acıyla buruştu. Bakışlarını kızdan ayırırken, Madeleine'in kolları boynuna dolandı. Kızın eli Bruce'un çenesine dokundu, yüzünü usulca kendisinininkine yaklaştırdı.

"Bana doğruyu söyle," diye mırıldandı Madeleine. Gözleri çok koyu renkliydi, gözbebekleri simsiyahtı ve irislerden ayırt edilemiyordu. "Beni düşünmeden edemiyorsun."

Edemiyorum.

Madeleine gülümsedi. "Peki benim tam olarak neyimi düşünüyorsun, Bruce?"

Dudaklarını. Gözlerini. Gülümserken ağzının aldığı kıvrımı. Ellerindeki kanı. Seni istiyorum. Senden korkuyorum.

Bruce başını iki yana sallayarak uzaklaşmaya başladı—Madeleine'in burada olmaması gerektiğini, her bir zeresinin ona büyük bir tehlike içinde olduğunu söylediğini biliyordu— fakat Madeleine dudakları onunkilerin üzerinde durana dek Bruce'u tekrar kendine doğru çekti. Biraz sonra Bruce onu öpmeye başladı, Madeleine'in yumuşacık bedeni onunkine değişirdi ve şimdiye kadar istediği tek şey buydu. Neden buradan gitmek istemişti ki? Madeleine onun öpücüğüne heyecanla karşılık verdi. Bruce'un başı döndü; bedenindeki her bir kas, arzu ve dehşetle gerilmişti. Daha önce hiç onun gibi biriyle birlikte olmamıştı, onu gerçekten korkutan bir kızın kolları arasında olmamıştı. Bu ona *yanlış*, mide bulandırıcı geliyordu... ama öte yandan dünyanın en güzel hissiydi. Ondaki ayrılmadı. Dudaklarını, sonra çene çizgisini, ardından da boynunu öpmeye devam etti. Madeleine'in sert soluk alıp verişlerini, ismini fısıldayışını duymak istiyordu. Burada, kolları arasında olmak istiyordu.

Kaç, Bruce. O seni öldürmek için geldi.

Arkasında bir yerlerden, bir silah namlusundan çıkan, başka hiçbir şeyle karıştırılmayacak netlikte bir ses geldi. Bruce irkilerek Madeleine'den ayrıldı ve hızla döndü. Karanlık, bomboş bir duvara bakıyordu. Tekrar döndü fakat Madeleine ortadan kaybolmuştu. Koridorlar sanki etrafını sarıyor, etrafında kapanıyor, ardından uzuyordu; Bruce başını iki yana salladı, Madeleine'in dudaklarının kendi dudakları üzerinde bıraktığı sıcaklık hâlâ başını döndürüyordu. Kar-

nında ani, iliklerine dek işleyen bir korku duydu. Burada yalnız değillerdi.

Gecegezenler. Beni içeri kilitleyecekler. Evden çıkmak zorundaydı.

Bruce döndü ve koştu. Adımları sanki havada sürükleniyordu. Ön kapıya ulaştı; kapıyı çekerek açtı fakat kapı onu dışarı çıkarmak yerine, yine biraz önce kaçtığı koridora çıkardı. *İmkânsız.* Salondaki kırık pencere şimdi sağlamdı. Pencereleden içeri giren azıcık ışık da kararmış, Bruce'u gölgeler içinde bırakmıştı. Karanlığın içinde bir yerlerden koşarak geçen bir siluet gördü. Daha fazla ayak sesi işitti. Fısıltılar. Metale çarpan keskin bir nesnenin sesini duydu.

"Madeleine," diye seslendi.

"Buradayım," diye cevap verdi Madeleine arkasından.

Bruce soluk soluğa rüyasından uyandı. Dışarıda gök gürlüyordu ve ağaç dalları pencere camına sertçe çarpıyordu. Birkaç saniye yatağında doğrulup oturdu, derin soluklar alıyordu, gözleri hâlâ çılgınlar gibi odanın dört bir yanında dönüyordu.

Bu gerçekten rüya mıydı? Gecegezenler burada, kendi evinde, Madeleine'in önceki kurbanları gibi onu içeri kilitliyor ve ele geçirmeye mi çalışıyorlardı? Hâlâ Madeleine'in dudaklarının sıcaklığını, boynuna dolanan kollarının dokunuşlarını hissedebiliyordu. Göğsü buz gibi terler içinde kayganlaşmıştı. Solukları düzene girene dek olduğu yerde kaldı ve rüyasının anısı, duyduğu dehşeti de beraberinde götürerek silinmeye başladı. Fırtına deliler gibi esmeye devam etti.

Bu sadece bir rüyaydı. Ama yine de, bilinçaltında bir yerlerde, Madeleine'in orada olduğunu hissedebiliyordu, on-

dan hem korkuyor hem de onu kollarına almak için arzuyla dolup taşıyordu.

Bruce telefonunun ekranındaki saate baktı. Şafak sökmüştü ama dışarıdaki kapkara bulutlar nedeniyle vakit hâlâ gece yarısıymış gibi görünüyordu. Başını geriye attı ve bir süre gözlerini kapadı. Daha sonra bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve ayağa kalktı. Cılız bir ışık çıplak göğsünü ve düşük belli eşofmanını aydınlatıyordu. Odasından yalınayak çıktı ve bir süre koridorun ilerisine, gölgeler içinde tamamen gözden kaybolduğu yere baktı, Madeleine'in karanlıktaki bir hayalet gibi ortaya çıktığını hayal etti. Bruce'u yalnızca sessizlik ve fırtına karşıladı. Alfred henüz uyanmamıştı bile. Zeminde parça parça, hafif, alacalı ışıklar titreşiyordu. Uzunca bir süre sonra salondan çıkmaya cesaret edebildi, çalışma odasına doğru yol alan ayakları hiç ses çıkarmıyordu.

Bu odanın bayat bir kokusu vardı ve pencerelere çarpan yağmur damlaları dış dünyayı yol yol yapıyordu. Bruce, duvarlardan birine dayanmış eski ayaklı duvar saatine bakmak için durdu. Saatin akrep ve yelkovanı çalışmıyordu ve Bruce hiç onları tekrar çalıştırma gereği duymamıştı. Bitkinlikle elini saçları arasından geçirdi, ardından çalışma masasına yöneldi. Oturdu ve bilgisayarını açtı.

Bruce'un kendisi için tasarladığı, incecik, masa uzunluğundaki saydam bir cam panelden ibaret makine çalıştı ve soğuk, yapay bir ışık yüzünü aydınlattı. Sanki havada asılı kalmış gibi karşısında beliren simgelere baktı, sonra da yeni bir şey aratmak üzere eğildi.

Madeleine Wallace anne

Madeleine'le ilgili yaptığı önceki aramalardan –ilk tutuklanması, işlediği ve basına yansıyan cinayetleri hakkındaki detaylar– hatırladığı birkaç bağlantı çıktı karşısına. İlk iki sayfayı geçti. Sonunda, üçüncü sayfanın başında, Madeleine'le ilgili bir yazıda annesinden kısaca bahsedildiğini gördü.

Madeleine'in kasvetli çocukluğunun ayrıntılarına inen bir yorum yazısıydı bu. Yazıda, ailenin soluk bir fotoğrafı vardı. *Madeleine Wallace. Cameron Wallace. Eliza Eto.* Kardeşi ondan büyük olmasına karşın, çukurlarına kaçmış gözleri, çökük omuzları, kısacık kesilmiş saçlarıyla ondan daha zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Bruce'un bakışları Eliza Eto'ya çevrildi. Madeleine'in, güzelliğini annesinden aldığına kuşku yoktu; ikisi de aynı uzun, dümdüz, siyah saçlara, aynı ten rengine ve dolgun dudaklara sahipti. Bruce, yüksek sesle mırıldanarak yazıyı okumaya devam etti.

"Böylesi ihmalkâr bir yanlış tedavinin sonuçları trajik oldu. Oğlunun ölümünden bir hafta sonra, Eliza Eto gizlice Dr. Kincaid'in ofisine girdi ve Kincaid içeri girene dek pusuda bekledi, ardından bir mutfak bıçağıyla Kincaid'i defalarca bıçaklamayı başardı."

Bruce bu kelimeler üzerine sertçe yutkundu. Hikâye, Madeleine'in ona anlattıklarıyla benzeşiyordu fakat aynı değildi. Madeleine'in anlattığı şeklinde, annesi doktora bir kez, kazara ve çok da sert olmayan bir şekilde vurmuştu. Hikâyenin bu halindeyse, Eliza doktoru mutfak bıçağıyla defalarca bıçaklamış, korkunç ve önceden planlanmış bir cinayet işlemişti; sonuç olarak idam cezasına çarptırılmıştı. Cezası uygulanmadan önce hapiste ölmüştü.

Bruce yılgın bir şekilde iç çekerek arkasına yaslandı. Görünüşe göre Madeleine'in ona söylediği her şey gerçeği yarı yarıya yansıtıyordu. Peki ya söylediği diğer şeyler?

Ekranın köşesinde bir konuşma balonu belirdi. Mesaj Dianne'dendi. *Bu saatte uyanık mısın?* dedi.

Fırtına deli gibi gürlledi, diye bir cevap yazdı Bruce. *Pek uyuyamadım.*

Ben de, diye yanıt verdi Dianne.

İyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun?

Ben iyiyim, Bruce. Asıl soru, sen iyi misin?

Bruce iç geçirdi. *Pek iyi değilim,* diye cevap verdi. Fakat Dianne'in artık bir şekilde bu olayın içinde olmasından ne kadar nefret etse de Draccon ve Dr. James haricinde, her şeyi konuşabileceği biri olması onu rahatlatıyordu. Yaptığı aramayı sildi ve yeni bir şey denedi. Bu kez Cameron Wallace'in ismini arattı.

Madeleine bana geçmiş hakkında bir şeyler daha anlattı, diye yazdı Bruce, Dianne'e. *En azından Draccon, onun suça karışmış bir aileden geldiğini söylerken haklıymış ama ben hâlâ Madeleine'in söylediklerinin ne kadarının gerçek olduğunu anlayamıyorum.*

Bruce. Bruce neredeyse Dianne'in iç çekişini duyabileceğini düşündü. *Hâlâ o olayda mısın sen? Neredeyse ölümüne neden olacak olayda?*

Sadece dinle beni. Lütfen, Di.

Tamam. Tamam. Başka neler olmuş?

Annesi de cinayet işlediği için idam cezası almış.

Bir sessizlik. Lanet olsun.

Ama ona acıyorum. O zamanlar on yaşıdaymış. Ve annesinin işlediği cinayet ağabeyi yüzündenmiş.

Ah, Bruce, üzüldüm. Ayrıca ağabeyi olduğunu da bilmiyordum.

Bruce ekrandaki arama sonuçlarına baktı. En üstteki, 12 yaşındaki Cameron Wallace'ın ölüm ilanıydı. İlanın yukarısında, aynı takatsiz, gülümseyen oğlan çocuğunun fotoğrafı yer alıyordu.

Kardeşi bir tür bakteriyel enfeksiyon nedeniyle ölmüş. Dianne'e bağlantı adresini gönderdi.

Bu olay Madeleine'i nasıl Gecegezenler arasına soktu peki?

İntikam. Bruce bunu hiç kuşku duymadan, içgüdüsel olarak anlamıştı. Bunu Madeleine'in, annesinin ölümünden ve adalet sisteminin ona karşı olan duyarsız işleyişinden, kardeşinden söz edişinde duyabilmişti. Bruce da onun yerinde olsaydı aynı şeyleri yapardı. Fakat düşünceleri, öldürülen doktora ve soğukkanlılıkla katledilmiş üç hayırsever takıldı.

Sebepler ne olursa olsun, diye cevap verdi Bruce, Madeleine bunları tek başına yapmamış. On yaşındaki bir kız çocuğu, bir başkasının yardımını olmadan sekiz sene içinde bir katil olup çıkamazdı.

Bruce kaşlarını çattı, ardından öne eğilip Madeleine'in Draccon'un ofisinden aldığı dosyasına uzandı. *Oraya bir sonraki gidişimde yerine koyarım, dedi kendine.* Parmağıyla takip ederek profilini, suç tutanaklarını inceledi. Sayfanın en altında, kullanıcı adı ve parolayla birlikte yazılmış bir bağlantı gördü. Bağlantı, Madeleine'in sorgu videosuna gidiyordu.

Bruce bir an tereddüt etti. Ardından bağlantı adresini internet tarayıcısına yazdı. Açılan sayfa hemen ondan kullanıcı adını ve parolayı istedi. Bruce da yazdı.

*Gotham Polis Teşkilatı Misafir
YeşilŞimşek*

Buton bir kez yanıp söndü ve sayfa yenilendi. Bruce, Gotham Polis Teşkilatı'nın video dizinindeydi.

Karşısına, Madeleine'in her bir suç dosyasında bulunan bilindik raporlar çıktı, ardından bir dizi video ve sorgu geldi. Bruce, Draccon ve diğer birkaç polisin, hücresinde Madeleine'in etrafını sardıkları videolardan birinde durdu. Polisler ona, giderek daha sinir bozucu hale gelen bir yığın soru sorarken Madeleine, başını ilgisiz bir tavırla diğer yana çevirmiş halde yatağının üzerinde oturuyordu. Madeleine ilk seferinde onu aynı şekilde duymazdan geldiğinde kendini nasıl hissettiğini hatırlayınca Bruce'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Yalan söyleme konusunda pek iyi değilsin, Bayan Wallace," diyordu Draccon, sesinde Bruce'la ilk tanıştığı zamanki iğneleyici ton vardı. "Sör Grant'in evinde yalnız olmadığını gayet iyi biliyoruz. Aslına bakarsan, bu cinayette seninle birlikte hareket eden en az üç, hatta belki de dört kişi daha olduğundan şüpheleniyoruz. Suç ortakların kimlerdi?"

Madeleine, kendisinden beklendiği üzere sessiz kaldı, bakışları o kadar sakın ve mesafeliydi ki sanki hücresinde tek başına olduğunu sanıyormuş gibiydi. Bruce'un gözüne ilişen tek şey, Madeleine'in ellerinin hafif hareketleriydi. Daha yakından baktığında, peçeteden yaptığı o kreasyonlardan birini kucağında katlayıp yeniden biçimlendirdiğini, aynı üç ya da dört katı tekrar tekrar yaptığını fark etti.

Draccon ileri atıldı ve başını salladı. "Bize söylesen de söylemesen de onları yakalayacağız," dedi. "Ama itirafın,

müebbet hapis ve idam cezası arasındaki farkı belirleyecek. Seçim senin."

Madeleine tepki vermeye tenezzül etmedi.

Sorgu, Bruce gelmeden önce Madeleine'le yapılan diğer tüm görüşmelerde olduğu gibi netice vermeden devam ederken Bruce onları izledi. *Ekibi*. Bruce odasının sessizliğinde oturuyor, dışarıda gürleyen fırtınayı ve devam eden sorgunun boğuk seslerini dinliyor, Madeleine'in birlikte çalıştığı diğer insanları merak ediyordu. Henüz on yaşındayken hapishane-nin sistemine izinsizce girmişti. Zeki olduğu kesindi fakat muhtemelen yardım da almıştı. Daha sonra cinayetleri, her birinin ürkütücü tabiatını düşündü; kesilmiş boğazlar, her yana bulaşmış kanlar, her evde görülen mücadele izleri.

On yaşındaki bir kız çocuğu, başkasının yardımı olmadan, sekiz sene içinde uzman bir katil olup çıkamaz. Ve yanında dört suç ortağıyla birlikte...

Video sona erdi. Bruce tekrar seyretmek için tuşa basarak videoyu yeniden oynattı.

Ya *Madeleine* orada bulunmuşsa ama gerçek katil o değilse? *Yanında başka kim vardı?*

Video, Madeleine'in kucağındaki kâğıt peçeteyi katladığı kısma geldi. Bruce gözlerini kısıtı... Kızın hareketlerindeki bir şeyler... *bir şeyler* videoyu durdurmasına neden olmuştu. O kısmı yeniden seyretti. Elbette aynı yerleri üç ya da dört kez yeniden katlayacak, devam etmeden önce şekli yapıp yapıp yeniden bozacaktı.

Bruce onun bunu daha önce de yaptığını görmüştü ama daha önce güvenlik kameralarının görüş açısından bakmamıştı hiç. Bu açıdan bakınca aklına yepyeni bir düşünce geldi.

Kendisi de polis memurları da origaminin, sadece sıkılmış, zeki bir zihnin boş anlarında uğraştığı bir alışkanlık olduğunu düşünmüşlerdi. Peki ya bu önemsiz bir şey değilse? Ya bu, Madeleine'in dış dünyayla iletişim kurma şekliyse? Ya bunu, kameraların diğer tarafında olanlara *işaretler* göndermek için kullanıyorsa?

Aniden midesi bulanırken Bruce arkasına yaslandı. Madeleine algısı yüksek bir kızdı ama bazen, hücresinin dışında olanlar hakkında bilmesi gerektiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi görünüyordu. Dışarıda, Madeleine'le birlikte çalışmış insanlar vardı... hâlâ onunla çalışıyor olabilecek insanlar.

Hey. Hey. Konuşma ekranını titreten Dianne'di bu. Hey hey hey, Bruce Wayne hâlâ uyanık mı? Merhaba?? Dışarıda neler oluyor?

Madeleine'le ilgili yeni teori hâlâ zihninde dönerken, Dianne'in neden söz ettiğini fark etmek Bruce'un zamanını aldı. Fırtınanın içinde, yağmur ve gök gürültüsü sesleri ardından boğuk halde yükselen sirenlerin hafif çılgınlığını işitti. *Birçok siren sesi geliyordu.*

Sirenler mi? diye yazdı Bruce.

Dianne telefonundan bir video gönderdi. Siren çılgınlıkları ve yanıp sönen ışıklar, Dianne'in oturduğu sokağın alt tarafında bir yerden geliyordu. Dianne'in evine, kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sesle ulaşacak kadar yakındaydı.

Evet. Yeni yıl için düzenlenen geçit törenleri gibi görünüyor.

Bruce sandalyeden kalktı ve pencereye gidip bir şeyler görebilmek için dikkatle dışarı baktı. Bruce'un evinin bulunduğu tepenin altındaki sokağın kıvrımında, bir yığın polis arabasının ışığı vardı.

Büyük bir olay olmuştu.

Bruce hemen masasına döndü, sonra odasının televizyonunun uzaktan kumandasını alıp televizyonu açtı. Birkaç kanalı geçtikten sonra sonunda sabah haberlerini buldu ve o kanalda durdu. Heyecanla konuşan bir muhabirin tepesinde, Gecegezenlerin en son kurbanını belirten devasa bir başlık vardı.

DEHŞET HÜKÜM SÜRÜYOR

Belediye Başkanı Price Evinde Ölü Bulundu

18. BÖLÜM

Bruce ekranın karşısında donakalmış halde oturdu, elleri –sanki her şeyi silip atabilecekmiş gibi– hâlâ başlıkların üzerinde titreyerek öylece duruyordu.

Başlıkların tam altında başkanın, katıldığı en son halk etkinliğinde gülümserken çekilmiş fotoğrafları vardı, karısı ve çocukları yanında duruyordu. En küçük kızı, kollarını babasının bacaklarına dolamıştı. Bu görüntü Bruce'un yüreğini sızlattı. Katie'yi en son gördüğünde henüz bebekti, Bruce onu havaya atıp tuttukça mutlulukla çılgınlık atıyordu.

Bruce'un gözleri, fotoğrafta babasına dönmüş Richard'ı buldu. En son ayrıldıklarında aralarının ne durumda olduğunu, burnundan akan kanları silerken Richard'ın ona attığı öfke dolu bakışları hatırladı.

Şimdi, polisler etrafında toplanırken evinin antresinde duran, yüzündeki gülümseme silinmiş, elleri iki yanına sarkan Richard'ı hayal edebiliyordu. Omuzlarına bir battaniye sarılmış, gözlerini boşluğa dikmiş halde bir ambulansın ar-

kasında mı oturuyordu yoksa? Babasının cinayetine tanık olmuş muydu? Annesi ile kız kardeşini mi teselli ediyordu?

Bruce, Richard'ı aramayı denedi ama telefon onu doğruca sesli mesaja yönlendirdi. Bruce bir kez daha denedi. Bu ona mantıklı geldi; muhtemelen eski arkadaşının şu anda yapmak istediği en son şey telefona cevap vermektir.

Haberler, her beş dakikada bir son gelişmelerle güncelleniyordu. En son gelişmede, Gecegezenlerin bu kez arkalarında bir not bıraktıkları söyleniyordu.

*Gotham – Virüsü suçlayın, hastalığı değil.
Gecegezenlerin saldırısına uğramadınız siz.
Kendi zengin insanların ve onların kanlı
paralarından oluşan kokuşmuş sistemin saldırısı
altındasınız. Şimdi hepsi kanla yıkanacak.
Bizi durdurmaya çalışmayın. Zorbalığa ölüm.*

Notun altında, cinayeti Gecegezenlerin işlediğine şüphe bırakmayan alevler içindeki para sembolü yer alıyordu.

Kalbi deli gibi çarpan Bruce hemen giysilerini giydi ve koşarak alt kata indi. Cebinde, WayneTech'ten aldığı frekans aygıtı vardı, her adımında alet cebinde zıplıyordu. Arkham giriş kartının cebinde olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Fırar girişiminden sonra Dr. James ona karşı daha yumuşak davranmaya başlamıştı. Muhtemelen Bruce'un Arkham'da geçireceği saatleri düzenlemeyi kabul eder ve bugün erkenden giriş yapmasına izin verirdi.

Bruce ardına bakmadan kapıyı açtı ve karanlık güne adımını attı.

Alfred'in arabasıyla Arkham'a giderken, yağmur damlaları ön cama düşüyordu. Bu karanlıkta etraf insanın içini daha

da kasvetle dolduruyordu, sanki gecenin içinde canlanmış bir yaratık gibiydi; boğumlu kolları ve bacakları, keskin gölgeleriyle, her köşede bir hayalet vardı sanki.

Madeleine'in yardımıyla inceleme yaptığı son seferde, Gecegezenlere ait koca bir sığınağı ortaya çıkarmayı başarmış, faaliyetlerini başka bir yere taşımaları için onları zorlamıştı. Şimdi de konuşup ondan bir ipucu alabilirse, iletişimde olduğu muhtemel kişinin *kim* olduğunu anlayabilirse, bu suç ağının nereye gittiğini de bulabilirlerdi. Bu, onları grubun liderine götürebilirdi.

Elbette asıl soru –her zamanki gibi– Madeleine'e ne kadar güvenilebileceğiydi. Fakat şimdilik elindeki tek kaynak oydu ve Gecegezenler işi ciddiye bindirmişlerdi.

Kader onun kapısını da çalmadan önce bu meselenin temeline inmeleri için polise yardım etmek zorundaydı.

Ya o da masumsa? Madeleine en son cinayette, elleri kanlı bir halde olay yerinde yakalanmıştı ama ya hikâyesinde anlattıklarından fazlası varsa?

Bruce Arkham'ın kapılarına ulaştığında, sağanak biraz hafiflemişti ve aracın penceresi ötesinde uzanan binayı net bir şekilde görebiliyordu. Sapsarı ışık, benek benek pencere- lere vuruyordu. Bruce aradaki kapıların ikisinden de geçti, ardından arabayı girişte durdurup indi ve birden onu karşı- layan sert rüzgâr karşısında yüzünü buruşturdu. Kimliğini kapıda çabucak okuttu ve çifte kapılar kayarak açılırken hemen aracına bindi.

"Erkencisin, Wayne?" dedi güvenlik görevlisi, Bruce ön taraftaki danışma masasında giriş yaptırırken. Görevli, Bruce'u o kadar sık görüyordu ki istifini bile bozmadı.

"Evet," diye yanıt verdi Bruce. "Dr. James'le konuşmam gerek."

“Seni bu fırtınada buraya getirecek kadar acil mi?” Görevli, çöreğinden koca bir ısırık daha aldı ve hava durumu haberlerini seyretmeye devam etti. “Geç bakalım. Muhtemelen kafeteryadadır.”

Bruce ikinci bir teklife gerek duymadan hızla danışma masasının yanından geçerek bodrum kata inen asansöre gitti.

Artık alt katta görevli değildi ama James orada olduğunu saatlerce fark etmezdi. Aslında, bütün programlar belediye başkanının cinayet haberiyle kaynarken Dracon da gelmeyebilirdi, o da şimdi muhtemelen Price malikâne-sindeydi. Bruce’u düşünüyor olamazdı. Bruce cebine uzandı ve frekans aygıtını sıkıca kavradı.

Kısacık firar anında dışarı fırlamış iki mahkûm artık yerlerinde değillerdi, başka yere nakledilmişlerdi. Onların yerini, tıpkı diğerlerine benzeyen, bomboş bakan gözleri ve tehditkâr yüz ifadeleriyle başka mahkûmlar almıştı. Bruce, koridorun diğer ucunda, tam tavandaki ilk güvenlik kamerasının önünde durdu ve aygıtı çalıştırdı.

Aygıt hiç ses çıkarmadı; en azından onun duyabileceği bir ses çıkarmadı. Bruce aygıtın bütün frekansları taramasını sağladı. Saniyeler ağır ağır ilerliyordu.

Sonra, uygun frekans bulundu; kameralardan birinden hafif bir klik sesi geldiğini işitti. Diğerleri de domino etkisiyle aynı sesi çıkardılar; genelde her kameranın üzerinde yanan kırmızı ışık artık yanmıyordu. Bruce bekledi. Kameraların yeniden başlatıldıklarını gösteren mavi ışık yandığında yine frekans cihazının düğmesine bastı ve tüm kameraları, koridorun görüntüsünü almayacakları şekilde yanlış bir frekans bandına ayarladı.

Madeleine’in hücreesine yöneldi.

Madeleine uyanıktı ve tetikteydi. Yüzü, sanki yine kameralar hakkında kafa yoruyormuş gibi tavana çevrilmişti ve Bruce onun, ne yaptığını anlayıp anlamadığını merak etti. Onunla yalnızca kayıt dışı görüşmüş olmayacaktı, Madeleine kameraları gerçekten de dış dünyayla iletişim kurmanın basit bir yöntemi olarak kullanıyorsa, geçici olarak bu yolu da kesmiş olacaktı.

Bruce hücresinin penceresine yaklaşırken Madeleine ona bakmak üzere döndü. "Artık buraya inmene izin verilmediğini sanıyordum."

"Gecegezenler birkaç saat önce bir saldırı gerçekleştirdiler." Bruce yumruğunu cama dayadı. "Belediye başkanı öldürüldü. Ama sen bunu zaten biliyorsundur, değil mi?" Ayarları bozulmuş kameraları işaret etti. "Onlarla iletişim kurabileceğin bir sistem mi var?"

Bruce, Madeleine'in o esrarengiz sakinlikteki ifadesine alışkın olmasaydı, ani göz kırpışını, yani şaşkınlığını gösteren üstü kapalı hareketi o kadar düşünmezdi. "Bu sabah çok erkencisin Bruce. Ve çok öfkелisin," dedi. "Beni düşünüyormuşsun."

Madeleine'in sözleri, rüyasında söylediği şeylere o kadar benziyordu ki Bruce, sanki aralarındaki mesafe onu koruyabilecekmiş gibi pencereden bir adım uzaklaşmak zorunda kaldı. Madeleine'in, yüzünün kızardığını görmemesini ve rüyasının neyle ilgili olduğunu anlayamamasını umdu; öyle ki şimdi bile dudaklarına bakamıyordu. Her şey ona son derece gerçek gelmişti.

"Haydi ama Madeleine," dedi Bruce, sesini alçaltarak. Şu anda onunla zıtlasma gibi bir lüksü yoktu, kızın onu kırılğan bir halde görmesi gerekiyordu. Böylece o da gardını indirecekti. "Bütün bu oyunları artık es geçecek kadar

uzun zamandır konuşmuyor muyuz seninle? Bak... belediye başkanı, arkadaşımın babasıydı.” Bruce bir an bakışlarını kaçırdı, ardından bir adım ilerleyerek elini yine cama dayadı. “Daha önce bana bir kere yardım ettin, Gecegezenlerin sığınaklarından birini ortaya çıkarmam için bana ipucu verdin. Bir şey, *herhangi bir şey* biliyorsan... lütfen. Söyle bana.”

Madeleine iç geçirdi. Kısacık bir an, sanki Bruce’un ona verdiği haber beklediği haber değilmiş gibi öfkeli göründü. Sonra ayağa kalktı ve onları birbirinden ayıran pencereye doğru yürüdü. Ona yakınlığı Bruce’a yine rüyasını hatırlattı –kolları boynuna dolanmıştı, onu kendine doğru çekiyordu, dudakları onunkilere doğru hareket ediyordu– ve Bruce sertçe yutkunarak bu hayali kafasından atmaya çalıştı.

“O cinayetleri senin işlediğini sanmıyorum,” diye devam etti Bruce. “Bence sen bu işin içindesin, cinayetleri kimin işlediğini *biliyorsun* ama tuhaf bir sebepten ötürü durumu ortaya çıkarmıyorsun. Suçu üstleniyorsun. Ve bence, beni bu işe dahil etseydin, daha çok masum insanın öldürülmesine engel olmamda bana yardım edebilirdin.”

Bruce’un sözleri onu yine şaşırtmış gibiydi. Madeleine, şimdi Bruce’un düşünceli görünen yüzünü inceledi ve bir an, gözlerindeki parıltı genç bir insana aitmiş gibi göründü.

“Bruce Wayne,” dedi yumuşacık bir ses tonuyla. Gözlerinde şimdi tuhaf bir şekilde samimi bir ifade vardı, içleri ela rengi parılıyordu. “İnsan, yaşadığı kişisel trajedilerden iki şekilde kurtulur. Sen, trajedisinden daha aydınlık şekilde kurtulanlardansın.”

“Öyleyse sen hangi türdensin?”

Madeleine cevap vermeden ona baktı ve Bruce’un içinden bir ürperti geçti. Tam bir ahmak gibi mi davranıyordu?

Madeleine, elinden geldiğince camın yakınına geldi, öyle ki soluğu camı buğulandırıyordu. “Dikkatle dinle beni,” dedi, sesi o kadar alçaktı ki Bruce onu güçlkle işitebiliyordu. O da cama doğru eğildi. “Aslında Gecegezenler, belediye başkanının banka hesaplarına haftalar sonra girmeyi planlamışlardı. Bir ipucu aldılar, içeriden biri onlara yardım etti.”

“İçeriden mi? Kim?” dedi Bruce, sesi kısık ve acelecidi.

Madeleine başını iki yana sallayarak devam etti. “Önemli olan o değil. Saldırığı gerçekleştirmişlerse, bu da tüm planlarının hızlandığı anlamına gelir. Aynı zamanda listedekilerin geri kalanına da hızla sıra gelecektir.”

Listedekiler mi? Bruce nefesini tuttu; bunca zamandır Madeleine neler olacağını biliyor, bu bilgiyi hepsinden saklıyordu. “Bu saldırıyı polisten sır gibi sakladın mı yani? Bilseydik başkanı kurtarabilirdik.”

“Başkanın *hayatı* tartışma konusu bile edilmeyecekti.”

“Yani sen Gecegezenlerin bir üyesi misin?”

“Seni uyurabilecek kadar çok şey biliyorum.”

Bruce’un midesini sanki bir mengene sıkıştırdı. “Beni neyle ilgili uyuracak kadar?”

“*Seninle* ilgili. Dikkatli ol, Bruce. Sen de listedesin.”

“Ne listesi?” diye fısıldadı Bruce, cevabı duymaktan korkarak.

“Gecegezenlerin hedefinde olanların listesi. Listedekilerin hepsi, ceplerini devlet fonlarıyla doldururken belediye başkanı yaptıklarını görmezden gelsin diye ona rüşvet veriyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Fakirlere yardıma, hasta insanlara maddi katkı yapmaya, gençleri eğitmeye, sokakların güvenliğini sağlamaya ayrıl-

ması gereken *milyonların* hepsi belediye başkanının sihirli değneğiyle uçup gitti. Başkanın zamanı artık dolmuştu.”

Yozlaşmış memurlar. Kötü amaçlı işler yapan hayırseverler. Belediye başkanı da rüşvet alıyor ve dolandırıcılıklara katılıyordu. “Peki ya ben?” dedi Bruce öfkeyle. “*Ben* neden o listedeyim? Ben bunların hiçbirini yapmadım. Annem ve babam iyi insanlardı, servetleriyle *gerçek* anlamda değişiklikler yaptılar. Benim yaptığım tek şey onların yaptıklarını devam ettirmek.”

“WayneTech, Gotham’ın polis birliklerinde yapacağı düzenlemeler için imzalayacağı kontrattan milyonlar elde edecek. Öyle değil mi?” Madeleine’in sesinde şimdi ciddi bir ton vardı. “Gecegezenler, hükümetin yetkilerini kontrol edecek kadar çok serveti olanlara, kendilerini savunamayacak kadar aciz olanları mahkûm eden prangalara karşı mücadele ediyor. Onlar, hiç kimsenin bu kadar paraya ve güce sahip olmaması gerektiğine inanıyorlar. *Zorbalığa ölüm.*” Madeleine bunu bir slogan gibi söylemişti ve Bruce bunu, Gecegezenlerin belediye başkanının cinayeti esnasında olay yerinde bırakılan nottan anımsayınca ürperdi. “Yanlış kesimle bir araya gelmiş olsan da olmasan da, Gecegezenler senin gibi insanlarla mücadele ederler. On sekiz yaşına girmedğin ve servetin henüz sahibi olmadığın için daha önce seni hedef göstermemişlerdi. Ama şimdi radarlarındasın. İstedikleri servete sahipsin.” Bir an durdu. “Sırada sen varsın, Bruce.”

Sözleri uyarıdan çok tehdit gibiydi. “Peki, ne yapmamı öneriyorsun?” dedi Bruce.

“Gotham’dan ayrıl,” diye cevap verdi Madeleine anında. “Bir yerlere seyahate git; Tahiti’ye uç ve yazın kalanını orada geçir. Yakında buradaki ceza da bitecek, öyle değil mi?”

Konuşmalarımız da bitmiş olacak. Gecegezenlerin yolundan çekil."

Bruce şaşkınlıkla başını salladı. "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu. "Sanki onları durdurmak istiyormuş gibi konuşuyorsun; beni korumaya çalışıyorsun. Ama şimdi de Gecegezenlerin yoluna çıkmak istemiyorsun. Onları destekliyor musun desteklemiyor musun? Ne yapıyorsun, Madeleine? *Kimi koruyorsun?*"

Madeleine sanki başka bir yol olmasını umarmış gibi sadece ona bakmakla yetindi. Ona doğru eğilirken Bruce görünmez bir şeylerin onu kıza doğru çektiğini hissedebiliyordu. Madeleine biraz sonra döndü. "Üzgünüm," dedi, omzunun üzerinden bir bakış atarak.

Hepsi bu kadardı.

"Bekle," diye seslendi Bruce ardından ama Madeleine arkasını dönmedi. Yani Bruce tehlikede miydi? Öldürülecekler listesinde miydi? "Bana daha çok şey anlatman gerekiyor. Onların ne yapacaklarını..."

"Bruce."

Bruce arkasına döndüğünde koridorun ucundan hızla ona doğru gelen Dedektif Draccon'u gördü, uzun paltosu arkasında uçuşuyordu ve Dr. James de hemen yanındaydı.

Dr. James onu görür görmez, "Burada ne halt ediyorsun sen?" dedi. Bakışları, tekrar kırmızı ışıkları yanmaya başlamış güvenlik kameralarına çevrildi.

"Artık bu davada değilsin," diye ekledi Draccon. *"İşin bitti."*

Bruce tekrar Madeleine'in hücreğine baktı. Madeleine yüzüne bakmıyordu ama hareketsizliği, olanları dinlediğini belirtiyordu. Dedektif ve müdür, Bruce'un yanına ulaştı-

ğında Madeleine başını, Bruce'un profilini görebileceği kadar çevirdi. Hafifçe gülümsüyordu.

"Anlamıyorsunuz," dedi Bruce onlara, Madeleine'i işaret ederek. "Başkanın cinayeti hakkında daha fazlasını biliyor. Benim de..."

"Benimle geliyorsun." Draccon sözünü kesti. Sıkıca Bruce'un kolunu kavradı. "Ve bir daha o kızın bulunduğu tarafa baktığı dahi görürsem, seni kendim mahkemeye yollarım."

19. BÖLÜM

Dracon, Bruce'u Arkham'dan götürürken yağmur damlları arabasının camına düşüyordu. İki yanı iskeletlere benzeyen ağaçlarla kaplı virajlı yola girdiklerinde, dedektifin koyu renk gözleri loş ışıkta öfkeyle parlıyordu.

“Benim arabam ne olacak?” Bruce omzunun üzerinden tımarhaneye baktı.

“Gotham Polis Teşkilatı birkaç saat içinde arabanı geri getirir,” dedi Dracon öfkeyle. Bruce'a katlanmış bir kâğıt uzattı. “Belediye başkanının ölümü ve senin bu sabahki davranışların nedeniyle, arabanı aramak için izin almamız zor olmadı. Ayrıca evine vardığını gözlerimle görmek istiyorum. Kendi başına nelere kalkışacağını kim bilebilir.”

“Benden mi şüpheleniyorsunuz?”

“Bugünkü vukuatından sonra mantıksız mı davranıyorum?” Dracon ona baktı. “Sana özellikle oraya inmemeni söyledim. Neden yaptın bunu?”

"Madeleine'e son bir soru sormam gerekiyordu," diye üsteledi Bruce. "Dedektif, Madeleine bize belediye başkanını kimin öldürdüğünü söyleyebilir. Bunu *biliyor*. Sanırım Gecegezenler büyük bir şey planlıyorlar ve ben..."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen onu geride bıraktığın için üzgünsün. Söyler misin bana, Bruce? O kattaki güvenlik kameralarının, benim iznim olmadan Madeleine'le konuşmaya karar verdiği an yeniden başlatılması tesadüf müydü?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Bana rol yapmana gerek yok. Daha önce hiç âşık olmuş bir delikanlı görmedim mi sanıyorsun?" Draccon, fazla sert bir dönüş yapıp çantası ve evraklarını arka koltukta kaydırırken bir kez burnunu çekti. "Ben de sayamayacağım kadar çok kez âşık oldum ve sana söyleyeyim, o kıza kalbinde küçük bir yer ayırmışsın. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama bu seferki muhtemelen yürümeyecek."

Bruce dedektifin âşık olmuş, davranışlarının ardında yürüttüğü otorite sahibi tavrını bir kenara bıraktığı halini kafasında canlandırmaya çalıştı. "Bu çok saçma."

"Öyle mi?" dedi. "Öyleyse neden sürekli onunla konuşuyorsun?"

Draccon güvenlik kayıtlarını dikkatle izlemişti. Bruce dedektife baktığında, yüzünün kayıtsız bir ifade aldığını, daha fazlasını öğrenmek istediğini gördü. Derin bir nefes aldı. "Ben Madeleine'in o üç kişiyi öldürdüğünü düşünmüyorum."

Draccon sert bir şekilde Bruce'a baktı. "Peki, bunu sana düşündüren şey nedir?"

“Onun ve annesinin işlediği suçların ayrıntılarını okuyordum. Hâlâ dışarılarda bir yerde kanundan kaçan birini koruyormuş gibi geliyor bana. Sürekli katladığı şu peçeteleri biliyorsunuz, değil mi? Bence onları sadece zevk için yapmıyor... Bence hareketleriyle güvenlik kameralarından mesajlar göndermek için yapıyor. Ayrıca belediye başkanı bu sabah öldürüldü. Bence dışarıda hâlâ birileri, Madeleine'in sorumlu olduğunu *düşündüğümüz* cinayetleri işliyor. Akla yatkın olmayan bir şeyler var.”

Draccon direksiyona doğru eğildi. “Vay canına! Düşündüğümden daha fena abayı yakmışsın sen.”

“Bunu objektif olarak söylüyorum,” diye çıkıştı Bruce. “Deli değilim ben.”

“Hayır. Sadece safsın.” Draccon direksiyonu daha da sıktı. “Onu son cinayetin olay mahallinde yakaladık. Spotları üzerine tutanlardan biriydim. Kız kanlar içindeydi, Bruce, eldivenlerinde kesikler ve bacaklarına bağlanmış bıçaklar vardı. Evin her yerinde parmak izleri vardı. Sonrasında polis onu sorgularken bunları kendisinin yapıp yapmadığı sorulduğunda, cinayetlerin her birini başıyla onayladı.”

“Madeleine, evin her köşesinde parmak izi bırakmayacak kadar zeki biri,” diye cevap verdi Bruce. “Orada durup onunla konuşmadınız. Onu *duymadınız*. Bunları yapsaydınız ne demek istediğimi anlardınız.”

“Onunla konuşmadım çünkü konuşacağı kişiyi o seçiyor. Sence bunun sebebi ne? Benim çalışma şeklimi, tüm emniyet müdürlüğünün çalışma şeklini sorguluyorsun, Bruce,” dedi Draccon. “O kız o insanları öldürdü. Şimdi de bize –sana– biraz işimize yarayacak bilgiler veriyor çünkü nihayet bunun, ölüm cezasından kurtulmak için işine yarayabileceğini anladı. Bilgileri bizden saklamanın ona hiçbir faydası yok.”

"Peki ondan bilgi alabilmek için ne yaptınız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, siz ve Dr. James Arkham personeline, ona kaba davranması için yetki veriyor musunuz?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Draccon'un öfkesi şaşkınlığa dönüşmüştü.

"*Morluklar*. Siz de görmüş olmalısınız. Bir süre önce onunla konuşurken, gözünün etrafında morluklar vardı; tulumunun altında da kolunda morartılar ve siyahlıklar vardı."

Draccon sessiz kaldı. "Bu çok saçma," dedi sonunda. "Ona kimse dokunmadı."

"Serum tedavisini aldığı gün olmuş. O morluklar, medikal koşuştayken mi oldu?"

"Bruce, o kızın serum tedavisi falan görmesi *gerekmiyor*. Ve gerekseydi bile bunu ona hücrelerinde uygulattırdık. Hücresi dışında bir yere gitmesi *gerekmiyor*."

Bruce bu sözler üzerine bir an tereddüt etti. Dönüp dedektife baktı. "Ona ilacı vermeye çalışırlarken hemşireyle mücadele ettiğini söyledi." Fakat bunları söylerken bile sesi güçsüz bir tonda çıkıyordu.

Draccon başını iki yana salladı. "Yalan söylemiş," diye cevap verdi ona.

"O halde..." Bruce kaşlarını çatarak durumu anlamaya çalıştı. Onu kandırmak için *kendine* mi zarar vermişti?

"Belki de güvenlik kayıtlarını kontrol etmelisiniz," dedi dedektife. "Onu kontrol etmesi için birini gönderebilirsiniz. Gerçekten de vücudunda morluklar varsa, orada çalışanların içeri girip ona zarar vermediğinden emin olmanız gerekir. O sizin için hâlâ kıymetli biri, değil mi?"

Draccon bir an tereddüt etti, genzinden öfkeli bir ses çıktı. "Müdürü arayacağım," diye cevap verdi. Sonra Bruce'a

baktı. "Sana bu kız konusunda dikkatli olmanı söylemiştim. O normal biri değil, Bruce. Kendini ona açabileceğin ve ondan da aynıını yapmasını bekleyebileceğin biri değil. Sohbet edebileceğin ve onu daha iyi anladığını düşünebileceğin biri değil." Göz ucuyla ona baktı. "Şimdi. Bana söylememeye karar verdiğin başka neler söyledi sana?"

Bruce tereddüt etti. *Gotham'dan ayrıl*, demişti ona. Ama belki bu konuda da ona yalan söylemişti.

Dracon trafik ışıklarında durdu, sonra Bruce'a döndü. "Beni dikkatle dinle, evlat," dedi. "Sana bilmem gereken bir şey söylemişse, bunu bana şimdi söylemelisin. Anladın mı?"

Bunu bilmesi gerekiyor. Bruce tekrar dedektife baktı. "İsmimin ölüm listesinde olduğunu söyledi," diye yanıt verdi. "Kendi güvenliğim için, Gotham'dan ayrılmam gerektiğini söyledi."

Bu sözler üzerine dedektif hızla ona döndü. "Ölüm listesi mi?"

"Eve gitmemem konusunda beni uyardı."

Dracon bir süre dikkatle ona baktı. Ardından bir küfür savurup telefonunu aldı. "Wayne Malikânesi'ne güvenlik desteği gönderin."

Bruce'un malikânesinin giriş kapılarına ulaştıkları sırada yağmur tamamen dinmişti.

Ana giriş kapılarına çıkan patika hâlâ boştu, güvenlik desteği hâlâ gelmemişti. Bruce o an bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bir şeyler *aksi* gitmişti.

Dedektif Dracon, kapıların yanındaki interkom cihazının yanında durdu ve tam cam yüzeye doğru konuşacakken Bruce elini uzatarak onu durdurdu. "Bekleyin," dedi. Gözleri kapılara odaklanmıştı.

“Kapılarınızı genelde kilitlemez misiniz?” dedi Draccon, şimdi o da Bruce’un dikkatini çeken şeyi görmüştü.

“Kilitleriz,” diye yanıt verdi Bruce. Aslında, kapılar *her zaman* kilitli tutulurdu. Bruce’un eve gelmesi bekleniyor olsa bile, Alfred’in kapıları kilitlemeden bırakma gibi bir huyu yoktu. Fakat şimdi kapıların açık olduğu inkâr edilemezdi. İki kanat o kadar hafif bir şekilde aralanmıştı ki ilk bakışta hâlâ kapalıymışlar gibi duruyordu. Kanatların arasında, bir kişinin sıkışarak geçebileceği kadar bir boşluk vardı.

Bruce’un içine bir tedirginlik dalgası yayıldı. Kapılar bu şekilde aralık bırakıldığı zaman alarmın çalması gerekirdi. Fakat şimdi sessizdiler, alarm devre dışı bırakılmıştı.

“Bekle burada,” dedi Draccon, elini çoktan silahının kabzasına götürmüştü.

“Ama ben...”

“*Arabada kal, Bruce.* Bu bir emirdir.” Draccon araçtan indi, silahını çekti ve sessizce ilerledi, paltosu omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kapıların arasındaki daracık aralıktan geçti. Madeleine onu sadece bir saat önce uyarmıştı. Yoksa birileri... Bruce’un bakışları malikâneye çevrildi. Işıkların hiçbiri yanmıyordu, pencerelerin her biri karanlığa gömülmüştü.

Bruce’un göğsüne birden korkunç bir sızı girdi. *Alfred.*

Draccon şimdi evin ön basamaklarına varmıştı ve yavaşça merdivenlerden çıkıyordu, sırtı bir tarafa dönüktü ve silahı yere doğrultulmuştu. Yakasına iştirilmiş telsize bir şeyler mırıldanıyordu. Bruce dikiz aynasına baktı. Hâlâ güvenlik desteği gelmemişti. Tekrar eve, Draccon’un, birinin kapıyı açması için bağırdığı yere baktı. Draccon tekrar bağırınca Bruce’un içini bir dehşet dalgası kapladı, Alfred hâlâ onu içeri almak için kapıya çıkmamıştı. Bir süre sonra Bruce

kapının gıcırdayarak açıldığını işitti, Draccon dirseğiyle dürterek aralamıştı. *Kapı kilitli değildi.*

Önceki cinayetlerin ayrıntıları bir anda zihninde belirdi. *Kendi evlerinde kapana kısıtılıyorlar. Gecegezenler buradaydı ve Bruce'un içeri girmesini istiyorlardı.*

Draccon'un taba rengi paltosu ön sütunların ardında çoktan gözden kaybolmuştu ve dedektif eve girmişti.

Bruce arabada, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı ama hiçbir şey bulamadı. Madeleine bu konuda haklıysa –Gecegezenler *onun* için gelmişlerse– çok geçmeden onu burada bulmaya gelirlerdi.

Bruce gözlerini kısıtı. *Öyleyse bırakalım da bana gelsinler.* Bu, Alfred'e zarar vermelerini engellerdi. Hâlâ böyle bir şey yapmamışlarsa tabii. Arabanın kapısını açtı, indi ve hafif bir çarpma sesiyle kapıyı kapadı. Sonra da koşarak kapıların arasındaki boşluktan içeri girdi.

O yaklaşırken ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Bruce sessizce ilerledi, dedektifin duruşunu taklit ediyordu, sırtını sütunlardan ayırmadı ve gözleri sürekli hareket halindeydi. Salona açılan kapıdan yavaşça içeri girdi. Ev onu gölgelerle karşıladı. Kapı ardından kapanırken hafif bir çatırtı çıkardı. Bruce eli hâlâ kapı tokmağındayken bir an durdu, sonra kapıyı itti. Daha kuvvetli bir şekilde itti. Kapı kımıldamayarak reddediyordu.

Katillerle birlikte içeri kilitlenmişti.

Bruce, kulaklarında uğuldayan kanın sesini işitebiliyordu. Draccon görünürlerde yoktu.

Duvarlardan birindeki koyu renk şeritler olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. *Kan? Boya?* Ne gördüğünden pek emin olamadan, yol yol olmuş izlere yakından baktı... sonra bunun ne olduğunu fark edince apar topar geri çe-

kildi. Duvara sprey boyayla bir sembol çizilmişti, alevler içinde yanan bir bozuk paranın beceriksizce çizilmiş bir resmiydi bu.

Gecegezenler buradaydı, onu bekliyorlardı.

Bruce'un kâbusları tüm etkileriyle tekrar aklına geldi. Kendi evinin loş koridorlarında yürüyor, hollerde Madeleine'e doğru koşuyordu, bir hayvan gibi avlanıyordu.

Hayır. Bruce gözlerini kapamak ve sakinleşmek için kendini zorladı. Burada avantaj kendisindeydi, burası onun eviydi. Etrafı avucunun içi gibi biliyordu ve gerekirse her yerde gözleri kapalı bile dolaşabilirdi.

Karanlık dostuydu, düşmanı değil.

Yumuşak adımlarla ilerleyerek mutfağa yöneldi. Bir silaha ihtiyacı vardı.

Evin içinde bir yerlerden ayak sesleri geldi. Bunlar, Alfred'den duymaya alışkın olduğu ayak sesleri değildi. Bruce'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yürümeye devam etti. Yemek ve oturma odasındaki mobilyaların üzerindeki örtüler karanlıkta hayalet gibi görünüyordular; çalışma odasının kapısı ardına dek açılmıştı. Bakışları her zamanki gibi, oradaki kullanılmayan ayaklı duvar saatine sabitlendi. Ve Bruce saate bakarken, tam önünden geçen bir gölge gördü.

Kalbi buz kesti.

Hareketsiz kalmak ölmek demek olurdu. Koridorda hızla ilerleyerek lavabonun üzerinde bulunan pencereden gelen ışıkla loş bir şekilde aydınlanan mutfağa geçti. Bu pencerenin yanında, kocaman kesme tahtasının üzerinde sıralanmış, metal bir bölmenin üzerine mıknaatılarla tutturulmuş bıçak setini gördü.

Ana salonda ayak sesleri. Oradaki Draccon'sa, dikkat etmediği takdirde Bruce'u kazara vurabilirdi. Saklanması gerekiyordu. Bruce metal bölmedeki bıçaklardan birini kaptı, sıkıca kavradı, sonra da karanlıkta gölgeler arasında, bir zamanlar içinde şarapların durduğu bir buzdolabı barındırmış boş dolaba doğru el yordamıyla ilerledi.

Birden garajın bulunduğu taraftan birinin bağırdığını işitti. "Dur!" Bu Draccon'un sesiydi. "Polis! Ellerini havaya kaldır yoksa *ateş ederim!*" Adrenalin Bruce'un damarlarına akın etti ve görüşü sanki daha da netleşti. O an, çocukken malikânenin altındaki mağaralarda kaldığı anı hatırladı; su, karanlık ve o yaratıklar sanki dört bir yanından onu sıkıştıırıyormuş gibiydi. Bir an gözlerini kapadı.

Korku zihni temizler. Panik bulandırır.

Bruce gözlerini açtı ve konsantre olmak için kendini zorladı.

Bir kapı çarpılarak kapandı, ardından alarm sesi işitildi. Malikânenin kat planını kafasında çıkarırken zihni hızla çalıştı. Biri garaj kapısını, evin otomatik güvenlik sistemiyle kilitlemişti. Bu Draccon olamazdı. *Gecegezenler dedektifi garaja kilitleyip onu saf dışı bıraktılar.*

Draccon kapana kısılmışsa, Alfred zarar görmüşse, Bruce burada uzun süre saklanamazdı. Katiller *onun* için gelmişlerdi ve onu bulana kadar burada kalacaklardı.

Oturma odasının hemen üstündeki balkon. Sağlam olmayan korkuluklar. Bruce ikinci kata çıkan merdivenlere dönerek yolun açık olup olmadığına bakmak üzere bekledi.

Derin bir nefes alarak hızla mutfaktan çıktı ve gıcirtılı yerlerine basmamaya dikkat ederek merdivenleri tırmandı.

Derinlerden gelen, neşeli, alaycı ve yabancı bir ses aşağıdan onu çağırdı. "Bruce."

Bu ses üzerine Bruce'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Alnı terden sıırıksıklamdı. *Panığe kapılma*, diye hatırlattı kendine sertçe. *Düşün*. Bir dizi mermer büstün oluşturduğu gölgeler arasına çekildi ve bekledi.

Biri peşinden gelirken merdivenlerde ayak sesleri yankılandı. Bunlar ağır ayak sesleriydi, bir yabancıya ait oldukları son derece belirgindi ve Bruce, merdivenlerden sessizce çıkan, tanımadığı birinin hafif soluklarını işitti.

Bruce karanlıkta gerildi, elindeki bıçağı o kadar sıkı kavradı ki parmakları acıdı. Kabzayı tutan parmak eklemeleri bembeyaz olmuştu. Tam o anda atılabilir, peşindekini şaşırtabilirdi fakat evine izinsiz girmiş biri bile olsa, birini bıçaklama fikri göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Bruce karanlıkta yabancıнын silüetinin bir kısmını görebildi –iri yapılydı, omuzları çöküktü– ve adımlarının zamanlamasındaki hafif uyumsuzluğu, yürüyüşündeki hafif bir aksaklığa işaretetti. Adamın dengesi pek yerinde değildi.

Bruce balkonun sağlam olmayan korkuluklarının yanından geçti, gözleriyle etrafı tarayarak inceledi. *Şimdi*. Karanlığın içinden atıldı. Adamın başı hızla ona döndü. Bir an Bruce adamın yüzünü gördü: buruşuk, tehditkâr, şaşkın.

Hızla adamın üzerine atıldı. Bir an bu yeterli bir hareket gibi gelmedi fakat sonra saldırgan korkuluğu kavramak üzere geriye çekildi. Korkuluk titredi, adamın ağırlığıyla kırılırken bir çatırtıyla yerinden çıktı. Adam düşüşünü engellemek için boşuna uğraştı ama çok geç kalmıştı ve boğuk bir çığlıkla ikinci kattan aşağı düştü. Baş, aşağıdaki kanepenin kenarına çarptı.

Yerde inleyerek kıpırdandı.

Harekete geç, dedi Bruce kendine. Saldırısıyla yerini belli etmişti ve diğerleri de evdeyse, nerede olduğunu anlamış

olacaklardı. Bıçağı salonda bir yerlerde düşürmüştü ama geri dönüp bulmak için vakti yoktu. Hızla merdivenlerden inmeye başladı. Mutfaktan ayak sesleri ve sürüklemeye benzer bir ses geldi. Boğuk bir ses. Bruce yemek odasının gölgeleri arasında daha da büzüştü. Yanında beyaz perdeler uçuşuyordu. Perdelere baktı, ardından birini bir sandalyenin üzerine doğru çekti.

“Burada olduğunu biliyoruz, Bruce Wayne,” diye sesleniyordu şimdi farklı bir ses, bu kez çok daha yakınından geliyordu. “Kapıların dışında duran o polis arabası fena halde boş görünüyor.”

Malikâneye kaç Gecegezen saldırmıştı?

Mutfağı çevreleyen koyu renk silüetler gördü. Mutfakta iki kişi vardı, üçüncüsü aralarında sürükleniyordu. Bruce’un bakışları, ağzına beyaz bir bez tıktıştırılmış üçüncü adama çevrildi. *Alfred*.

Alfred ayık görünüyordu fakat alnında kanlı bir yara vardı ve ağırlığının büyük kısmı, başlarına maske geçirmiş iki adam tarafından destekleniyormuş gibiydi.

Bruce’un vücudundaki her kas, öfkeyle gerildi. Hayatı boyunca hiç aciz görünmemiş vasisi Alfred, şimdi bu iki canavarın insafına kalmıştı.

“Ya çoktan kaçmışsa?” diye mırıldandı adamlardan biri. Giderek yaklaşıyorlardı.

“Hayır,” diye cevap verdi diğeri. “Evi yeteri kadar donattık. Kaçmaya çalışırsa anlarız.”

“Emin misin?”

“Mads evinin güvenlik sisteminin ayrıntılarını bize kendisi verdi. Eminim.”

Mads? Madeleine mi?

Bu isim Bruce'un zihnine takılıp kaldı, midesinin büzüşmesine neden oldu. Takma ismini iştirmek ne kadar tuhaftı. Belki de bu isim ona daha iyi uyuyor, gerçek yüzünü ortaya koyuyordu. Madeleine gerçek anlamda ondan hoşlanmış gibi görünüyordu. Onu Gotham'dan uzaklaşması için bile uyarmıştı. Fakat ya onca zaman boyunca onu hedef almışsa?

Draccon her konuda haklıydı.

Bruce'un öfkesi içini yaktı, onu körükledi. Diğer iki kurban, evden *kaçmaya* çalıştıkları için ölmüşlerdi. Yakalanmadan önce birer av gibi davranmak, onların ilk hatası olmuştu. Fakat burası Bruce'un eviydi, *annesi ve babasının* eviydi. Şimdi onlar Bruce'un çöplüğündeydiler.

Ve kendi çöplüğünde, avcı kendisiydi.

Çıt çıkarmadan saklandığı yerden ayrıldı, sonra da mutfak tezgâhına doğru yöneldi. Adanın ona yakın tarafında, mutfak lavabosunun öğütücüsünü uzaktan çalıştıran bir düğme vardı ve Bruce bu düğmeye uzandı. Adanın diğer tarafında duran adamların bakışları yere çevrilmiş, Alfred'i sürüklemeye yoğunlaşmışlardı.

Bruce adaya ulaştı, soluğunu tuttu ve düğmeyi çevirdi.

Öğütücü birden, sessizlikte kulakları sağır edercesine çalışmaya başladı. İki adam küfürler savurarak irkildi ve lavaboya bakmak için hızla dönerlerken Bruce karanlıkta silahlarının gölgesini gördü. Yalnızca Alfred diğer tarafa –Bruce'un eğilerek durduğu adanın diğer tarafına– bakıyordu.

İki adam tekrar arkalarına dönmeye fırsat bulamadan Bruce, Alfred'i onların ellerinden kapıp aldı. Adamlardan biri döndü ve Bruce'un yumruğu önce adamın çenesine, ardından midesine indi. Adam hırıltılı bir solukla eğildi. Alfred bir tekme savurarak ikinci adamın dengesini bozdu. Bruce hiç vakit kaybetmedi. Göz açıp kapayınca dek yum-

ruğunu kaldırdı ve doğruca adamın çenesine indirdi. Daha sonra ikinci adamın üzerine atılarak onu yere serdi.

"Eğil!" diye bağırdı ve Alfred kendini yere attı.

"*Seni küçük pislik...*" diye gürledi ikinci adam. Uzanınca tabancası karanlıkta parladı.

Bruce yemek odasına baktı. "Dedektif!" diye seslendi.

İkinci adam içgüdüsel olarak başını çevirdi ve Bruce'un sandalyenin arkılığına astığı perdeyi Draccon'un uzun, taba rengi paltosuyla karıştırdı. Adam irkildi, tüm bedeniyle döndü ve silahını, dedektifin olduğunu düşündüğü yere çevirdi.

Bruce'un ihtiyacı olan şey adamın dikkatinin bu şekilde dağılmasıydı. Doğruca adamın boynuna bir yumruk savurdu. Koçunun verdiği dövüş derslerinden öğrendikleri aklına doluyordu.

Fakat adama ikinci bir yumruk indirme fırsatı bulamadan, sert bir el Bruce'u hızla geriye çekti. İlk Gecegezen sendeleyerek ayağa kalkmış ve kolunu Bruce'un boynuna dolamıştı. Çenesine inen yumruk adamı, ayakta sallanmasına neden olacak kadar sarsmıştı ama adam ağırdı, Bruce'tan çok daha ağırdı. Bruce boş yere debelendi, saldırganına uzanmaya çalıştı ama açısı kötüydü ve yalnızca adamın onu daha da sıkı yakalamasına neden oldu. Nefesi, tıkanan boğazında düğümlenince Bruce öksürdü. Sendeledi.

"Patron seni görünce sevinecek, zengin çocuk," dedi ikinci adam tükürürcesine.

Biri, Bruce'u yakalayan adamın üzerine atıldı. Bu Alfred'di. Adamın yan tarafına, tam karaciğerinin olduğu yere sert bir tekme indirdi ve adam acı dolu bir çığlıkla iki büküm oldu. Bruce derin bir soluk aldı, adamın tam çenesine yumruk attı ve adam hamur gibi gevşerken onu izledi.

"Bruce Wayne."

Bruce arkasına döndüğünde mutfak girişinde duran uzun boylu bir adam gördü. Gece görüş gözlüğü karanlıkta gümüş renginde parlıyordu. Kolları ve bacaklarında zırh gibi metaller parlıyordu ve yüzü bir maskenin ardında gizlenmiş, yalnızca ağzını açıkta bırakmıştı. Yüzünde, Bruce'un sırtına bir ürperti yayılmasına neden olacak bir sırıtış belirdi.

Gecegezenlerin lideri.

"Bak sen," dedi. "Büyümüş ve zengin olmuş." Silahını Bruce'a doğrulttu.

Sözleri Bruce'un zihninde yankılandı. Bu adamda, sanki Bruce başka bir hayatta onunla tanışmış gibi tanıdık bir şeyler vardı. Fakat o an durup düşünecek vakti yoktu.

Adam nişan aldı. Bruce yere eğildi. Mermi, arkasındaki mutfak penceresini milyon parçaya ayırdı. Alarm çılgınlıkla atmaya başladı.

Bruce sıçrayarak ayağa kalktı, metal zemin üzerindeki bıçaklardan birini kaptı ve bıçağı doğruca adama fırlattı.

Patron, Bruce'u hafife almıştı. Yan dönerek şaşkınlığını belirten hafif bir ses çıkardı, elini hızla yüzüne kaldırdı. *İsabet ettirdim*, diye düşündü Bruce. Alfred'in elini yakaladı ve onu sürükleyerek odadan çıkarmaya –silahlardan uzaklaştırmaya– çalıştı.

Dışarıdan siren sesleri geldi. Herkes donakaldı. Kırmızı ve mavi ışıklar pencerelerin bir kısmından görülebiliyordu. Draccon'un güvenlik desteği sonunda gelmişti.

Patron tekrar Bruce'a baktı. Sonra kararını verdi; bağırarak diğer iki Gecegezenine bir emir verdi ve yere bir şey attı. Yere attığı şey zemini sarsarak patladı ve etraflarını kapkara bir duman bulutu sardı; duman odayı tamamen sardı ve hepsini karanlıkta bıraktı. Bruce öksürerek iki büküm oldu.

Patron, Bruce'a son bir kez veda etti. "Yakında görüşürüz."

Draccon'un kapana kısılmış halde beklediği garajdan büyük bir çatırtı sesi geldi. Bruce diğer adama ulaşmaya çalıştı fakat çoktan dumanların oluşturduğu pusun içinden kaçıp gitmişlerdi. Draccon ve polis koşarak eve girdiği sırada, Gecegezenler geldikleri gibi çabucak ortadan kaybolmuşlardı.

20. BÖLÜM

Sonraki birkaç saat belirsizlik içinde geçti. Bruce bu zaman aralığını ambulanda, hastanede ve bekleme odasında geçen kesintisiz bir akış olarak hatırlıyordu. Doktorlar, hemşireler ve polis memurları, sonunda işler hangisinin hangisi olduğunu anlayamayacağı bir noktaya varıncaya dek tamamen birbirine karıştılar. Bruce'un eli bandajlıydı, giriştiği mücadeleye yüzünden parmak eklemlerine kan oturmuştu, avuç içini fark etmeden bıçakla kesmişti ama bunlar haricinde evden zarar görmeden kaçmıştı. En azından fiziksel olarak. Elleri hâlâ titriyordu ve ona güvenli gibi görünen bir yerde oturmasına karşın, yine de her köşeden bir Gecegezen'in çıkıp ona saldırmasını bekliyordu.

En önemlisi de Alfred'in hayatta olmasıydı. Başına aldığı bir darbeden ötürü beyin sarsıntısı geçirmişti ama iyileşecekti.

"Bruce!"

Başını ellerinin arasına almış olan Bruce kafasını kaldırdığında Dianne ve Harvey'nin hastanenin bekleme odasında kendisine doğru koştuklarını gördü. Yanına vardıklarında Dianne kollarını Bruce'un boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı, bu sırada koyu renk gözleri kaygıyla dolu Harvey de elini omzuna koydu.

"Duyar duymaz geldik," dedi Harvey. "Tanrım, Bruce." Uzunca bir soluk aldı. "Nasılsın?"

Arkadaşları yanına otururken Bruce omuz silkti. "İyi sayılırım," diye cevap verdi, Alfred'in odasına giden koridora bakarken.

"Peki ya Alfred?" diye sordu Dianne, Bruce'un bakışlarını takip ederek.

"Hâlâ dinleniyor," diye yanıt verdi Bruce, içinde sürekli kabaran suçluluk duygusunu bastırarak. "Onu görmeme izin vermelerini bekliyorum."

Harvey sandalyesinde öne eğildi ve sesini alçalttı. "Üzgünüm," dedi, yine hafifçe Bruce'un omzuna vurarak. "Onları yakalayacaklar. Buna bahse girmeye hazırım. Bu yanlarına kalmayacak. Bekle de gör. Akşam kuşağında, demir parmaklıklar ardına atılmış patron haberlere çıkacak."

Dianne başını iki yana salladı. "Gerçekten de üç Gecegezen'i kendi başına savuşturup Alfred'e zarar vermelerine engel mi oldun?"

"Her şey çok hızlı oldu," diye yanıt verdi Bruce. Bu doğru olsaydı bile, kendini pek de kahraman gibi hissetmiyordu. "Görünüşe göre Gecegezenlerin bir ölüm listesi var ve ben de o listedeyim."

"Ne?" dedi Dianne ve Harvey bir ağızdan.

"Bruce."

Hepsi birden başlarını kaldırıp aceleyle bekleme odasına giren Lucius'u gördüklerinde, konuşmaları yarıda kesildi. Lucius, Bruce'un elini sertçe sıktı. Aceleyle onu kendine doğru çekti ve sarıldı. "Yukarıdakilere şükürler olsun ki hayattasın. Peki ya Alfred?"

"Tamamen iyileşecek," diye cevap verdi Bruce.

Lucius dehşet içinde Bruce'a bakarak başını iki yana salladı. "Gecegezenlere sıkı bir şekilde karşı koyduğunu duydum," dedi, "ama yakın gelecekte seni böyle tehlikeli durumlardan uzak tutabilirsek daha iyi olacak tabii. Bu gece galaya katılmana gerek yok, hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece dinlen. İnan bana, bu işlerden uzak durmaya karar verirsen buna kimse şaşırılmaz. Hayatın tam bir..."

"Ben iyiyim, Lucius, teşekkür ederim." Bruce kararlı bir tavırla başını salladı. "Galada herhangi bir yerde olabileceğimden daha güvenli olacağım ve bu herkesin dikkatini dağıtacak. Bütün dronlarımız orada olacak, değil mi?"

Lucius gülümsemeyi başardı. "Evet, orada olacaklar," diye cevap verdi.

Bir doktor yanlarına yaklaştı ve konuşmalarını böldü. "Bay Pennyworth şu an kendine geldi," dedi. "Yaşamsal bulguları gayet iyi ve kendisini bu akşam eve götürebilirsiniz."

Bruce'un aklından diğer tüm düşünceler uçup gitti. Hemen ayağa fırladı. "Hemen onu görebilir miyim?"

Doktor başıyla onayladı. "Kısa bir süre, Bay Wayne. Fazla uzatmayın. Daha sonra biraz daha dinlenmesi gerekecek."

Bruce onlardan izin istedi ve koridor boyunca doktoru takip edip doktorun, geçmesi için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi. İçeride, Alfred yatağında doğrulmuş oturu-

yordu. Bruce her zaman onu güçlü ve yenilmez, nazik ve adil biri olarak görürdü fakat şimdi ilk defa Alfred gözüne *yaşlı* görünmüştü, saçlarındaki aklar her zaman-
kinden daha fark edilirdi. O bir ölümlüydü. Bruce bu düşünce-
den hoşlanmadı.

“Efendi Wayne,” dedi Alfred, genelde güçlü ve derinden çıkan sesi şimdi bir nebze boğuk çıkıyordu. Kafasının tepesini koca bir sargı kaplıyordu.

Bruce koşarak Alfred’in yanı başına gitti, yaşlı adamın elini aldı ve sıktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi. “Alnındaki yaraya dikiş attıklarını söylediler.”

Alfred soğukkanlı bir tavırla elini salladı. “Ah, yakında iyiden de daha iyi olacağım,” diye cevap verdi. “Bu yara, orduda acısına katlandığım yaraların yanında çizik gibi kalır. Gecegezenlerin bundan daha iyisini yapması lazım... tabii polis onları yakalamadan önce.”

Alfred’in bu iyimser sözleri karşısında Bruce, göğsünden koca bir yükün kalktığını hissetti. Omuzları rahatladı ve kendini Alfred’in başucundaki sandalyeye bırakarak başını elleri arasına aldı. “Özür dilerim, Alfred,” dedi. “Çok özür dilerim. Seni kaybedeceğimi sandım.” Bruce Alfred’i onlarca kez endişelendirmişti – arabayı fazla hızlı kullanmış, bir hevesle suçluların peşine düşmüş, hayatını tekrar tekrar tehlikeye atmıştı – ama yine de bunların hiçbirini onu, Alfred’in bugün ölmüş olabileceği gerçeği kadar korkutmamıştı. Bruce vasisini kaç kez bu korkuya maruz bırakmıştı?

Bruce’u boynu eğik görünce Alfred’in bakışları yumuşadı. “Kaldırın başınızı, Efendi Wayne,” diye cevap verdi. “Ben buradayım ve kafamdaki şişlik dışında kendimi gayet iyi hissediyorum. Bir şekilde belayı bulmayı başa-

rabilen genç biri olmanıza karşın artık bir erkeksiniz... lakin her zaman benim çocuğum olarak kalacaksınız ve ben her zaman sizi gözeteceğim. Tıpkı sizin aynısını bana yapacağınız gibi."

Bruce'un gözleri Alfred'in bakışlarıyla buluştu. Bu bakışı hatırlıyordu ve o ara sokakta yaşanan olayın üzerinden on sene geçmiş olmasına karşın, bu bakış hâlâ Bruce'u en kötü zamanlarında sakinleştirebilen bakıştı. Bruce, onun ardından yaşamının nasıl olabileceğini düşünmemeye çalışarak başını salladı.

Alfred gülümsedi. "Biz iyi bir ekibiz, Efendi Wayne," dedi. "Özellikle de savurduğunuz şu yumruklarla."

Alfred'in o çok iyi tanıyıp bildiği espri anlayışı, Bruce'un midesindeki düğümü çözöverdi. Uzanıp vasisinin omzuna bir kez vurdu. "Sen de hiç fena değilsin, Alfred."

Alfred ona göz kırptı. Sonra da yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Gecegezenler sizi hedeflerinden biri olarak belirlemişler. Madeleine'in önceki kurbanlarına benziyorsunuz, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sürekli sözünü ettiğiniz o kızı araştırmadım mı sanıyorsunuz?" Alfred yüzünü acıyla buruşturarak öne eğildi. "O kız tehlikeli."

Bruce başıyla onayladı, ardından kaşlarını çatı. "Biliyorum. Ve bunların hiçbirini anlayamıyorum." Sesini alçalttı. "Alfred o kız beni uyardı. Onunla yaptığım son konuşma var ya? Bütün konuşma boyunca bana Gotham'dan uzaklaşmamı, Gecegezenlerin listesinde sıranın bana gelmiş olabileceğini söyledi. Bunun olacağını biliyordu ve benim de bilmemi istedi."

Alfred gözlerini kıstı. “Belki de tüm bunları tuzak olarak kurmuştur.”

O an, Bruce’un arkasındaki kapı açıldı ve Draccon odaya girdi. Dedektifin gözlerinden birinde çok kötü bir morluk vardı ve kollarından biri askıdaydı. Onu görünce Bruce’un içine bir rahatlama hissi yayıldı ve dedektifi karşılamak için sandalyesinde doğruldu. “Dedektif,” dedi. “Siz...”

Dedektif bitkince ona gülümsedi ama kapının yanından kımıldamadı ve Bruce’un sözleri dilinin ucundan uçup gitti. “Dedektif?” dedi Bruce yine, bu kez tereddüt dolu bir ifadeyle.

“Ne oldu?” dedi Alfred de.

Draccon başını Bruce’a doğru sallamadan önce derin bir nefes aldı. “Konu Madeleine.”

Alfred’i iyileşirken görmenin, Draccon’un iyi durumda olduğunu bilmenin verdiği mutluluk... hepsi bir anda yerini buz gibi bir dehşet örtüsüne bırakıp uçup gitmişti. Bruce dedektife baktı. “Ne olmuş ona?”

“Kaçmış.”

Kaçmış.

Bruce bir süre daha öylece oturdu, bu sözleri bir türlü kavrayamıyordu. Kaçmış. *Hayır*. Nasıl? Madeleine kapılar açıldığında kaçmamıştı, neden şimdi böyle bir şey yapmıştı? “Bunu... bunu yapmış olamaz...” demeyi başardı.

Draccon elini Alfred’in odasında bulunan televizyona doğru kaldırdı. Haberler başlıyordu. “İşte, kendin gör.”

Bruce kendini, Madeleine’in haber ekibi tarafından çekilen bomboş hücresinin videosuna bakarken buldu.

Midesine yakıp kavuran bir his oturdu. Önce zihninde, Madeleine’in kameralara bakan görüntüsü belirdi, ardın-

dan, kameraların frekanslarının nasıl karıştırılacağından bahsedışı, sonra hücresinde takındığı kırılğan tavırlar, sonra da onunla kimsenin haberi olmadan nasıl tekrar gelip konuşabileceğini söylediği an geldi aklına. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama Madeleine, Bruce'un güvenlik kameralarını yeniden başlatmasından bir şekilde faydalanmış olmalıydı.

Elbette. Şimdi her şey ona çok daha mantıklı geliyordu; neden bina kırımızı alarm halindeyken ve gardiyanlar mahkûmları ararken, yani firar esnasında kaçacaktı ki? Hapishane gardiyanlarla dolu olurdu. Madeleine bunun yerine o zamanı, gerçek kaçıışı için her şeyi ayarlama kullanmayı seçmişti. Hepsi, Bruce'a karşı hazırladığı büyük dümenin bir parçasıydı.

Şimdiyse şehirde bir yerlerde, *Arkham Tımarhanesi'nin dışında*, serbestti. Hatta Bruce'un evinde yaşanan arbedeyle aşağı yukarı aynı zamanlarda bile kaçmış olabilirdi. Bruce uyumuş bir halde başını salladı. "Nereye... nasıl?" demeyi başardı çatlamış sesiyle. "Hiç şüpheli var mı?"

"Evet. Bir tane var." Draccon kapıyı daha da araladı ve Bruce, dedektifin yanında birkaç polis memurunun daha olduğunu gördü. Polislerden birinin elinde bir kelepçe vardı. Onların arkalarında da Harvey, Dianne ve ona şaşkın bir halde bakan Lucius vardı. "Sen."

Ani bir baş dönmesiyle Bruce'un görüşü bulandı. "Ben mi?"

"Elimizde, tam kameralar yeniden başlatılmadan önce, yoğun tedavi koğuşuna en son senin girdiğini gösteren bir kayıt var. Madeleine hücresinde sana, ona yardım ettiğin için teşekkür ettiğini belirten bir not bırakmış."

“Ne?” diye bağırdı Bruce. “Bunu yaptığımı düşünüyorum olamazsınız. Özellikle de bu sabahtan sonra...”

“Seni şüpheli olarak ele almaktan başka seçeneğim yok, üzgünüm.” Draccon derin bir iç çekti, ardından bir polis memuruna ileri çıkması için işaret etti.

Polis memuru elindeki kelepçeleri kaldırdı. “Bruce Wayne, tutuklusunuz.”

21. BÖLÜM

Gotham Polis Teşkilatı polis merkezindeki sorgu odası soğuk ve bomboştu, içinde yalnızca birkaç sandalye ve Bruce'u Dedektif Draccon'la başka bir polis memurundan ayıran tek bir masa vardı. Draccon, Bruce'un önüne bir kâğıt uzattıktan sonra kollarını kavuşturarak oturdu, yüzünü dikkatle inceledi.

“Sana bunu bırakmış,” dedi. “Güvenliğin dediğine göre, kameraların arızalanıp hücredeki yanlış görüntüleri göstermesi üzerine kontrol amaçlı gönderilen iki çalışana saldırılmış. Onları etkisiz hale getirmiş ve alarmlar çalmadan önce içlerinden birinin kimliğini kullanmış çünkü bunu yaparken onu hiçbir kamera kaydetmemiş.”

Bruce kendini, Madeleine'in elinden çıkan ve bir çiçeğin karmaşık kıvrımları halinde katlanmış nota bakarken buldu. Bu görüntü üzerine başı döndü.

Elbette Bruce daha önce onun elyazısını görmemişti fakat bu yazı tarzı ona uyuyordu; aralıklı, minimal, ara-

larda onu şaşırtırcasına yapılmış süslemelerle şık bir yazıydı. Bruce onu gördüğü güvenlik kayıtlarını, katladığı kâğıtlarla kameralardan işaretler gönderir gibi hallerini düşündü. Madeleine, Arkham'da çalışan biriyle mi konuşmuştu ve sonra Bruce'u tüm bunların bir parçası olması için mi ayarlamıştı? Ya çalışanlardan biri kasıtlı olarak kaçmasına izin vermişse? Bruce gördüklerine inanmakta zorluk çekerek notu tekrar tekrar okudu.

Sevgili Bruce,

Biz pek de birbirine uygun bir çift değiliz, değil mi? Sonuçta ben, bir milyarder ile bir katilin mutlu sonla bitebilecek bir hikâyesi olabileceğini düşünemiyorum. Öyleyse ödeşelim: buradan çıkmama yardım ettiğin için teşekkürler ve ben de aylar boyunca seni eğlendirdiğim için senin teşekkürlerini kabul ediyorum. Umarım beni hatırlarsın.

.öptüm,

MW

Bu tam da onun tarzına uygun bir nottu. Fakat Bruce bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Madem Madeleine kaçmak istemişti, öyleyse neden ona bir not bırakmıştı? Gecegezenlere karşı hareket etmesi konusunda ona yardım da etmişken, neden ona bunu yapmıştı? Sohbetlerinin anısı kafasında yeniden canlanırken notu bir kez daha okudu, sonra kıvrımlarına uygun olarak katladı. Tüm origami şekillerinde olduğu gibi, bu kâğıt da başka bir şekil alabiliyordu ve bu kez kâğıt, üç boyutlu bir elmas biçimine dönüştü. Bruce, çift yüzlü kâğıt heykele baktı. Tüm o görünürde ciddi sohbet-

ler, Madeleine'in annesi ve babasını kaybetmesi konusunda onu anlıyormuş gibi halleri, Gecegezenleri yakalamada ona yardımcı oluyormuş gibi gözükmesi, Gotham'dan ayrılması için onu uyarması... Üzerinde uzun süre kalan bakışları ve en son özü. *Üzgünüm*, demişti ona arkasını dönmeden önce.

Madeleine tek bir kategoriye uygundu.

"O kız bir *yalancı*," dedi Bruce öfkeyle, notu elinde buruşturarak. Çiçek buruştu. "Tüm bunlar planının bir parçasıydı. Onun için bunu yapmak çok kolay. Ona kasten yardım etmek istediğimi düşünmüş olamazsınız." Şaşkınlık içinde önce dedektife, ardından diğer polise baktı.

"Peki ya masamdan çaldığın profili?" dedi Draccon, sözcükleri yutarak ve mesafeli bir tavırla konuşuyordu. "Bu da mı onun yalanlarından biri?"

Bruce bir an tereddüt etti. Şimdi, polisten bir şeyleri gizleyecek zaman değildi. "Dosyayı ben aldım," diye itiraf etti. "Sadece onu daha iyi anlamaya çalıştığım için."

"Ve bilgi işlem güvenlik birimimiz bize, polis merkezimiz dışından birinin misafir girişiyle polis dizinimize girdiğini söyledi. IP adresi senin evinin adresiydi."

Bruce sesini çıkarmadı.

"O halde güvenlik kameralarını sen devre dışı bıraktın." Draccon devam etti. "Bunu sana o yaptırmışsa, o zaman seve seve onun suç ortağı olmuşsun demektir."

Sistemi etkisiz hale getirmek için yapman gereken tek şey doğru karıştırıcıyı doğru frekansta kullanmak. Bunlar Madeleine'in sözleriydi... Senin *yapman gereken*. Senin, Bruce.

Madeleine ona ağının tam olarak nerede olduğunu söylemişti ve Bruce yine de bu ağın ortasına yürümüştü.

Bruce yanıt vermeyince Draccon başını salladı. "Bu işi kendin için güç bir hale getirme, Bruce. Senin için zor

olduğunu ve en başında seni ona benim yolladığımı biliyorum.” Kalemını masaya vurdu. “Ama neden şüpheli davrandığımı anlıyorsundur. Neden Madeleine zahmet edip de kaçışına yardım ettiğin için sana teşekkür etti? Madem bu işle hiçbir alakan yoktu, neden sadece kaçıp meseleyi orada bırakmadı?”

Bruce başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi. “Ama bana inanmalısınız. Madeleine bana bu notu bıraktığı için soluğu sizin sorgu odalarınızda alacağımdan emindi. Düşünün. Neden beni buraya göndermek istedi?”

“Bazen katillerin hiçbir nedene ihtiyaçları olmaz,” diye yanıt verdi Draccon. “Bazen sadece eğlenmek isterler.”

“Bu bana hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Bruce, sesinde yine aceleci bir ton belirdi. “*Lütfen*, dedektif. Sizinle Madeleine hakkında, onun hiçbir şeyi *asla* sebepsiz yapmayacağını bilecek kadar çok konuştuk. Ben...”

Söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini düşünerek durakladı. Draccon tek kaşını kaldırarak ona baktı. Şimdi onunla ilgili konuşma şekli bile onu tanıdığını, *çok iyi* tanıdığını, onu tarafsız bir merakın çok ötesinde önemsedğini ortaya koyuyordu. Ve gerçekten de önemsemişti, değil mi?

Bruce’u şaşırtan bir şekilde Draccon öfkeli yerine bitkin görünüyordu ve onu, iliklerine dek işlemiş bir yorgunluk ifadesiyle dinliyordu. “Bu benim suçum,” dedi iç geçirerek. “Seni asla bu vakaya dahil etmemeliydim. Sana kamu hizmeti cezanı tamamlatmalı ve her şeyi o noktada bırakmalıyım. Sana bizim adımıza Madeleine’den bilgi alabilmen için güvenebileceğimi düşündüğümde, kızın özgürlüğe kaçış bileti olabileceğini düşünmemiştim.”

Bruce elini masaya vurdu. “Ama ben *ona yardım etmedim*.”

"O halde neye inanmamızı bekliyorsun, Bruce?" dedi Draccon. Ellerini masanın üstüne koydu ve kollarını kavuşturdu. "Güvenlik kamerası kayıtlarını gördüm. Zaman geçtikçe beden dilinin ona karşı değiştiğini gördüm. Bruce, Madeleine kaçtı. Şu an serbest. Muhtemelen Gecegezenlerle tekrar bir araya gelmenin bir yolunu bulmuştur. Polis birliklerimiz tam kuvvet görev başındalar, onun izini sürmeye çalışıyorlar... ama izlerini çok iyi saklamış."

Bruce kollarını masanın üzerine koydu ve başını ellerine dayadı. Bu işin içinden çıkabilmek için ne yapması gerekiyordu? "Burada ne kadar kalmam gerekecek?" diye mırıldandı. "Kefaletle çıkabilir miyim?"

Draccon başını olumsuz anlamda salladı. "Üzgünüm, Bruce," diye cevap verdi. "Geceyi burada geçirmek zorundasın. Elimizden geldiğince çok bilgi edinmemiz gerekiyor ve polis merkezi senin şehirde dolaşmanı istemiyor. Bu bizim yararımıza olduğu kadar senin güvenliğin için de aynı zamanda."

"Yani bana güvenmiyorsunuz," diye karşılık verdi Bruce. "Kaçma ihtimalim olduğunu düşünüyorsunuz."

Draccon'un bakışlarında anlık bir kararsızlık bile yaşanmadı. "Şu anda bunun tartışmasını yapabilecek durumda değilsin," diye yanıt verdi.

Bruce gözlerini kapadı ve uzun uzun soluğunu verdi. "Pekâlâ. Öyleyse bir telefon görüşmesi yapayım, lütfen."

Birkaç dakika sonra cam bir telefon kulübesinin içindeydi ve çevirmeli telefonla nasıl arama yapabileceğini anlamaya çalışıyordu. *Buradan çıktığımda, polis merkezine yeni telefonlar bağışlayacağım*, diye düşündü kasvetle. Camın diğer tarafında, polislerin çalıştığı sıra sıra bölmeleri ve onun

ötesinde duvara monte edilmiş bir dizi düz ekran televizyonu görebiliyordu. Haberler, bir sokağın ortasında, siyah bir halının önünde duran bir gazeteciyi gösteriyordu. Bruce sonunda Alfred'in cep telefonu numarasını düşürmeyi başardığında bakışlarını ekrandan ayırdı. *Tanrı'ya şükür*, diye geçirdi içinden telefon çalmaya başlayınca.

Alfred telefonu ilk çalışında açtı.

"Alfred Pennyworth, buyurun," dedi.

"Alfred! Hâlâ hastanede misin?"

"Efendi Wayne?" diye cevap verdi Alfred. "Tam da polisin beni aramanıza izin vermediğini düşünmeye başlamıştım. Ben iyiyim, bu gece beni taburcu edecekler. Siz nasılsınız?"

"Daha iyi günlerim oldu."

"Arkadaşınız Dianne dur durak bilmeden sizi arıyor," diye devam etti Alfred. "Sizi kefaletle serbest bırakacaklarını umuyormuş. Kendisi çoktan galaya gitti, birçok katılımcı size destek olmak için ve belediye başkanının anısına galaya katılıyor."

Dianne. Gala. *Televizyondaki siyah halı*. Bruce birden hatırladı ve televizyonlara odaklandı. Elbette WayneTech'in GSM dronları tam güç oradaydı, Gotham Konser Salonu'nun girişinde bekliyorlardı. Etkinlik, belediye başkanının ölümü nedeniyle kasvetli bir havaya bürünmüştü ve konser salonunun duvarlarının yan tarafları siyah kumaşlarla kaplanmış, galanın orijinal elmas biçimli logosuyla tüm kumaşlar gümüşü şeritlerle süslenmişti. Konuklar da siyahlar içinde gelmişler, bu etkinliği bir kutlamadan ziyade başkanın anma gecesi olarak görmüşlerdi.

Bruce'un bakışları, galanın elmas biçimli logosuna çevrildi. Bu, Madeleine'in ona bıraktığı notun katlandığı şekle

birebir benzeyen bir logoydu. Bruce donup kaldı. Buz gibi bir el adeta yüreğinin etrafına kapandı.

Gotham'ın tüm elit kesimi bu gece galada olacaktı. *Gecegezenler müthiş bir hamleyle oraya saldıracaklar.* Bunca zamandır bu gecenin, en büyük operasyonlarının beklentisiyle silah yığınağı yapıyorlardı. Ve Madeleine bunu, bıraktığı nota verdiği şekilde ona anlatmak istemişti.

"Alfred," dedi Bruce aceleyle. "Dianne'i ara. Hemen bir taksi çağırıp eve dönmesini söyle ona. *Şimdi.* Bu gece orada olmamalı. Onu o salondan çıkar. Söyle ona, *söyle ona...*"

"Efendi Wayne, sakin olun." Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu, ardından Alfred, "Onu hemen arayacağım. Neler oluyor?" dedi.

Bruce tam cevap vermek için ağzını açacakken, telefon kulübesinin camları dışında, ofis bölmelerinde oturan polis memurlarının da dikkatlerini televizyonlara çevirdiklerini fark etti. Hayır. Binanın içinde bir yerlerden çığlık sesleri yükselirken Bruce ekranlarda, gazetecinin birden o yöne döndüğünü gördü. Polis arabaları ana girişin önünde duruyorlardı. Aralarında GSM güvenlik dronları ile iki SWAT aracı da vardı ve polisler, tüfekleri ve kurşun geçirmez yelekleriyle araçların arka kapılarından dışarı dökülürken Bruce dehşetle olan bitenleri seyretti.

Gecegezenler harekete geçiyorlardı.

Muhabirin belli belirsiz duyulan sesleri şimdi ona kadar geliyordu. "... aldığımız bilgilere göre, aralarında Gotham başsavcısından belediye başkan vekiline, WayneTech'ten Lucius Fox'a ve onlarca diğer davetliye kadar birçok masum sivil, Gecegezenler tarafından rehin alınmış durumda. Birazdan bir fideye notu yayınlayabilirler ancak henüz böyle bir notun içeriğinde neler olabileceği hakkında bilgimiz yok."

Lucius orada mahsur kalmıştı. *Dianne de öyle.* Hepsi bu gece ölebilecek yüzlerce insan da aynı şekilde. Bruce yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Telefon hâlâ elindeydi ve Alfred'in ahizeden kendisine seslenen sesini işitebiliyordu ama vasisi ona çok uzaktan konuşuyormuş gibi geliyordu, zihni uyuşmuştu. Dianne ona destek olmak için galaya gitmişti, tüm bu karmaşa boyunca başından beri yanında yer almıştı ve şimdi Bruce arkadaşının hayatını bir kez daha tehlikeye atmıştı.

Onları oradan çıkarmak zorundayım. Bu durumu düzeltmek zorundayım.

Girişteki dronların caddeye dönük yüzleri birden çevrildi. Bu çok tuhaftı.

Polis onlara yaklaşırken dronlar saldırgan duruşlarını aldılar. Bruce gözlerini kırptırdı. *Ne?* İlk SWAT polisi çömelerek silahını dronlara yöneltti fakat dronlar ileri çıkarak binaya giriş yollarını engellediler.

Muhabir kaşları çatık bir şekilde arkasını döndü. "Şu anda aldığımız bir gelişmeye göre, WayneTech'in GSM dronlarında –yani konser salonunun girişinde gördüğünüz bu robotlarda– ters giden bir gelişme yaşanıyor, dronlar Gotham Polis Teşkilatı'nın birliklerine karşı saldırgan bir tutum sergiliyorlar."

Madeleine. Bruce durumu hemen anlamıştı. Madeleine robotların sistemlerini ele geçirmenin bir yolunu bulmuş, onların idaresini güvenlik birliklerinden alıp Gecegezenlerin ordusuna geçirmişti. Madeleine'in alaycı yorumlarını hatırladığında ürperdi. *Teknolojiye asla güvenme.* Görünüşe göre haklıydı... Özellikle de teknolojinin ardında o olunca.

Bruce gözlerini kıstı. Şimdi, Lucius'u elleri bağlı, Dianne'i bir Gecegezen'in silahına bakarken hayal ettikçe titriyordu.

Artık senin avın olmayacağım, diye düşündü ekrana bakarak.
Şimdi sen benim olacaksın.

“Efendi Wayne!” Alfred hâlâ telefondan ona sesleniyordu.
“Efendi Wayne? Neler oluyor?”

“Bizden iyi bir ekip olur, değil mi?” diye yanıt verdi Bruce, telefonda alçak tonda konuşarak. “Çünkü bana yardım etmen gerek, Alfred. *Hemen* galaya gitmem lazım.”

22. BÖLÜM

Bruce bir hücrede kefaletle çıkamayacak şekilde tutuklu olmasına karşın, merkezde onu kontrol edecek pek polis memuru kalmamış gibiydi. Merkezin içi de karışık bir durumdaydı... görevlendirilebilecek durumda olan her polis memuru konser salonuna gönderilmişti, geride bırakılanlarsa ya durmaksızın çalan telefonlara cevap vermek için koştu-ruyor ya da televizyon ekranlarındaki haberlere dehşetle ağızları açık bir halde bakıyorlardı.

Bruce yaşanan kargaşayı hücrelerinden işitebiliyordu; ne kadar uğraşsa da bulunduğu yerden yalnızca bir televizyonun kenarını görebiliyordu. Vakit geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ve normal şartlarda gala en civcivli zamanlarını yaşıyor olacaktı. Fakat bu anma ve kutlama gecesi bir anda Gotham tarihindeki en büyük rehin alma olayına dönüşmüştü.

Bruce hücrelerinde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Nelere ihtiyaç duyduğunu telefonda Alfred'e söylemek için

pek vakti olmamıştı. Yakınlarında polis memurları dururken fazla konuşmak çok riskli olurdu. Fakat Alfred her zamanki gibi, fazla açıklamaya ihtiyaç duymamıştı.

Madeleine'le yüzleştğinde ne yapacağı konusunda Bruce'un hiçbir fikri yoktu; bunların sorumlusu gerçekten oysa, konuşmak onu kesinlikle durduramayacaktı. Yine de Bruce, Madeleine'in başını ona doğru kaldırışını ve *İnsan, yaşadığı kişisel trajedilerden iki şekilde kurtulur... Sen, trajedisinden daha aydınlık şekilde kurtulanlardansın*, derken yüzünün aldığı ifadeyi unutamıyordu. Madeleine'in kafa karıştırıcı hareket ve ifadelerinden oluşan o labirentin ardında, söylediklerini içtenlikle dile getiren ufak bir yanı var mıydı acaba?

Gözleri kısıldı. Bunu ona neden yaptığını bilmesi gerekiyordu. Onu adalete teslim etmesi gerekiyordu. Her şeyden önce Gecegezenler daha çok insana zarar vermeden onu durdurması gerekiyordu. Bu düşünce, içinde alev alev yanıyordu.

"Oraya bir araç daha gönderin!" diye bağırdı biri, polis merkezinin koridorlarında seri ayak sesleri işitilirken. "Vaktimiz yok, dronlar ateş etmeye başladı."

Dronlar ateş etmeye başladı. Bruce'un kalbi hızla çarptı. Gecegezenler, galadaki her dronu ele geçirip onları ölüm makinelerine dönüştürmeyi başarmışlardı. Gecegezenler – Madeleine– WayneTech'in içindeki dronlara ulaşmanın ve onları yeniden programlamanın bir yolunu bulursa ya da oradaki diğer silahların kontrolünü ele geçirirlerse, Gotham polisi mahvolurdu.

"Haydi Alfred," diye fısıldadı Bruce.

Dedektif Draccon hücre kapısının önünden hızla geçip gitti. Bruce onu görünce, "Dedektif! Dedektif Draccon!" diye bağırdı.

Dedektif geri döndü, Bruce'a bakarken gözleri alev alevdi.

"Beni dışarı çıkarmalısınız," diye bağırdı Bruce. "Konser salonuna girmenize yardım edebilirim. Ben..."

"Yerinde kal, Bruce," diye bağırdı dedektif. "Burada güvende olacaksın." Bruce onun ardına kendi adamlarını katarak koridordaki polis memurlarının ardından hızla gi-dişini seyretti.

Televizyondaki kaos devam ederken, polis merkezinin arka tarafı daha da sakinleşti. Şimdi ışıkların yarısı söndürülmüştü; göreve gitmeyen birkaç gardiyan kalmıştı ve her birinin dikkati televizyon ve telefonlara çevrilmişti. Bruce parmaklıkları sıkıca kavradı, sonra gözlerini kapadı, başını eğdi ve hücre kapısının yanına yavaşça çömeldi. Her şey nasıl bu kadar ters gitmiş olabilirdi? Ama işte şimdi burada tıkılıp kalmıştı, yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Harvey Dent birine. "Evet, babamı görmek için buradayım."

Arkadaşı Harvey, yanında hızla ilerleyen bir polis memuruyla bekleme odasına girdiğinde Bruce'un gözleri bir anda açıldı. Harvey hemen Bruce'la göz göze gelmedi fakat polis memuru koridorun uzak ucunda bir hücreyi işaret ettiğinde adama içten bir şekilde gülümsedi. "Evet, kendim gidebilirim. Teşekkür ederim, efendim."

"Pekâlâ, evlat. On dakikan var." Ofisteki karmaşadan dikkati dağılan polis hızla yanından ayrıldı.

Arkadaşının bakışları ona çevrilirken, "Harvey?" dedi Bruce alçak sesle.

"Bruce," diye fısıldadı Harvey, ardından hücreesine doğru ilerledi. "Buradasın."

"Ne işin var burada?" dedi Bruce, arkadaşı ona yaklaşip demir parmaklıkları kavrarken. "Babanı görmeye mi geldin?"

Harvey titrek bir tebessümle ona baktı. "Sonunda onu ihbar ettim, Bruce," dedi. "Polis onu tutukladı."

Bu sözler üzerine Bruce gözlerini kırptırdı, kendi yüzüne de çabucak yayılan tebessüme engel olamadı. Bunca zaman sonra arkadaşı, babasına karşı gelebilmişti. "Sen... sen babanı mı ihbar ettin? Onu burada mı tutuyorlar?"

Harvey başıyla onayladı. "Evet. Ama buraya onu görmek için gelmedim. Bu sadece, polisin buraya gelmeme izin vermesi için çok iyi bir mazeret oldu." Küçük bir anahtarı kaldırdı. Bruce başını eğip anahtara baktı, gülümsemesi şaşkınlık ifadesine dönüştü.

Bu, Bruce'un hücresinin anahtarıydı.

"Görünüşe göre," diye fısıldadı Harvey, "elim epeyce hızlıymış ve Alfred de oldukça ikna edici bir konuşmacıymış."

Alfred. Bruce ona baktı. "Seni bu işe o mu bulaştırdı? Buradan çıkmama yardım mı ediyorsun?"

"Hey, sen ve Dianne uğruna kanunları çiğnemeye gönüllü olduğum için gurur duymalısın." Anahtarı kilide soktu. "Benim babamın yeri burası, senin değil. Haydi artık gidelim."

Başka bir gün olsaydı, Gotham Polis Teşkilatı polis merkezinin bekleme salonu, çıkılması neredeyse imkânsız bir yer olurdu. Dedektif Draccon gece bitmeden Bruce'u bir kez daha sorguya çekerdi; arka taraftaki polis memurları arasında bir değil iki nöbet değişimi olurdu ve insanların dikkatleri, duvarlara monte edilmiş, kâbus gibi olayları gösteren ekranlara çevrilmemiş olurdu.

Fakat bu gece, Gecegezenler şehir halkını rehin aldığı sırada, Bruce başı öne eğik ve omuzları gergin bir şekilde, gözlerini önünde koşarcasına ilerleyen Harvey'den ayırmadan, polis merkezinin koridorlarından birinden hızla kaçmayı

başardı. Harvey ve Bruce, merkezin arka tarafında bulunan ve yağmurun ıslattığı otoparka açılan tekli arka kapıdan kaçıyorlardı.

Harvey birden kenara çekildi ve kendini, tuvaletlerin bulunduğu bir köşeye sakladı. Bruce da aynısını yaptı. Bir an sonra, genç bir polis memuru, eli belindeki tabancada, aceleyle yanlarından geçti. Kadın yanlarından hızla geçerken iki arkadaş soluklarını tuttular. Polis memuru oradan geçerken onun, "Burada kimse kaldı mı? Daha çok destek talebi aldık!" diye bağırıldığını işittiler.

"Ulusal Muhafızlar yola çıktı!" diye cevap verdi bir ses, koridorun uzak bir ucundan. Bruce oradan uzaklaşan bir çift ayak sesi işitti, ardından sesler giderek duyulmaz oldu. Tuttuğu soluğu bıraktı.

"Haydi," dedi Harvey aceleyle. Tekrar koridora atıldılar. Giderlerken, Bruce hücrelerin bulunduğu bekleme odasından gelen bir ses daha işitti.

"Draccon'un Wayne'i burada tuttuğunu sanıyordum!"

"Öyleydi..."

"Anahtarı nasıl ele geçirmiş?"

"Draccon'u telefona bağla, bir kişi kayıp."

Harvey'yle koşmaya başlarken Bruce dişlerini sıktı. *Sanırım bu durumda resmen bir kaçak oluyorum.* Kapıdan yıldırım hızıyla geçip gecenin karanlığına çıktılar ve hapis-hane arkalarında kaldı.

Tam iki adım atmışlardı ki siyah bir araba tekerlekleri acı acı bağırarak önlerinde durdu. Bu Alfred'in, Bruce'u bir yerlere götürdüğü zamanlarda kullandığı alışıldık, gösterişli arabalardan değildi, Bruce'un WayneTech'te gördüğü parlak, gösterişsiz, siyah ve yüzeyi gece karanlığına karışan bir arabaydı.

“Sizi bir yerlere bırakayım mı?” dedi Alfred.

Bruce’un yüzünde bir tebessüm belirdi. Harvey’le aceleyle arabaya bindiler. Bruce tam kapıyı yeni kapatmıştı ki Alfred pedalı kökledi ve hızla park alanından çıktılar. Dikiz aynasından, sendeleyerek polis merkezinden hızla çıkan genç bir memurun, tam gaz giderlerken onları gördüğünü fark ettiler.

Tekerleklerin inlemesiyle bir köşeyi dönüp bir tünele hızla girerlerken, “Dönüşlerde biraz daha yavaş ol, Alfred,” demeyi başardı Bruce.

Alfred kıkırdadı. Hastane bandajı hâlâ bileğine sarılıydı. “WayneTech arabaları yavaş dönüşler için üretilmemiştir, Efendi Wayne.”

“Bir de kime çektiğimi merak edersin.” Bruce midesi omuriliğine değiyormuş gibi hissediyordu. Aston Martin’indeyken bile Alfred’in şimdi kullandığı gibi araba kullanamamıştı.

“Eskiden İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri’nde idim, Efendi Wayne,” diye cevap verdi Alfred ifadesiz bir ses tonuyla. “En azından benim bir bahanem var. Birinin bunu yapabiliyor olması, diğerinin de yapması *gerektiği* anlamına gelmez. Bir dahaki otomobil gezintimizde bunu bana karşı kullanmamanızı umuyorum.”

Bruce koltuğunun kenarlarını sıkıca kavrarken, “Kullanmamaya çalışırım,” diye cevap vermeyi başardı. Arka koltukta oturan Harvey’nin yüzü sapsarı olmuştu. “Beni oradan çıkarmaya nasıl razı geldin, Alfred? Bu teklifi reddedeceğinden emindim. Çok tehlikeli falan bulacağın için.”

“Sizin şu Madeleine pek kötü bir arkadaşmış,” diye cevap verdi Alfred, bir başka viraja girerlerken.

“Kesinlikle katılıyorum,” diye mırıldandı Bruce.

“Hayır, ben ciddiym. Yarım saat önce, banka hesaplarınızla ilgili bir uyarı aldım. Şüpheli birtakım hesap hareketleri gerçekleşmiş.”

“Şüpheli hesap hareketleri mi?” Alfred ona bir telefon verip hesaplarının genel taslağını gösterirken Bruce’un sesi giderek duyulmaz oldu.

“Görünüşe göre birilerinin örgütün desteğine ihtiyacı varmış,” diye yanıt verdi Alfred.

Bruce, on sekizine basmadan önce açılmış üç eski hesabının sıfırlanmış durumuna baktı. Hesapların üçü de tamamen boşaltılmıştı. Boğazı kupkuru oldu. *Madeleine*.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Harvey, Bruce’un koltuğunun arkasından bakarken.

Yine yalan, yine düzenbazlık. *Madeleine’in Arkham’da bana söylediği hiçbir şey doğru değilmiş*. Bunca zamandır parasının peşindeydi. Ve Bruce ona karşı yumuşayıp kendini ona açmaya karar verdiğinde de onu hapse göndermiş, bu süreçte parasını almıştı. Tıpkı Gecegezenler gibi. Tıpkı, öldürmeden önce diğer bütün kurbanlarına yaptıkları gibi. Ve bu da, şayet eski kurbanlarındaki olay örgüsü devam ederse, şimdi Wayne Sanayi’nin temsil ettiği her şeyi hedef alacakları anlamına geliyordu. Bruce için açılan ve ailesinin servetinin çok yüklü bir miktarının bulunduğu yeni hesapları hedef alacaklardı.

“Affınıza sığınarak söylüyorum, Efendi Wayne,” dedi Alfred nazıkçe, “ama anneniz ve babanızın mirasının kahrolası bir suç dehasının eline geçmesine izin verirsem ne olayım.”

Bruce sertçe yutkundu ve öfkesini eyleme dönüştürmeye çalıştı. *Odaklan. Düşün*. Düşünceleri, şu an galada rehin alınmış insanların arasında oturan Lucius’a yöneldi. *Lucius*

yeni hesaplarım için yeni bir güvenlik sistemi oluşturmamış mıydı? diye düşündü Bruce. Sonra oturduğu yerde doğruldu.

Yeni hesapları için bir güvenlik sistemi oluşturulmuştu. Madeleine'in henüz onlara dokunmamasına şaşmamak gerekirdi; belki de Lucius'un yapılandığı güvenlik kalkanını aşmakta sıkıntı yaşıyordu. Belki de...

Kafasında bir düşünce belirmeye başladı.

"Biraz daha yardımın gerekecek, Alfred," dedi. "Ve seninki de, Harvey."

Bir yanı, Harvey'nin tereddüt etmesini bekliyordu ama arkadaşşı gözünü dahi kırpmadı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bir planın var mı?"

Bruce katı bir ifadeyle başını salladı. "En azından kafamda bir plan oluşuyor. Harvey, polisi alarına geçirmen gerek. Dronlara ateş açmamalarını söyle. Onlara yaklaşmasınlar. Polis ilerlemeye çalışırsa Madeleine ve Gecegezenlerin rehinelere ne yapacaklarını bilemiyorum. Onları durdur, olur mu?"

"Mecbur kalırsam üzerlerine atlarım," dedi Harvey, öne eğilip koltuk başlığını kavrayarak. "Sen sadece Dianne'i -ve kendini de- oradan çıkar. Anladın mı?"

"Sen de." Bruce ve arkadaşşı birbirlerine gülümsediler. Alfred arabayı bir caddenin kenarına park ederken Harvey arabadan indi ve yanıp sönen ışıkların bulunduğu tarafa doğru arkasına bile bakmadan gitti.

Arkadaşı giderken Bruce onu izledi. Sonra da Alfred'e baktı. "Bir yere uğramamız lazım."

"Nereye?"

"WayneTech'e."

Alfred ihtiyatlı bir ifadeyle ona baktı. “Lucius sizi, o prototiplerin hiçbirinin kullanım için hazır olmadığı konusunda uyardı.”

“Bu arabayı kullanan adamın söylediği şeye bak. Lucius şu anda konser salonunda silah zoruyla tutuluyor,” diye yanıt verdi Bruce. “Bence bizi affeder.”

“Oradan sağ salım çıkamazsanız affetmez.”

“Haydi ama Alfred.” Bruce, vasisine bir an gülümsedi. “Biraz eğlenemeyeceksem, milyarder olmanın ne anlamı var ki?” Alfred’in yüzü birden solunca, “Bunu yapmak zorundayım. Senin yardımın olsa da olmasa da bunu yapacağım. Ama bana yardım edersen başarıma şansım daha yüksek olur,” diye ekledi.

Alfred başını iki yana salladı. “Bahçe aletlerinin durduğu o odayı pürmüzle ateşe verdiğinizde ele avuca sığmaz bir tip olduğunuzu anlamıştım,” diye cevap verdi. “O günü hatırlıyor musunuz? On üç yaşındaydınız. O günden beş sene sonra işte burada, bir kaçağa size yardım ediyor ve suç ortaklığı yapıyorum.” Alfred’in sesi alçaldı. “Benim görevim güvende olmanızı sağlamak, Efendi Bruce. Fakat bu, arkamdan saçma sapan bir şeylere kalkışmayacağınızdan emin olmam anlamına gelecekse, öyle olsun.”

Bu kez arabayı WayneTech’in arka girişine park ettiklerinde –yolu aydınlatan iki sokak lambası haricinde– onları karşılayacak kimse yoktu.

Arabadan ilk Bruce indi. Alfred arkasından takip ederken, Bruce kapıya ulaştı ve avcunu güvenlik monitörünün üzerine koydu. *Lütfen açıl*, diye yalvardı sessizce. Alet bir kez bipledi, ardından yeşil bir ışık yandı ve kapı açıldı. Bruce rahat bir soluk verdi. İçeride, ay ışığı zemini şerit-

lere bölüyor, kubbe-çatılı salonun geri kalanını koyu mavi renge boyuyordu.

Bruce ve Alfred, son bir sürgülü kapının bulunduğu salonun sonuna ulaştılar. Bruce elini yine avuç okuyucuya yerleştirdi fakat cihazın ışığı bu kez kırmızı yandı. Kapılar kapalı kaldı.

“Çalışmıyor,” diye mırıldandı Bruce.

“İzninizle,” dedi Alfred, Bruce’un yanına gelirken. Kendi elini uzattı ve okuyucuya bastırdı. “Lucius sizi henüz bu salon için sisteme kaydetmemiştir.”

Okuyucunun ışığı yeşile döndü ve kapılar açılarak onları içeri aldı. Bruce koridorlarda koşarak ilerledi, gözleriyle her bir sırayı tarıyordu. Sonunda, içinde metalik ipek kostüm bulunan cam panelin önünde yavaşladı. *Mikroskobik bir savaş zırhı gibi sağlamlaştırılmış zincir halkalar*, demişti Lucius. *Henüz görücüye çıkmaya hazır değil*, demişti ayrıca. Fakat kostüm kullanışlıydı ve hiçbir şey olmamasından iyiydi. Bruce, Alfred’e baktı ve Alfred de onu başıyla onayladı.

“Üzgünüm Lucius,” diye mırıldandı Bruce; ardından dirseğini cama vurdu ve paneli parçaladı. Etraflarına cam kırıkları saçıldı. Bruce kostümü askısından dikkatle aldı, sonra koridorlarda ilerlemeye devam etti.

Bir dizi lazerli okun sergilendiği bir sıranın önünde durunca, “Planınız bu mu?” dedi Alfred kuşkuyla. “Şirketinizin çok gizli deneysel ekipmanlarından çok sayıda malzeme alıp konser salonuna gitmek mi? Kendi başınıza?”

“Plan bu,” diye cevap verdi Bruce. Metal oklardan bir kaçını kılıfından aldı ve dikkatle sırt çantasına yerleştirdi. “Daha iyi bir fikrin varsa, Alfred, seve seve dinlerim.”

Sıra boyunca ilerleyip minyatür bir ip fırlatıcı ve küçük, yuvarlak bir küreye benzer bir şeyi alırken Alfred iç

geçirdi. Bunlar da sırt çantasına girdiler. “Efendi Wayne,” dedi sonunda Alfred, birlikte sıra boyunca ilerlemeye devam ederlerken. “Konser salonunun çevresinde bulunan, ayarları değiştirilmiş dronları nasıl aşacağınızı da düşünmelisiniz. Görüntüleri seyrettim. Lucius oraya, neredeyse Gotham’ın polis birliklerinin tamamını salondan uzak tutacak kadar çok dron yerleştirtmiş. Deneysel bir zırh ve birkaç sis bombası oraya yaklaşmanızı sağlamaz.”

Bruce başıyla onayladı. “Biliyorum, bunu da düşündüm. Ama baksana.”

Sıralardan oluşan blokun sonuna vardılar. Koridorun bitiminde, GSM dronlarının geri kalanları pasif, her an alacakları talimatları bekler bir halde duruyorlardı. “Lucius bana, dronların birbirlerine saldırmayacak şekilde tasarlandıklarını söyledi.” Makinelerin yanına gitti. “Diğerlerini aşmak için bunlardan birini kullanabilirim. *Buradakiler*, Gecegezenlerin diğerlerine yaptıklarından etkilenmediler.”

Bu düşünce Alfred’i pek memnun etmedi ama Bruce’la tartışmadı da. Drona bir adım daha yaklaşarak onu inceledi. “Bunları nasıl çalıştırıyorsunuz?”

Bruce telefonunu çıkardı, tuş kilidini açtı ve Lucius’un yüklediği uygulamayı başlattı. “Bana telefonunu ver, Alfred.” Vasisi telefonunu verdiğinde, Bruce aynı uygulamayı ona da yükledi ve bir düğmeye bastı. En yakınlarında bulunan dronun gözleri anında mavi bir ışıkla aydınlandı ve dron onların bulunduğu tarafa dönerek Bruce’a odaklandı.

“*Merhaba, Bruce Wayne,*” dedi dron. Ardından, sonraki emirleri beklemek üzere sabit bir pozisyonda çömeldi.

“Şimdi de binaya gitmenin bir yolunu bulmam gerek,” diye söylendi Bruce.

Alfred kaşlarını çatı. “Efendi Wayne...”

“Beni buraya kadar getirdin, Alfred.”

Alfred başını iki yana salladı. “Konser salonunun yakınındaki Seco Finans Binası. Wayne Sanayi, binanın zemin katında yer alan ve Gotham’ın birbirine bağlı geçitlerden oluşan yeraltı şebekesine bağlanan inşaatı finanse ediyor. İnşaat henüz tamamlanmış durumda değil ama muhtemelen oradan geçebilirsiniz.”

Bruce başını onaylarcasına salladı. “Mükemmel. Oradan geçeceğim.”

Dron başını çevirerek en ufak hareketlerini bile takip ederken, “Peki sonra ne olacak, Efendi Wayne?” dedi Alfred. “Emin misiniz?”

“Hiçbir konuda emin değilim,” diye itiraf etti Bruce. Sırt çantasını omuzlarına geçirdi. “Ama bu yaptıklarının Madeleine’in yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Ve onu durdurmamın tek yolu, oraya gitmem olacak.”

23. BÖLÜM

Bruce'un annesi ve babasının ara sokakta öldürüldüğü gece, Bruce bir polis memurunun yanında, kaldırıma oturmuş, olay yerinde birbiri ardına sekiz polis arabası ve iki ambulans saymıştı. Şimdi, konser salonunun etrafındaki barikatın sınırına ellerinden geldiğince yaklaşırlarken, dört blok öteden görülebilecek kadar çok sayıda, iki düzineden fazla yanıp sönen polis arabası ışığı saydı. Barikatın etrafında kalabalık bir topluluk birikmişti; daha ötedeysse, herkes evlerinde saklandığı için sokaklar ürkütücü bir biçimde boştu.

"Fidye notlarını yayınlamışlar," dedi Alfred. Haberi arabanın ekranına getirirken, bakması için başıyla Bruce'a işaret etti. "Bakın."

Bruce en üstte yer alan haber başlığını okudu: GECEGEZENLER 500 MİLYON DOLAR FİDYE, BELEDİYE ÇALIŞANLARININ İSTİFASINI, GOTHAM CEZAEVİ VE ARKHAM TİMARHANESİ'NDEKİ TÜM MAHKÜMLARIN SERBEST BIRAKILMASINI TALEP EDİYORLAR.

"Bu çok saçma." Bruce bakışlarını ekrandan ayırdı, kendini hasta gibi hissediyordu. *Ve bunu biliyor olmalılar.* Bu, çarpık adalet sistemini zorlamak için yaptıkları politik bir beyandı. *Şehrin bütün mahkûmları serbest bırakamayacağını biliyorlar ve bunu da, o binanın içindeki herkesi öldürmek için bir gerekçe olarak kullanacaklar.* Bu düşünce üzerine kalbi sıkıştı. *Kurbanlar arasında Dianne de olacak.*

Alfred köşeyi döndü, bir ara sokağa saptı, arabayı durdurdu ve Bruce'a baktı. "Hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

Bruce telefonuna baktı. Dron onları caddeler arasında farklı bir yoldan izlemişti ve şimdi de onlardan bir blok ötede duruyordu. Bruce onun şimdiden yukarıdaki binada gerçekleşen rehin alma olayıyla ilgili bilgi ve ayrıntıları topladığını görebiliyordu, kalkanları savunma modunda açılmıştı ve muhtemel saldırganlara karşı hazırdu. Bruce hareket ederken, giydiği koruyucu örgü giysisinin, üzerine tam oturan ve onu tepeden tırnağa koruyan siyah zırhın pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu. Zırhın yanında yer alan mat siyah kaska baktı. Bruce kaskın içinde, solgun ve tereddütlü yüzünün yansımalarının ona baktığını görebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve kaskı başına geçirdi.

Bruce'u şaşırtan bir şekilde, kaskın içinde sesler daha da şiddetlendi ve siperliğinden her tarafı çok daha keskin, renkleri çok daha parlak ve canlı bir şekilde gördü. İnsanları karanlıkta ayırt etmek daha kolay olacaktı.

"Buradan yürüyerek gideceğim," dedi. Sesi boğuk ve biraz farklı çıkıyordu. "Alfred, drona göz kulak ol. Beni kolladığından emin ol. Yolunda gitmeyen bir şeyler olursa, hemen kapat." Giysisinin bel kısmındaki ufak bir iz sürücüyü gösterdi. "Konser salonunda nerede olduğumu bileceksin."

Alfred son bir kez onunla tartışmaya, ona bu planın kulağa ne kadar saçma geldiğini söylemeye hazırmış gibi göründü. Bu bir plan dahi sayılmazdı. *Birkaç malzeme çal ve zorla içeri gir.* Gerçekten içeri girebildiği takdirde ne yapacaktı? Neler olacaktı? Dianne'e, onu kurtarabilecek kadar yaklaşabilecek miydi? Ya da Lucius'a? Ya da diğer insanlara?

Bruce bir an tereddüt etti, kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir yanı, Alfred'in ona gitmemesini söyleyeceğini umuyordu. Bruce, vasisinin bakışlarıyla karşılaştığında, bu gözlerde gördüğü ışığın kınama, kuşku ya da şüphe olmadığını fark etti. Alfred'in gözlerinde korku vardı. Onu kaybetme korkusu.

"Ben size göz kulak olacağım," dedi Alfred. "Gidin ve Dianne ile Lucius'u –ve *kendinizi*– oradan sağ salim çıkarın. Beni anlıyor musunuz, Efendi Wayne?"

Bruce sertçe yutkundu. "Tamam, Alfred. Sana söz veriyorum." Bir an orada öylece durup bu olaydan sağ salim çıkıp çıkamayacağını, Alfred'le son kez konuşup konuşmadığını merak etti.

Alfred ona tek bir kez, kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Bunu yapabilirsiniz."

Bruce da ona başını salladı, bu sözlere inanmaya çalışıyor, kendini yine ufalmış gibi hissediyordu. Alfred'in, tepesinde bir şemsiye tutarak onu malikâneye geri götürdüğü, o ara sokaktan, annesi ile babasından, kandan ve yağmurdan uzaklaştırdığı geceyi düşündü.

Cevap vermek için ağzını açtı fakat boğazındaki yumru onu boğuyordu. Orada daha fazla beklediği takdirde, bir daha yeterince cesaret gösterip gösteremeyeceğinden emin değildi.

Böylece bakışlarını zorla da olsa Alfred'den ayırdı, arabadan indi ve ardına bile bakmadan polis arabalarının yanıp sönen ışıklarına doğru ilerledi.

Bruce barikatın kurulduğu sokağa yaklaştıkça, seyirci kalabalığının mırıltıları ve kıpırdanmaları giderek artıyordu. Polis memurları alanı açma işinde pek başarılı olamıyorlardı, insanlar önce biraz açılıyor, ardından yavaşça yine bir araya toplanıyorlardı. Polislerden biri boş yere, insanlara evlerine dönmeleri için bağıırıyordu.

Konser salonunun hoparlörlerinden birinden, derinden gelen bir erkek sesinin polisten yeni taleplerde bulunduğu işitiliyordu. Adamın sesi gecenin içinde adeta çınılıyordu. "Bir saat içinde, şehrin tüm hazinesinin hesaplarımıza geçirilmesini istiyoruz," diye seslendi adam. "Bunu yaptığınız takdirde, rehinelerden bazılarını serbest bırakacağız. İsteğimizi yerine getirmezseniz cesetleri yollamaya başlayacağız. Seçim sizin, Gotham halkı."

Ben sizi durdurmadığım takdirde tabii, diye düşündü Bruce. Göz önünde olmayan, daracık bir yan sokakta durdu. Kavşağı iki kez kontrol ettikten sonra, gökdelenlerden birinin boş lobisine açılan küçük kapıya yöneldi. Hızla, doğruca bir asansöre gidip en alt katın düğmesine basarken ayak sesleri yankılandı.

Seco Finans Binası'nın, doğrudan Gotham'ın yeraltındaki birbirine bağlı tünel şebekesiyle birleşen, az kullanılmış bir zemin katı vardı ve bu tünellere, konser salonunun karşısındaki kulübenin altından geçen tünel de dahildi. Bu tünel onu polis barikatının ötesine götürürdü. Yeraltına indi ve iki yandaki kepenkleri indirilmiş dükkânları görmezden gelerek bomboş koridor boyunca ilerledi.

Koridorun sonuna geldiğinde, onu tekrar yer üstüne çıkaracak asansörü buldu. Derin bir nefes aldıktan sonra asansöre bindi. Binerken, Alfred'e bir mesaj gönderdi. Şanslıysa, dron çoktan ona doğru yola çıkmış olurdu.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadı.

Cadde katma çıktığında asansör durdu ve kapılar açıldı.

Bir anda, seslerden oluşan bir tufanla karşılaştı. Tepesinde helikopterler gürliyordu. Dronlardan oluşan orduyu aşmaya çalışan bir SWAT ekibinin silahlarından çıkan *pat-pat-pat* sesleri. Gecegezenlerin teslim olmasını isteyen bir polis memurunun, megafondan bangır bangır yayılan sesi. Dronlar, ağır silah ve zırhlarla donanmış polislerden oluşan hattı daha da geriye sürerken, Bruce tünellere inen kulübeden onlara dehşet içinde baktı. Hemen karşısındaki sokakta, dronlardan oluşan bir grup, konser salonuna açılan kapılardan birini koruyordu. Arkasında, bir blok geride, insanları arbededen uzak tutmaya çalışan polis arabalarından oluşan barikat vardı.

Bruce telefonuna baktı, eli titriyordu. Dronu, polis barikatının bitimine ulaşmıştı. Gotham polisi her an onu görebilirdi. Bir koşmaya başlarsa, artık durma lüksü kalmayacaktı.

Yaşanan arbededen uzak kalmak için son şansıydı bu.

Kasları gerildi. *Şimdi, Alfred,* diye fısıldadı sessizce.

Barikattan telaş içinde sesler, bir çığlık korusu yükseldi. Bir GSM dronu, polisin onu vurma denemelerinden hiç etkilenmemiş bir şekilde barikatı aşıp ona doğru gelirken Bruce olanları seyretti. Yakınlardaki iki dron yükselerek kafalarını çevirdi fakat Bruce'un dronu ona yaklaşınca bunun kendilerinden biri olduğunu fark ederek sakinleştiler.

Bruce bir an bile tereddüt etmedi. Hızla konser salonuna giden caddeye fırladı. Arkasındaki polislerin alarma geçtiklerini işitebiliyordu.

"Ateşi kesin! *Ateşi kesin!* Civarda bir sivil var!"

Bruce birkaç saniye içinde, dronlardan oluşan bariyeri koşarak aşmış ve konser salonunun yan taraftaki girişlerinden birine giden yolda koşmaya başlamıştı. Giysisinin elastik, metalik zırhı sanki hareketlerine güç veriyor, çevikliğini artırıyor ve her bir sıçrayışını en az eforla yapmasını sağlıyordu. Kendini adeta bir spor salonu simülasyonunun içindeymiş ve her bir turunu yıllardır yaptığı idmanların kolaylığıyla tamamlıyormuş gibi hissediyordu. Solukları düzenliydi. Arkasında, saldırgan iki dronun kendi dronunun üzerine geldiğini gördü. İçeriden birileri, dronların birbirlerine ateş açmalarını engelleyen sistemin kontrolünü devre dışı bırakıyordu. Bruce daha çok vakti olacağını düşünmüştü fakat o olan biteni seyrederken, saldırgan dronlardan biri yükseldi, Bruce'un dronuna silahını doğrulttu ve ateş açtı.

İkinci dron, yan tarafta bulunan kilitli kapının yanında duran Bruce'u gördü. Boynunu uzattı, ardından onun bulunduğu yöne doğru atıldı. Gözleri, açık ve net bir uyarı tonunda, kızıl bir ışıkla parladı ve silahını ona doğru kaldırdı. "*Geri çekil, sivil,*" dedi. "*Bu alana girme yetkin yok.*"

Bu dronun gözlerinin ardında ona bakan kişi Madeleine miydi? Üzerindeki bu kostümle onu tanır mıydı? Ve karşısındakinin o olduğunu bilse... yine de ona saldırır mıydı? Dron onu bakışlarıyla alt etmeye çalışır, geri çekilmesini beklerken Bruce gergin bir şekilde çömeldi. Olduğu yerde kaldı. Dron daha da uzadı.

"*Polis talimatlarına karşı geldiğin için tutuklusun,*" dedi dron. "*Eller yukarı.*"

Bruce gözlerini kısıtı. "Ne yapacaksan yap o zaman," diye cevap verdi, sanki doğrudan Madeleine'le konuşuyordu.

Dron bir an tereddüt etti, belki de tereddüt eden kişi *oydu*. Sonra silahını kaldırdı. Silahın ucu hafifçe, mavi bir ışıkla parladı. *Saldıracak*.

Silah ona doğru ateşlendi. Bruce tam silah onu vura- cakken, birkaç saliselik bir farkla kendini yan tarafa attı, onu ıskalayan mermi kapıya denk geldi ve etrafa camlar saçarak kapıyı parçaladı. Bruce kollarıyla, boynunu ve başını korudu. Dron onun bulunduğu yöne doğru hareketlenir ve tekrar saldırıya geçmek üzere şaha kalkarken, Bruce ayağa fırladı ve kapıda açılan koca delikten içeri atıldı. Dron da peşinden gitti.

Bruce daracık bir koridora girdi. Baştan aşağı siyahlar içindeki iki Gecegezen muhafızı tüfeklerini kaldırarak ona doğrulttular. Dron Bruce'un peşinden hızla içeri girdiğinde, ağızları şaşkınlıkla açıldı. Bruce içgüdülerine uyarak hareket etti; iki adamın önünde yuvarlandı ve ilk muhafıza bir tekme savurarak ayaklarını yerden kesti. Adam yere düşerken, dron ileri uzanarak onu yakaladı, kolları adamın göğsünü sıkıca sardı ve onu havaya kaldırdı. Adam bir çığlık attı, tüfeğini drona doğrulttu ve ateş açtı. Mermiler dronun metal yüzeyinden sekti. Bruce eğildi. Kurşunlar ikinci muhafızın bacaklarına isabet etti. Adam çığlıklar atarak yere düştü.

Bruce yaralanmış muhafızı kolundan yakaladı ve onu koridor boyunca sürükleyip köşedeki güvenli bir alana götürdü, bu sırada arkalarındaki dron Gecegezenlerden birini yakaladığını fark etti. Düzeltmesi gereken bir hataydı bu.

Yaralı muhafız sersemlemiş halde Bruce'a baktı ama Bruce'un, insanlara zarar vermek için gelmediğini açıklayacak vakti yoktu. Adamı olduğu yerde bıraktı ve koşmaya başladı.

Daha önce iki defa bu konser salonuna gelmişti... bu katta, iki lobiden küçük olanına giden koridorun bulunduğunu hatırlıyordu. Gecegezenler, rehineleri nerede tutuyorlardı? Ardında, dronun serbest bıraktığı ilk muhafızın çığlıklarını işitebiliyordu. "İçeride biri var!" diyordu adam. "Ben... bilemiyorum... belki polistir. Kafasında siyah bir kask vardı."

Bruce kaskının yan tarafındaki panellerden birine bastı ve bir anda etrafındaki duvarlar kare örgülerden oluşmuş, transparan bir hal aldı, duvarların ardında, her biri Bruce'un bulunduğu tarafa gelen altı Gecegezen'in ısı sinyalleri belirdi. Bruce başını kaldırıp tavana baktı. Tavan da transparan gözükiyordu ve Bruce üç kat yukarıda ısı sinyallerinden oluşan yoğun bir küme gördü, hepsi de, konser salonunun asmakatı olması gereken yerde toplanmıştı.

Rehineler.

Koridor bir anda bir lobiye açıldı, kalanın ipek kurdeleleri ve upuzun afişleri şimdi yersiz görünüyordu. Bitişik koridordan kendisine doğru birkaç ısı sinyali hızla gelirken Bruce salonun ortasından keskin bir şekilde döndü. Gelenler lobiye ulaştıklarında, Bruce bomboş bir koridora doğru atıldı ve koşmaya devam etti. Arkasından bağırışlar geldi. Peşindekiler, nereye gittiğini anlamaya çalışarak şaşkınlık içinde yavaşladılar. Bruce dikkatini en yakınındaki merdiven boşluğuna çevirdi. Merdivenlerden gelen belirgin ısı sinyalleri vardı fakat yalnızca üç kişiydiler, kartlarını doğru oynadığı takdirde onları aşip gidebilirdi. Salonun sonuna ulaştı ve bir merdivenin kapısına abandı. Acil durum sireni çalmaya başladı.

Merdivenlerden yukarı baktı. İki Gecegezen'in kendisine doğru koştuğunu görmek için kaskının ısı teknolojisine gerek yoktu, gelenlerin ayak sesleri metal basamaklarda yankılanı-

yordu. Bruce oradan geçerken, çantasından küçük, yuvarlak bir bomba çıkardı. Basamakları ikişer ikişer çıkararak onları karşılamaya gitti. İlk katın sonuna ulaştığında, bombayı elinden geldiğince sert bir şekilde duvara doğru fırlattı.

Kulakları çınlatan bir patlama sesi merdivenlerde yankılandı. Bombadan dumanlar çıktı ve göz açıp kapayıncaya kadar her yana yayıldı, her şeyi neredeyse zifiri karanlığa boğdu. Bruce'un içinde tekrar, Gecegezenlerin liderinin malikânede dumanlar içinde gözden kaybolduğu güne geri dönmüş gibi ani, sinir bozucu bir his belirdi. Üst katlardaki Gecegezenlerden şaşkın çığlıklar geldi. Bruce siperliğinden hâlâ merdivenlerin örgülü şeklini ve saldırganların ısı sinyallerini görebiliyordu. İçlerinden biri silahını ateşliyordu, mermilerin her biri solgun kızıl-altın renkli alev toplarına benziyordu. Bruce dumanların arasından bir hayalet gibi atıldı.

İkinci katın yarısına geldiğinde, ilk Gecegezen'le yüz yüze geldi.

Adam silahını kaldırarak çığlık atmak istercesine ağzını açtı. Ama artık çok geçti. Bruce şiddetle adamın çenesinin kenarına vurdu. Darbe tam yerine denk geldi; adamın kolları ve bacakları çökuverdi. Saldırgan yere düşmeden Bruce onu yakaladı, ağır aksak ilerleyerek merdiven korkuluklarına dayadı ve yere bıraktı. Ardından yoluna devam etti.

İki Gecegezen daha karşısında belirdi. İlk ateş açarken Bruce kendini yere attı, mermiler vızıldayarak omzunun yanından geçip gitti. *Düşünme, sadece harekete geç.* İlk saldırı bacaklarından yakaladı ve hızla geriye yolladı. İkinci adam, boynunu hedef alarak dirseğini ona doğru savurdu fakat bir mermi yağmuru daha duvarda çentikler açarken

Bruce dönerek onların yolundan çekildi. İki adam tekrar dönmeden önce, puslu dumanın içinde gözden kayboldu.

Bir anda salonun hoparlör sisteminden bir ses işitildi. Bu, Bruce'un tanıdığı bir sestir ve bir an merdivenlerde durdu.

"Dur." Bu Madeleine'di. *Demek buradaymış.* "Hemen geri dön, yoksa rehinelerin hayatlarını riske atarsın."

Madeleine'in sözleri, Bruce'un içine bir öfke dalgasının yayılmasına neden oldu. Belki de en başından beri, Gecegezenlerin lideri oydu. *Arkadaşlarımı hedef aldığımda*, diye düşündü, *bu mücadelenin içine ben de dahil oldum.* Bir an tereddüt etti. Ya gerçekten rehineleri öldürmeye başlarsa? *Vaktim azalıyor.* Gözlerini kıstı ve koşarak merdivenlerde ilerlemeye devam etti.

Bir Gecegezen daha ortaya çıktı fakat Bruce onun uzaktan geldiğini görmüştü ve hazırdı. Gelen kadın ateş açmadan önce ona doğru atıldı; dizini kaburgalarına sertçe indirdi ve kadın boğuk bir çığlıkla yere çöktü. Çizmeleri basamaklara çarptı.

Sonunda merdivenlerin başına ulaştı. Bir tekmeyle kata çıkan kapıyı açtı ve konser salonunun balkon katındaki kıvrımlı lobiye çıktı. Haliya bastı. Siperliği sayesinde, duvarların ötesini, kıvrımlı lobinin bitimindeki konser salonunun olduğu yeri gördü. Rehinerler oradaydı. Bruce tekrar koşmaya başladı. Koşarken, parmağıyla kulağına hafifçe vurdu.

Alfred'in sesi duyuldu. "Polisler içeri girdi," dedi. "Kapıda açtığınız delikten girdiler."

Bruce cevap vermek için ağzını açtı. Fakat bu şansı bulamadı. Tam o anda, konser salonunun balkonuna çıkan kapı hızla açıldı ve Bruce kayarak durdu.

Madeleine.

Madeleine elinde silahla duruyordu. Onu, aralarındaki cam olmadan görmek tuhaftı, sanki alternatif bir gerçeklikten buraya gelmiş gibiydi. Bruce'un onu Arkham'da hatırladığından tamamen farklı görünüyordu. Beyaz hapisane tulumu gitmişti. Şimdi üzerinde, baştan aşağı koyu mavi, askeri rütbeli bir kıyafet vardı; çelik burunlu çizmeler, geniş kemerine takılmış tabanca kılıfları, kurşungeçirmez yeğinin altındaki uzun kollu gömlek. Elleri, siyah deri eldivenlerin altında gizliydi. Upuzun, siyah saçları tepesinde sıkıca topuz yapılmıştı.

Bruce onun kaç versiyonuyla tanışacaktı? Madeleine'in gözlerinde artık o tanıdık, gizemli, oyunbaz ifade yoktu. Halinde eğlenceli hiçbir şey yoktu; bu, ağır ağır hareket eden bir dansçı gibi esneyen, onunla alay etmek için incecik parmağını dudaklarına götüren, yatağında dertop olan ya da kollarını dizlerinin etrafına saran kız değildi. Bu gerçek Madeleine'di, mesafeli, sert ve adeta çelikten yapılmış gibi. Üç cinayet işleyebilecek biri.

"Kimsin sen?" dedi, silahını doğruca Bruce'a doğrultarak.

Bruce nasıl olmuştu da bu kıza karşı bir şeyler hissedebilmişti? Madeleine şimdi tümüyle bir yabancı gibiydi. Belki de her zaman bir yabancı olmuştu ve Bruce hiçbir zaman onunla ilgili bir şey öğrenememişti. Bu gece ölümü onun ellerinden mi olacaktı? Madeleine onu öldürdükten sonra deliksiz bir uyku mu çekecekti?

Hiçbirinin önemi yoktu. Dianne ve Lucius onun elindeydi ve Bruce onları almadan gitmeyecekti. İleri doğru kararlı bir adım attı.

Madeleine'in dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve vücudunu dikleştirerek başını o bilindik, alaycı ifadesiyle ona doğru eğdi. "Ah," dedi. "Sensin."

Kim olduğunu yürüyüş biçiminden anlamıştı. Her zamanki gibi çok zekiydi. Madeleine silahını ondan uzaklaştırdı ve doğruca konser salonunun kapısına çevirdi. Aynı anda kapı hızla açıldı ve yanında debelenen birini sürükleyen bir Gecegezen görüldü. Bruce'un kalbi duracak gibi oldu.

Bu Dianne'di. Boğazına dolanmış koldan kurtulmak için mücadele ediyordu, suratı dehşet ve öfke karışımı, mosmor bir portre gibiydi fakat Gecegezen onu sıkıca kavramıştı.

Bu Gecegezen Richard Price'tı.

Bruce, eski arkadaşının yüzünü görünce o kadar şaşırmıştı ki tam onun ismini yüksek sesle söyleyecekken kimsenin burada olduğunu bilmemesi gerektiğini hatırladı. *Richard?* Bir Gecegezen miydi?

Fakat Richard'ın tehditkâr ifadesinin ardında salt korku vardı. Ve o anda, tam bakışları onunkilerle buluşmuşken Bruce, Richard'ın da orada bulunmaktan Dianne kadar... Bruce kadar korktuğunu fark etti.

Madeleine silahını Dianne'in kafasına doğrulttu. "Daha fazla yaklaşma," diye emretti Bruce'a.

Bruce, Richard'a dik dik bakarak olduğu yerde kaldı. "Bırak onu," dedi öfkeyle, sesi çatallı çıkmıştı.

Richard bir an, neredeyse Bruce'un söylediği şeyi yapmak istiyormuş gibi bir harekette bulundu fakat Madeleine ona tek bir kez, silahıyla işaret etti. Richard anında ona söyleneni yapmaya devam etti. Gözlerinin kenarları, sanki bir süredir ağlıyormuş gibi kıpkırmızıydı.

Madeleine başıyla Bruce'un sırt çantasını işaret etti. "Çıkar oyuncaklarını. Hemen."

Bruce'un gözleri, Dianne'in korku dolu, kahverengi gözleriyle buluştu. Onun kim olduğunu anlamamış gibiydi ama yine de başını iki yana sallayarak cesurca ona bunu yapma-

masını söylemeye çalışıyordu. Bruce, çantanın kayışlarını omuzlarından çıkardı ve çantayı Madeleine'e attı. Madeleine çantayı rahatlıkla yakaladı, ardından kendi omzuna astı.

"Teşekkürler," dedi Madeleine. Sonra bakışları Bruce'un arkasındaki bir yere kaydı ve neredeyse fark edilemez bir şekilde başını salladı.

Bruce tam kendi etrafında dönecekken bir şey ensesine sert bir şekilde çarptı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Öne doğru sendeledi. Duvarlar üzerine geldi, etraf simsiyah ve boğucuydu. Yere düşerken duyabildiği tek şey Dianne'in çığlığı oldu.

24. BÖLÜM

Ayıldığında Bruce'un duyduğu ilk ses, Madeleine'in o pürüzsüz, tanıdık sesi oldu. Kelimeleri Bruce'un başının yukarısında bir yerlerde süzülüyordu. Bruce kızın bulunduğu yöne dönmeye çalıştı ama ağrı başını bir mızrak gibi delip geçti, sanki binlerce bıçak kafatasına batıyormuş gibiydi. Boğuk bir inilti çıkardı ve durdu.

"Kaskını çıkarmalısın," dedi tanımadığı bir ses.

"O *benim* derdim, seni ilgilendirmez," diye yanıt verdi Madeleine.

"Ama patron bilgilerini istiyor ve eğer..."

"Eğer onunla meşgul olmak istiyorsan, buyur. Şimdi, vaktimi boşa harcama benim."

Tereddüt dolu bir sessizlik yaşandı. "Evet, tabii ki."

Bruce, acısının sebep olduğu ince sis perdesinin ardından yoğunlaşmaya çalıştı. Madeleine patron değildi ama kesinlikle Gecegezenlerin örgütü içinde rütbe sahibiydi. Dianne'e ne yapmıştı? Onu nereye götürmüşlerdi? Madeleine neden onu

hâlâ öldürmemiştii? Ondan ne tür bilgiler istiyorlardı? Ayılıp etrafının daha çok farkına varmaya başladıkça, etrafındaki-leri onları dinlemediğine inandırmaya çalışarak hareketsiz kaldı, gözlerini kapalı ve soluklarını düzenli tuttu.

“Şu serseri dron da nereden çıktı?” Başka bir sestii bu. “Bütün dronların aynı anda güncellenip güncellenmediğini kontrol ettin sanıyordum.”

“O dron bizimkilerin arasından gelmedi,” dedi Madeleine. “Bizim şebekeden değildi, seri numarası dosyamda yok.”

“Başka bir yerden, WayneTech zulasını nerede saklıyorsa oradan gelmiş olmalı.”

“Lucius Fox ilk sırada. Git ona kendin sor.”

Bruce, Lucius’un ismini duyunca soluğu bir an tekledi.

Şu anda konser salonunun içinde miydiler? Sesleri, sahneye tepeden bakmaları durumunda olabileceği gibi yankılanmı-yordu ve etraf sessizdi. Ne rehinelerin ayak sürüme sesleri ne de arada sırada çıkan ağlama ya da korku dolu mırıltı sesleri vardı. Bruce bir an dikkatle dinledikten sonra, bir yerlerde çalışan klimanın belli belirsiz uğultusunu işitebildi. Yönetim odası mıydı burası? Yoksa bir depo muydu?

“Kendine geliyor,” dedi Madeleine, sesi giderek ona yaklaşıyordu. Bruce gözlerini açtı. Duvarlardan birine monte edilmiş iki büyük aynanın kenarlarında ampuller vardı ve sıcacık, delici ışıkları Bruce’un gözlerini kışmasına neden oluyordu. Aynaların altında iki makyaj masası vardı. Üzerleri kremler, fırçalar ve kozmetik ürünleri yerine tüfekler ve dizüstü bilgisayarlarla doluydu. *Sahne arkası soyunma odaları*, diye düşündü Bruce sersemlemiş haliyle.

Başını çevirdi ve Madeleine’i yanındaki sandalyede otururken buldu, saçları açılmıştı, dirseklerini gelişigüzel bir şekilde dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine kenet-

lemişti. Bruce'un kaskını inceliyordu ama dokunmak için uzanmadı. Arkasında iki adam ve bir kadından oluşan üç Gecegezen duruyordu ve üçü de silahları çekilmiş halde, sert ifadelerle Bruce'a bakıyordu.

Rollerinin değişmiş olması tuhaf geldi, şimdi mahkûm olan oydu, Madeleine de onun gardiyanıydı.

"Polis mi o? Yaşayacak mı?" dedi aralarında en genç olan üçüncü Gecegezen. Bruce'un görüşü, bu konuşanın Richard olduğunu anlayacak kadar düzelmişti. Yüzü tamamen bitkin görünüyordu ve kemerindeki silahı, sanki onu daha önce hiç kullanmamış gibi, tuhaf bir biçimde sıkıca tutuyordu. "Ben..." Richard sertçe yutkunduktan sonra devam etti. "Kalmayı ben istemedim, burada olmak istemiyorum..."

"Babanın hesaplarının şifresini bize verirken halinden memnundun," diye karşılık verdi Madeleine, arkasına bakmadan.

Richard'ın rengi soldu. Sonra yüzü suçluluk ve acıyla çarpıldı. "Ben sadece onun parasını istiyorsunuz sanmıştım! Ben şey sanmıştım... ve şimdi siz..."

"Ellison, Watts, yeni çocuğu buradan götürün," diye araya girdi Madeleine, başıyla tek bir kez kapıyı işaret ederek. "Bunu dinlemek, kahrolası kırık bir plağı dinlemek gibi. Gidin."

Gecegezenler ikinci bir emre ihtiyaç duymadılar. Hemen doğruldular ve tek kelime etmeden odadan çıkarak Bruce'u Madeleine'le yalnız bıraktılar.

Bruce'un zihni bulandı. Richard burada kendi isteği dışında mı tutuluyordu? Richard ve babasının karakterleri birbirinden farklıydı ama Richard, Gecegezenlerin evlerine girip babasını öldürebileceklerini hiç tahmin edememiş gibi

görünüyordu. Belki de diğer şeyleri şantajla yapmak zorunda kalmıştı.

Kapı sonunda kapandığında, Madeleine iç geçirdi ve hayal kırıklığı içinde Bruce'a baktı. "Kaskını çıkar, Bruce," dedi.

Bruce uzandı ve kaskı başından yavaşça çıkardı. Serin hava, açıkta kalan yüzüne vurdu. "Dianne nerede?" diye sordu. "Ona zarar verdiysen..."

Madeleine gülümsedi fakat yüzünde hem acı hem tatlı bir ifade vardı. "Sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Sakin ol. Arkadaşın biraz keyifsiz olsa da iyi."

"Bırak onu gitsin." Bruce kapıya baktı. "Richard Price'ı da."

Madeleine gözlerini devirdi. "Onu burada zorla tutmuyorum, seni aptal. Patron onu kendi rızasıyla ekibe aldı. Richard sadece küçük bir intikam alacağını, babasından sadece biraz para çıkacağını sanıyordu. Aptal."

Ne? Bruce bir anda, mezuniyet günü Richard'ın yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi, ona babasının kendisini mirasından çıkardığını söyleyişini hatırladı. Sonra da Price ailesinin evinin önünde toplanan polis arabalarını hatırladı. Belediye başkanı cinayeti. Gecegezenlerin, Bruce'un evine gizlice girmelerinden Richard mı sorumluydu? Gerçekten de intikam için kendi babasını satar mıydı?

Buna pişman olacaksın. O geceden önce Richard'ın ona ettiği son sözler bunlar olmuştu. Bu anı Bruce'u tepeden tırnağa ürpertti. Yumruklarını sıktı. *Bruce'u Gecegezenlere mi satmıştı yoksa?*

"Ne zamandır Gecegezenlerle birlikte çalışıyor?" diye sordu Bruce.

"Birkaç aydır."

Birkaç ay. Bruce'un doğum gününde düzenlenen hayır gecesinde, Richard ona WayneTech'e girip giremeyeceğini sorduğunda bunu Gecegezenler adına silah çalabilmek için mi yapmıştı? Gecegezenlerle çalıştığı için mi Bruce'un hatırladığından daha iyi dövüşmeye, koçlarının ona öğretmediği hareketleri yapmaya başlamıştı?

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye üsteledi Bruce. "Onca zamandır Arkham'daydın."

Madeleine hafifçe gülümsedi. "Arkham'dan kaçmama yardımcı olan tek kişi sen değildin."

Bağlantılar Bruce'un zihninde yanıp sönmeye, kalbini hızla çarptırmaya başlamıştı. Belediye meclisinin –ve belediye başkanının– Arkham'daki her şeye erişimi vardı. Richard da belediye başkanına ulaşabiliyordu. Bruce, Madeleine'in kâğıtları katlayarak oluşturduğu şekillerle birilerine gizli mesaj gönderdiği üzerine kurduğu teorisini düşündü. Madeleine önceden, Gecegezenlere ipuçları veren bir köstebekten söz etmişti. Madeleine'in işaretlerini güvenlik kameraları vasıtasıyla alabilmeleri için Gecegezenlere yardım eden kişi Richard mıydı? Madeleine'in kaçabilmesi için hücreesine doğru çalışanların girdiğinden emin olan o muydu?

Richard sadece, arkadaşlıklarını istismar etmek istemiş bir arkadaş değildi. Onaylanmayı çok isteyen, reddedilince öfkeden deliye dönen ve bu yüzden babasından intikam almak isteyen fakat kendini boğazına dek Gecegezenlerin işlerinin içinde buluveren çaresiz bir evlattı.

Bruce titriyordu fakat eski arkadaşına karşı duyduğu öfkeden mi yoksa ona üzüldüğünden mi titriyordu, emin değildi. *Tam da tuzaklarının içine girdin, Richard,* diye düşündü acı acı. Fakat Madeleine, Bruce'u da oyuna getirmişti, değil mi?

"Bütün bunları yapması için ona ne vadettin?" diye sordu Bruce sıkığı dişlerinin arasından.

"Daha çok *yapmayacağımız* şeylerin vaadinde bulunduk," diye yanıt verdi Madeleine, omuz silkerek.

Ailesinin geri kalanı. Annesi, kız kardeşi. Gecegezenler onları da mı tehdit etmişlerdi?

"Siz bir hayvan sürüsünüz," diye hırladı Bruce.

"Ben sana Gotham'ı terk etmeni söylemiştim."

"Kendi evimde beni ve Alfred'i öldürmeleri için adamlarını üzerime yolladın." Bruce'un sözlerinden öfke sızıyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Ne kadar da *cömertsin.*"

Madeleine'in boğazından öfke dolu bir ses çıktı. "Gerçekten de bu kararı benim Arkham'dan mı aldığımı sanıyorsun? Aptal olma. Ayrıca seni öldürmek için evine gelmediler. Sana bundan fazlası için ihtiyacımız vardı."

"Demek sen de bu işin içindeydin. Yalan söyleme. Yeterince yalan söyledin zaten."

"Bu yalan değil," dedi Madeleine omzunu silkerek. "Sana sadece o zamanlar bildiklerimi söyledim. Sana yardım etmek zorunda değildim, zaten beni dinliyormuş gibi de görünmüyordun."

"Peki, istediğin şey neydi? Hesaplarıma erişmek mi? Tıpkı diğer kurbanların gibi, terör kampanyalarınıza yatırım yapmamı mı istiyordunuz?"

"Bunu yaptın zaten." Madeleine ona alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Cömertliğin için teşekkürler."

"Evet, fark ettim," dedi Bruce öfkeyle. "Hesaplarıma nasıl girdin?"

"Şirketine ait dronların belleklerine girdiğim yolla." Madeleine göz kırptı. "Adamların orada oldukça ileri teknoloji

ürünü şeyler geliştiriyorlar, Bruce. Aşırı gelişmiş değil ama yine de birçok kez denemek zorunda kaldım.”

“Bu yüzden mi henüz ölmedim?” Bruce debelendi ama bu sadece kollarındaki bağların onu daha da sıkmasına neden oldu. “Sahip olduğum diğer her şeye girebilmek için mi bana ihtiyacınız var?”

Rahatsızlığı Madeleine’in yüzünde belirdi. Madeleine’in yeni, güvenli hesaplarına girmeyi denediğini –ve başarısız olduğunu– görmek Bruce’un ihtiyaç duyduğu şeydi. Hesaplarını açması için ona bizzat ihtiyaç duyacaktı.

Madeleine başıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. “Çeşitli sebeplerden ötürü ölmeni istemiyorum. Patron bütün fonlarına girebileceğimi düşünüyor. Ama görünüşe göre geriye kalan hesaplarında, sadece senin açabileceğin bazı şifreler var.” Madeleine dizlerine yaslandı. “Sana uzak durmanı söylemiştim. Ama şu anda burada olduğuna göre, geri kalan hesaplarını da açmanı isteyecekler. Ve bu konuda benim kadar nazik olmayacaklar.”

Patron. Bruce, evinde gördüğü ve polisler içeri dalmadan saniyeler önce yüzleştigi adamı hatırladı. Hoparlörlerde fidye isteyen ses de ona mı aitti? Madeleine’in yüzündeki ifadeye gözlerini kısarak baktı. “Bana komplo kurdun,” dedi boğuk bir sesle. “Polislerle sorgu odasına gitmeme sebep olacak bir not bıraktın; beni demir parmaklıkların ardına attırdın. Çok hoş. Neden söyleyeceğin herhangi bir şeye inanayım ki?”

Madeleine yaralı bir ifadeyle ona baktı. “Notumda yazdıklarım konusunda samimi olduğumu düşünmüyor musun?”

Bruce kendisini bağlayan bağlar arasında gerildi. “Bana hakaret etme. Bir de senin, acımasız bir katilden daha fazlası olabileceğine gerçekten inandığımı düşündükçe... Sanırım yanlışmışım. Senin hakkında bilmediğim başka ne var, Ma-

deleine? İsmi gerçekten bu mu acaba? Sadece eğlenmek için mi yalan söylüyorsun? Zihnimle oynamak seni mutlu mu ediyor? Sırf benimkilerle alay edebilmek için, ölmüş annen ve baban hakkında hikâyeler uydurmak sana zevkli mi geliyor?”

Madeleine acıyla yüzünü buruşturunca bir an Bruce'un öfkesi dindi. “Beni çözdüğünü sanıyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Dürüst olsaydın buna gerek kalmazdı.”

Bruce ve Madeleine sessizce birbirlerine baktılar. Arkham'daki ziyaretleri boyunca Bruce'un aralarında hissettiği o tuhaf çekim yine tüm gücüyle geri gelmiş, havanın ağırlığına iyice nüfuz etmişti.

Sonunda Bruce başını iki yana salladı. “Kimsin sen?”

Madeleine uzunca bir süre ona baktı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü ve Bruce ilk defa belki de Madeleine'in ona gerçekten doğruyu, doğru olan *herhangi* bir şeyi söylemeye hazırlandığını düşündü. Madeleine gözlerini aydınlatılmış aynalara dikti. Yansıması kendine bakıyordu.

“Gerçek ismim Madeleine Wallace,” diye söze başladı. “Ve Gecegezenlerin liderlerinden biriyim.”

Bu sözler Bruce'a doğru, gerçek sözler gibi geldi. Elbette geçmişteki sözleri de ona öyle gelmişti... fakat Bruce kızın konuşmaya devam etmesi için sessiz kaldı.

“Annem hakkında söylediğim her şey doğru,” diye devam etti Madeleine. “Kendisi harika bir öğretmendi. Bildiği her şeyi bana ve kardeşime öğretti. İkimiz de küçük yaşlarda kod yazmaya başladık ama annem için gerçek dâhi bendim, kardeşim ciddi anlamda hasta olmaya başladığında kod yazmaya devam ettim.” Madeleine'in bakışları Bruce'a çevrildi.

"Annem kardeşime bakmaya çalışırken işinden oldu. Bu kadarını biliyorsun. O da yapması gerekeni yaptı."

"Doktoru öldürdü."

"Sen öldürmez miydin?" diye cevap verdi Madeleine serinkanlı bir ifadeyle. "Söyle bana, asil Bruce, annen ve baban sıradan bir hırsız tarafından değil de dürüst bir doktor tarafından öldürülseydi sen ne yapardın? İzole edilmiş mahallende değil de yoksul bir kenar mahallede yetim kalmış olsaydın? Söyle misin bana, bugünkü Bruce olur muydun? Yoksa adaleti daha farklı bir şekilde mi görmeye başlardın? Hepimizin seninle aynı ayrıcalıklara sahip olarak mı yaşadığımızı sanıyorsun?"

Bruce'un zihninde, annesi ve babasına ait anı bir an değişti; onların doktor üniformalı biri tarafından zehirlendiklerini, katillerinin hapse atılmak yerine serbest bırakıldığını hayal etti. *Hepimizin seninle aynı ayrıcalıklara sahip olarak mı yaşadığımızı sanıyorsun?*

"Peki bana anlattığın diğer her şey?" diye sordu Bruce, kafasındaki soruları bastırarak. "Neden hücrende o notu bıraktın? Neden beni Gecegezenlerin yeraltı deposuna yönlendirdin ve kendi ekibini sabote ettin?"

"O sığınağı büyük oranda boşalttığımızı biliyordum. Bana güvenebilmen için sana bir şeyler vermek zorundaydım. Tüm konuşmalarımızın amacı buydu, Bruce. Sen, kısmi olarak benim dışarı çıkış biletimdin. Çok tatlıydın. Ve bana yardımcı oldun."

Yalancı, istismarcı. Tüm sahtekârlıkları için onun üzerine atılmak, onun canını acıtmak istiyordu.

"Notuma gelince... elbette polis seni tutuklasın diye yazdım." Madeleine bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Bruce ona dikkatle baktı; bu abartılı davranışındaki bir şeyler, gerçek-

ten hissettiklerini gizlediğini işaret ediyor gibiydi. "Seni demir parmaklıkların ardında tuttukları takdirde kimse sana ulaşamayacaktı."

Kimse sana ulaşamayacaktı. "Sen... beni korumaya mı çalışıyordun?" diye sordu Bruce kuşkuyla.

Madeleine iç geçirdi. Duvarda bir çatlak daha, kabuğunun altında saklanan bir duygu daha. "Sence?" diye mırıldandı. "Seni şahsen tanımamdan çok önce bile ölüm listesindeydin. Bu konuda gerçeği söylüyordum. Hemen şehirden ayrılmanı söyledim sana. Ama sen bunu yapmak yerine evine gittin ve açıkça ortada olan bir tuzağa düştün."

"Ben Alfred'i kurtarmaya gittim," diye yanıt verdi Bruce. "Onu geride bırakamazdım."

Madeleine omuz silkti. "O zaman başına gelenlerden sen sorumlusun."

Bruce öne eğildi. Yapabileceği tek şey buydu ve en ufak bir hareketi bile başının ağırlar içinde dönmesine neden oluyordu. "Beni neden kurtarmak istediğini anlamıyorum," dedi.

Madeleine ona hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. Yüzleri arasında sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. Bruce onun sıcak nefesini teninde duyuyor, koyu renk saçlarının koluna değişimini hissedebiliyordu. "Sana her zaman doğruyu söylemedim, Bruce Wayne," diye mırıldandı. "Ama o mektupta doğruyu söyledim." Bruce başka bir şey söyleyemeden Madeleine aralarındaki mesafeyi kapadı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Sanki aralarında giderek gerilen bir ip aniden kopmuş ve Bruce'u sendeletmiş gibiydi. *Yapma*. Fakat Bruce kendini onun öpücüğüne karşılık verirken buldu, Madeleine ona doğru eğiliyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Bu ne anlama

geliyordu? Düşünceleri tepetaklak oldu ve kasları onu uyarırcasına kasıldı fakat Bruce gözlerini kapadı ve onu daha da şiddetle öptü, bu bağı koparmak istemiyor, bunu yapamıyordu. Madeleine'in genzinden yumuşacık, özlem dolu bir ses çıktı. Belki de Bruce yine rüya görüyordu ve soğuk terler içinde, sarsılarak uyanacaktı... fakat Madeleine'in dudakları sıcacık ve yumuşacıktı, yanaklarına değen kirpikleri tüy gibiydi. Bruce'un içini ateş bastı. Nabızı kulaklarında şiddetle atıyordu. *Bunu yapma*. Ancak kendine engel olamıyordu. Daha fazlasını istiyordu. *Onun* daha fazlasını.

Sonunda Madeleine ondan ayrıldı. Solukları derin değişildi ve ona bakarak gözlerini kırptırdı, yüzünde bir an için kırılğan bir ifade belirdi.

"Anlamıyorum," diye fısıldarken buldu Bruce kendini. İçgüdüsel olarak öne eğildi, onu bir kez daha öpmek için can atıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Madeleine ilk defa Bruce kadar şaşkın görünüyordu. Kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı ve kendini toplamaya çalıştı. Her zaman takındığı sakın tavırlar bir an kaybolur gibi oldu. "Arkham'a gitmek benim tercihimdi," diye yanıt verdi sonunda. "Ama orada seninle karşılaşmayı beklemiyordum."

"Neden Arkham'a gitmeyi seçtin?"

Bu soru üzerine, Madeleine'in yüz ifadesi yeniden sertleşti. Aralarında oluşan o anlık sıcaklığın bir kısmı yitip gitmişti. "Beni de diğer Gecegezenleri de durduramayacaksın. Benim için hâlâ senden önemli şeyler var."

"Peki ya o cinayetler?" diye üsteledi Bruce. Madeleine ona bakmayı reddedince ona doğru eğildi. "O cinayetleri gerçekten sen mi işledin?"

Madeleine ilk kez bu soruda tereddüt etti.

“Birini koruyordun, değil mi?” diye sordu Bruce yine. “Birinin suçunu üstlendin, cinayetleri kabullendin, birinin yerine Arkham’a gittin. Arkham’a gitmenin senin seçimin olduğunu bu yüzden söyledin, haksız mıyım?”

“Nedir bunu sana söyleten şey?” Madeleine’in sesi, Bruce’un şüphelerini pekiştirircesine alçalmıştı.

“Çünkü sen, üstün başın kanlar içinde polise yakalanamayacak kadar zeki birisin,” diye cevap verdi Bruce.

Dışarıdan gelen ayak sesleri üzerine ikisi de sessizleşti. Madeleine doğruldu; gözlerinde ikaz dolu bir parıltı belirdi ve kapı açılırken hızla Bruce’tan uzaklaştı. Önceden içeride olan iki Gecegezen geri dönmüştü ve onlarla birlikte üçüncü bir kişi daha geldi.

Bruce’un dikkati anında içeri yeni giren kişiye odaklandı. Bu adamı tanımıştı. Karşısındaki, evinde gördüğü, ona silah doğrultan aynı uzun boylu, iriyarı silueti. Yüzünde maske ve gece görüş gözlüğü olan, kostümü loş ışıktaki tuhaf bir metalik renkte parlayan adamdı. Bruce adamın yürüyüş biçimini hatırladı; bir kaplan gibi doğal ve tehlikeli bir tavırla yürüyordu. Fakat bu kez maskesi yoktu ve yüzü açıktaydı.

Bruce’un soluğu boğazında düğümlendi. Arada tekinsiz bir benzerlik vardı. Aynı ince, koyu renk gözler, aynı solgun, beyaz ten, aynı siyah saçlar. Fakat şimdi elini aralarından geçirdiği gür, karman çorman saçları daha kısa ve dağınıktı. Ve Madeleine’in daha mesafeli, ihtiyatlı ifadesinin aksine, bu adamın yüzü capcanlıydı. Bruce’un, adamın çok çabuk öfkelenen biri olduğunu anlaması için onu tanımmasına gerek yoktu. Dikkatini asıl çeken, adamın açıktaki teninin metalik parlaklığıydı. Çelikten yapılmışa benzeyen şeritler iki kolunun da yan tarafı boyunca, dirseklerine dek uzanıyordu. Yırtıcı hayvanlara özgü o yürüyüş şekli muhtemelen, ona

sıradan bir insandan daha büyük bir imkânı sunan, destekli eklemlerinden kaynaklanıyordu.

Madeleine ona buruk bir şekilde gülümsedi fakat Bruce bu gülümsemede, yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir sevgi ifadesi gördü. “Bugün pek de acele etmedin, *patron*,” dedi, son kelimeye alaycı bir kıvraklık ekleyerek.

Bu adam –Gecegezenlerin ünlü lideri– Cameron Wallace’tı. Madeleine’in ağabeyi.

Cameron, kız kardeşine tek bir kez, keyifsiz bir şekilde tebessüm ederken Bruce sadece bir an ona bakmakla yetindi. “Dışarısı çok eğlenceliydi,” diye cevap verdi, önce başıyla kapıyı, ötesindeki balkonu ve sonra da başları önlerinde, karşılarında diz çöken muhafızları işaret etti. “Burası da öyle.”

“Neler oluyor?” diye sordu Madeleine.

“Bunların beceriksizliği yüzünden birkaç polisin, bir yeraltı tüneli vasıtasıyla konser salonu civarına geldiği haberi aldık. Yanlarında birkaç başıboş dron da varmış.” Cameron muhafızlardan birini, yana doğru devrilmesine neden olacak kadar şiddetle itti. “Polisin içeri sızmasını isteseydim size buna izin vermeniz için emir verirdim. Şimdi hayatımı zorlaştırdınız.”

“Yapma bunu, Cam,” dedi Madeleine, sesi ip gibi gergindi. “Yeterince şey yaptık zaten.” Fakat o bu sözleri söylerken bile Cameron kemerindeki kılıfından silahını çıkarmış ve ilk muhafıza doğrultmuştu. Muhafız başını çılgınca iki yana sallamaya başladı.

“Bunu yapan bendim,” diye söze girdi Bruce. Herkes dönüp ona baktı. “Gözden kaçırdığınız o yeraltı yoluna polisi ben yönlendirdim. Başıboş dronları ben gönderttim. Sonuçta onlar bana ait. Sana değil.”

“Öyle mi?” dedi Cameron, bir Bruce’a bir Madeleine’e bakarak. “O halde bu da şu demek oluyor: sen Bruce Wayne’sin. Ne büyük şeref! Beni hatırladın mı? Evinde karşılaştığımız.”

“Cam,” dedi Madeleine öfkeyle, sesindeki ikaz tonu giderek belirginleşiyordu.

“Onu buraya getirmekle iyi iş çıkarmışsın, kardeşim,” diye cevap verdi Cameron. Dikkatini, hıçkırarak ağlayan muhafıza çevirdi tekrar. Sonra da tetiğe bastı.

Bruce irkildi ama bakışlarını ondan ayırmadı, kulakları çınılıyordu. Kurşun yan tarafını delip geçerken adam bir çığlıkla yere düştü. Kanı duvara saçıldı. Cameron süratle diğer iki muhafızı da vurdu; birini kolundan, diğerini de elinden.

“*Cam*, kahretsin!” Madeleine ayağa sıçradı, kardeşini sertçe itti ve sendeleyerek bir adım gerilemesine sebep oldu. “Bunun için vaktimiz yok ve sen şu anda gerçekten işe yarayan insanları harcıyorsun. *Kendi* ekibindeki insanları. Şu anda bir rehine olayının içinde olduğumuzu sana hatırlatmam mı gerekiyor?”

“Neşelen, kardeşim. Sen varsın diye kafalarına kurşun sıkıyorum.” Cameron ona kaşlarını çatarak baktı ve silahını omzuna attı. “Bir polis saldırısını durduramıyorlarsa ‘işe yarayan insanlar’ da değiller demektir. Şu anda konser salonunun içinde polisler var.” Yaralı, hıçkırıklar içindeki muhafızları sürükleyerek odadan götürmeleri için diğer muhafızlara işaret etti. “Her bir hata için birer kurşun,” diye seslendi arkalarından. “Bu yüzden daha az hata yapmaya bakın.”

“Ve şimdi elinde yaralı üç muhafız var,” diye cevap verdi Madeleine öfkeyle. “Harekete geçmek zorunda kalırsak ne

olacak? Polislerin yakalayıp sorgulaması için onları arkamızda mı bırakacağız? Hepsini beraberimizde mi sürükleyeceğiz? Bizi yavaşlatıyorsun, seni aptal.”

“Kafalarına *asla* kurşun sıkmam demedim ki ben,” diye cevap verdi Cameron. “Bu yüzden kes şunu.”

Bruce uyuşmuş bir halde gözlerini halıya dikti. Yerde kapıya ve kapının dışına doğru giden kan izleri vardı, yaralı Gecegezenlerin çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Sesleri kafasında yankılanıyordu. Demek patron buydu; herkesin, henüz küçük bir çocukken öldü sandığı bir adamdı. Bir anda, Madeleine’in her şey hakkında gizemli bir şekilde konuşması ona mantıklı gelmeye başladı.

Madeleine öfkeyle burnundan solurken Cameron sırtarak onu dirseğiyle dürttü. “Küçük sevgilinle eğleniyor muydun?” Bruce’a döndü ve onu tepeden tırnağa inceledi. “Reflekslerin hiç de fena değil, Wayne. Bizden biri olmaman çok kötü. Kız kardeşimin aklını başından almışsın.”

Madeleine ona öfke dolu bir bakış daha attı. Bruce önce ağabeyine, sonra tekrar Madeleine’e baktı. “Bana öldüğünü söylemiştin,” dedi. “İnternette ölüm ilanını okudum.”

“Birini ölmüş gibi göstermek zor bir şey değil, Bruce,” diye cevap verdi Madeleine. “Cameron ölmek üzereyken annem onu yanına alıp yurt dışına çıktı ve Cameron’ın hayatını kurtaran deneysel bir prosedür uygulayan yabancı bir doktor buldu. Vücudundaki yapay eklemler o ameliyattan. O günden beri... farklı biri.” Madeleine gözlerini acı bir ifadeyle devirerek tekrar ağabeyine baktı. Bruce onları dikkatle izliyordu. Cameron’a uygulanan işlem sadece bedenini güçlendirmekle kalmamış, vicdanını da mı çarpıtmıştı? “Ölü sayılmanın birçok faydası oluyor, Cameron. Öyle değil

mi? Cinayet işlediğinde birinci derece şüpheli olmuyorsun.” Madeleine’in sesinde keskin bir ton vardı.

“Gerçek katil *sendin*,” dedi Bruce, Cameron’a. “O insanların boğazını sen kestin ve Madeleine’in suçu senin için üstlenmesini istedin.”

“Ben ona zorla bir şey yaptırmadım,” diye cevap verdi Cameron.

“Suçu üzerime almayı ben *istedim*,” dedi Madeleine. “Her kurbanın evindeki sisteme giren bendim. İşim bu. Cameron infazları gerçekleştiriyordu.” Sesinde yine tuhaf bir kinaye vardı ve bu kez Bruce bunun, Madeleine’in, kardeşinin kurbanlarını öldürmesini planlamadığı ve bu yöntemi onaylamadığı anlamına geldiğini anladı. “Hapishanelerde annemizin neler yaşadığını gördüm. Başka bir aile üyesinin buna katlanmasına dayanamazdım; özellikle de annemin, korumak için kendi yaşamından vazgeçtiği Cameron’ın.”

Cameron kız kardeşine gülümsedi. “Tekrar aramıza dönmen çok güzel,” dedi. “Şimdi ilerleyebiliriz.”

“İlerlemek mi?” diye sordu Bruce.

“O para çuvallarının her birini neden öldürdüm, biliyor musun Wayne?” dedi Cameron. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. “İliklerine dek yozlaşmış oldukları için.” Madeleine’in yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi ama Cameron başını iki yana salladı. “Sen Bruce Wayne olmasaydın, polise müdahale ettiğin için çok daha ağır bir hapis cezası alırdın. Hayatım üzerine bahse girerim. Bu yüzden de sana banka hesaplarındaki milyonları çalmaktan, boğazlarını kesmekten, sonra da o parayı her birini temsil eden o yozlaşmış kurumları havaya uçururken kullanmaktan büyük *keyif* aldığımı söylersem beni affet.” Cameron, Bruce’a göz kırparak omuz

silkti. "İnsana gerçekten de canlılık katan bir şey bu, haksız mıyım?"

"Ölmemeleri gerekiyordu," diye araya girdi Madeleine. Bir kez daha kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Sana kurbanları öldürmediğin takdirde her soygundan daha kazançlı çıkacağını söyleyip duruyorum. Bırak da kaybettikleri servetleri acıları olsun."

"Hak ettikleri adaleti bulmalarına engel mi olayım yani?" Cameron alay edercesine güldükten sonra Bruce'a baktı. "O sözde *hayırseverlerin* her biri, Gotham'ın özelleştirilmiş hapishanelerinden para kazanıyordu. Şimdi bana, bu insanların ölmeyi hak edip etmediklerini söyle bakalım."

"O şekilde ölmeyi hak etmiyorlardı," dedi Bruce öfkeyle. "Hiç kimse öyle ölmeyi hak etmez. Belki sen bile."

"Ben çoktan öldüm zaten. Bunu kanıtlayacak belgelerim var," dedi Cameron.

"Peki sırada ben mi vardım?" Öfke, Bruce'un sesini titretiyordu.

"Planım buydu. Fakat görünüşe göre biri seni bu konuda uyarmış." Bu sözler üzerine Cameron, Madeleine'e sert bir bakış attı. Bruce da ona baktı. Belki de Madeleine en başından beri onu kolluyordu.

Bruce, Madeleine'e döndü. "*Gerçekten de* bu hırsızlık, cinayet ve yıkım döngüsünün tüm bunlara değdiğini mi düşünüyorsun?"

Madeleine başını kaldırdı. "Ben bunun Gotham için bir uyarı olduğuna inanıyorum," diye yanıt verdi. "Üst sınıfın açgözlü insanları koruması artık sabrımı taşıyor."

"Peki ya ben?" dedi Bruce sessizce. "Benim de ölmesine izin verdiğin diğer insanlarla aynı kaderi hak ettiğime mi inanıyorsun?"

“Senin burada olmaman gerekiyordu,” dedi Madeleine gergin bir ses tonuyla.

Cameron ona baktı ve iç geçirdi. “Bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başladın, değil mi?” Madeleine cevap vermeyince Cameron başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. “Zaten bir önemi yok. Wayne, artık seninle işimizi bitirmenin zamanı geldi. Madeleine’e hesaplarının geri kalanına nasıl ulaşacağını söyle de işimizi çabucak ve sessizce halledelim.”

Güzel. Devam etmelerini sağla. “Bunu neden yapayım ki?” diye hırladı Bruce. “Yapmazsam boğazıma bıçak mı dayayacaksın? Tıpkı diğerlerine yaptığın gibi?”

Cameron, bir çocukla konuşuyormuş gibi ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Çünkü, Bruce Wayne, bunu yapmazsan, o balkonda inadının bedelini ödeyecek bir sürü rehine var.”

Bruce, Madeleine’e baktı. Madeleine ona bomboş bir ifadeyle karşılık verdi. “Beni bunu yapmaya zorlama,” diye mırıldandı, başını hafifçe sallayarak.

Cameron onu duymadı. Bunun yerine, sadece kapıyı açıp dışarı çıktı. “Fazla uzun sürmesin, kardeşim,” diye seslendi omuzunun üzerinden. Dışarı çıkarak onları bir süreliğine yalnız bıraktı.

“Madeleine,” dedi Bruce, sessizlikte. “Bu sen değilsin. Bunu yüzünden okuyabiliyorum.”

Madeleine kararlılıkla kapıya baktı ve cevap vermedi ama bedeni içgüdüsel olarak ona doğru eğildi. Bruce kızın yakınlığının sıcaklığını duydu. “Bunun önemi yok,” diye cevap verdi sessizce, kuşku her bir sözcüğü gölgelemesine karşın. “Hedeflerimiz yine de aynı.”

“Peki, ağabeyinin işi bittiğinde bana ne olacak?” diye sordu Bruce öfkeyle. “Sence buradan canlı ayrılmama izin

verir mi? Sence beni öylece polise mi teslim eder?" Kapıya baktı. "Sence rehinelerin buradan ayrılmasına izin mi verir?"

Madeleine hemen cevap vermedi ve bir anlık yaşadığı tereddüt içinde Bruce gerçeği gördü. "Bunları umursuyorsun," diye fısıldadı. Ona doğru eğildi, aralarında olan şey her neyse, o bağın gerçek olduğunu görmek için can atıyordu.

"Buraya gelmeni hiç istemedim, Bruce," diye fısıldadı Madeleine, bakışları sertti.

"Neden?"

Madeleine yan tarafına baktı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi oldu fakat sonra vazgeçti.

"Neden, Madeleine?" dedi Bruce usulca. "Çünkü sana şu an gerçeği söyleyeceğim, gerçekten senden hoşlandığımı sanmıştım. Ve her şeye rağmen, hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyorum. Bu yolu seçme."

Madeleine karamsar bir ifadeyle ona baktı. "Bu hikâye bizim için mutlu sonla bitemez," diye cevap verdi sonra, bakışlarını ondan ayırıp ayağa kalkarak. "Bu yüzden bu işi bitirelim gitsin."

25. BÖLÜM

Madeleine onu soyunma odasından konser alanına doğru götürdü. Bruce etrafını inceledi. Balkon boyunca, her biri tepeden tırnağa askeri üniformalar içinde, sırtları balkona dönük halde bekleyen en azından bir düzine Gecegezen vardı.

Salonda kaç tanesi vardı? Polisler içeri girme konusunda ne kadar yol kat etmişlerdi? Bruce alanı şöyle bir tarayarak bir kaçış yolu aradı. Bakışları, merdiven boşluğuna giden kapıya yöneldi. Dışarıdaki merdivenlerden yukarı çıkmamıştı, bunu yapsaydı, merdivenler onu konser salonunun teras katına götürmüş olurdu.

Yola devam ederlerken Bruce bakışlarını balkondan ayırdı ama zihni bu düşüncüyü bırakmıyor, fikirler kafasında hızla dönüp duruyordu.

Madeleine onu kıvrılan merdivenlerden yukarı çıkardı, oradan da bir balkon kapısından içeri girdiler. Burada ışık çok daha loştu, Bruce'un orkestranın hâlâ çaldığı dakikalarla ilişkilendirdiği sıcacık bir tondaydı. Kalabalık bir in-

san topluluğu, sırtları Bruce ve Madeleine'e dönük, sıralara oturtulmuşlardı, neredeyse konseri seyretmeye gelmiş konuklar gibiydiler fakat her biri gergin bir şekilde, konuşmadan oturuyor, yüzleri ara sıra, her bölümde bekleyen silahlı Gecegezenlere bakmak üzere dönüyordu.

Bruce rehineleri inceleyerek Dianne ve Lucius'u aradı. İnsanlardan bazıları ağlıyordu. Diğerleri ölü gibi solgundu, neredeyse bayılmak üzereydiler. Bazılarının elleri, muhtemelen karşı koydukları için bağlıydı. Bruce rehinelerin arasında belediye başkan vekilinin ve en son hayır gecesi yemeğine katılmış belediye meclis üyelerinden bazıları olduğunu gördü.

Ve *Richard*. Bruce onu da koridorlardan birinde nöbet tutarken gördü. Olaylardan sorumlu olduğunu bilerek orada durup babasının yası sebebiyle her yana serilmiş siyah örtülere bakmak onun için sıradışı bir deneyim olmalı, diye düşündü Bruce. Yanındakilerin her hareketiyle tavşan gibi irkiliyordu.

Madeleine, sanki onlara bakmamanın yoluna devam etmesine katkısı olacakmış gibi, yüzünü sertçe rehinelerden öteye çevirdi. Bruce, boğazında bir yumruyla rehinelerin yüzlerini incelemeye devam etti.

İşte. Lucius en ön sıraya oturtulmuştu, yüzü ifadesizdi, balkonun ana sahneyi gördüğü yere bakıyordu.

Ve Dianne.

Dianne en arka sıranın ucuna, Gecegezenlerden birinin nöbet tuttuğu yerin tam dibine oturtulmuştu. Arkadaşının yanına koşmamak için Bruce kendini çok zor tutuyordu. Dianne'in gerisinde de çıkış kapısına açılan koridor uzanıyordu. Arkadaşı korkmuş görünüyordu ama tetikteydi. Her

şeyden önemlisi de *zarar görmemişti*. Hızlı hareket etmeleri gerekirse, Bruce arkadaşının bunu yapabileceğini biliyordu.

Dikkati tekrar Madeleine'e döndü. Madeleine her zamankinden daha sarsılmış gibiydi, düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı.

Madeleine sonunda onu, halı döşeli bir koridorun tepesinde, yere sıralanmış bir dizi dizüstü bilgisayarın olduğu yere götürdü. Bruce'a, bilgisayarların önüne oturması için işaret etti, sonra da yanına geçti. Onlara eşlik eden Gecegezenler ileri çıkarak önlerinde koruma kalkanı oluşturdular.

Bilgisayarların siyah ekranlarında, upuzun bir rakam ve harf zinciri vardı. Bruce, GSM dronlarından bahseden birkaç kod dizisi gördü. Burası, Madeleine'in robotların kontrolünü ele geçirmek üzere geçici olarak kurduğu komuta merkeziydi. Bruce diğer bilgisayarlara baktı. En uzağındaki ekranda, onun hesaplarından birini gösteren bir pencere vardı. İkinci ekran bir başka hesabını gösteriyordu. İkisi de, Lucius'un yeni güvenlik sistemiyle kısa süre önce açtığı hesaplardı.

Madeleine klavyede bir şeyler yazmaya başladığında, "Bu işi hemen bitirelim, Bruce," dedi sertçe. "Geriye kalan hesaplarına girmemi sağla, işimiz bitsin."

"Sonra ne olacak peki?" diye karşılık verdi Bruce. "Ağabeyin kafama bir kurşun mu sıkacak? Ben de bir başka ibret tablosu mu olacağım?"

Madeleine sessiz kaldı, narin yüzünde acı ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. "Yap şunu, Bruce," diye fısıldadı.

Hesapların yanlış bir şifreyle açılmışsa, demişti Lucius ona, sistem güvenlik ağımıza bir uyarı gönderecek ve hesaba izinsiz giriş yapmaya çalışan bilgisayarı anında etkisiz bırakacak.

Bu bilgisayarlar aynı zamanda Madeleine'in GSM dronlarını kontrol etmek için kullandığı bilgisayarlardı ve Cameron'ın dronlar hakkında söylediklerine bakılırsa, Gecegezenleri duruma hâkim kılan tek şey onlardı. Bruce bilgisayarları etkisiz hale getirmeyi başardığı takdirde, Madeleine'in dronlar üzerindeki kontrolünü de etkisiz hale getirebilirdi.

"Rehineleri serbest bırak," dedi Bruce, bakışlarına odaklanarak. "Buradaki herkes yozlaşmış memurlar değil. Düzgün insanlar. İşlerinden bazıları dostlarım. Gitmelerine izin verirsen hesaplarımı açarım."

Madeleine de ona baktı. Sonunda başını onaylarcasına salladı. "Sana söz veriyorum. Hesaplarını bana ver, ben de rehinelere bazılarını buradan göndereyim."

Bazı rehinerler, hiç olmamasından iyiydi, geri kalanları serbest bıraktırmak için Bruce'un bir şeyler düşünmesi gerekecekti. Bu sırada, "Lucius Fox ve Dianne Garcia'nın serbest bırakılanlar arasında olduğundan emin ol," dedi. Bir an tereddüt etti. "Ve başkanın oğlu Richard Price'ın."

"Anlaştık."

Bruce derin bir soluk alarak duruşunu düzeltti ve hesaplarını gösteren ekranlara tekrar baktı. Bu, annesi ve babasının yaşamları boyunca kazanmak için çalıştıkları, oğulları için düzenli bir şekilde kenara ayırarak biriktirdikleri paraydı.

Bruce, Gecegezenlerin bu parayı hedef aldıkları için pişman olmalarını sağlamak üzereydi.

Eğildi ve her bilgisayara Madeleine için şifreyi yazdı.

Bir an sisteme giriş yapılmış gibi oldu.

Madeleine'in yüzünde memnun ya da tatminkâr bir ifade belirmedi. Aksine, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de."

Madeleine'le birbirlerine bakarlarken bile Bruce, güvenlik sisteminin çalışmaya başladığını ve ele geçirilmiş dronların çok geçmeden üretim amaçlarına uygun bir biçimde yeniden çalışmaya başlayacaklarını biliyordu. Rehinelere buradan çıkarmak için çok az vakti kalmıştı.

"Anlaşmada sana düşen tarafı uygulama zamanı geldi," dedi ona sert bir ses tonuyla.

Madeleine bakışlarını ondan kaçırdı ve ayağa kalktı. "Cameron," diye seslendi ağabeyine. "Rehinelerden bazılarını serbest bırakıyoruz."

Cameron işittiklerine inanamıyormuş gibi baktı. "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Bunu *ben* istiyorum. Bruce Wayne'le bir anlaşma yaptık. Bruce diğer hesaplarının erişimini sağladı. Hesaplara girdik." Madeleine bir an bilgisayarlara baktı. "Bu yüzden rehinelere bazılarını serbest bırakıyoruz. İçeriden bazı sivillerin çıkması polisleri bir süre daha oyalar."

Cameron, Bruce'a korkunç bir ifadeyle baktı. Bruce bir an kız kardeşinin söylediklerini kabul etmeyeceğini sandı fakat biraz sonra sesli bir şekilde iç geçirdi ve silahını, aralarında Richard'ın da bulunduğu Gecegezenlerden birkaçına doğru salladı. Madeleine, Dianne, Lucius ve bir düzine kadar rehinenin ileri çıkmasını söyledi. Lucius sert bir ifadeyle öne çıktı ve Dianne ihtiyatla hareket etti, gözleri Bruce'un bulunduğu tarafa kayıyordu. Rehinerler öne çıkarken, iki muhafız onları ileri doğru iterek sendelemelerine neden oldu ve hepsini balkon kapılarından dışarı yönlendirdi. Richard diğer Gecegezenlerin hareketlerini taklit etmeye çalıştı ama yüzünde şüphe dolu ve kırılğan bir ifade vardı.

Bruce giderlerken onları seyretti. *Daha hızlı olun*, diye içinden geçirdi tekrar Madeleine'in ekranlarına bakarak.

Cameron yanlarına döndü. Silahı hâlâ omzuna asılı duruyordu ve Bruce'u tepeden tırnağa incelemek için bir an durdu. Madeleine'in bir bakışı üzerine Bruce da ayağa kalktı.

"Görünüşe göre kararları artık senin yerine Bruce veriyor," dedi Cameron.

"Artık onunla işimiz bitti," dedi Madeleine, ellerindeki tozları silkip sırtını esnetirken.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Cameron, bakışları hâlâ Bruce'un üzerindeydi. Bruce da, tüm kasları kasılmış olmasına rağmen, sessizce ona baktı. Altıncı hissi bağırarak ona bir şeyler söylüyordu.

Bir an Madeleine kaskatı kesildi. İrileşmiş gözleriyle kardeşine baktı. Cameron silahını omzundan aldıktan sonra Bruce'a doğrulttu. "İşimiz bitti," dedi.

Madeleine, ağabeyi ateş ederken kolunu onunkine doğru savurarak silahın hedefini değiştirdi ve bu sırada Bruce kendini yere attı. Kurşun başını kıl payı sıyırıp geçerken Bruce sıcaklığını duydu. Kurşun, arkasındaki duvara çarparak patladı.

"Tanrı aşkına, Cam!" diye bağırdı Madeleine. Bu kez doğruca kardeşinin çenesine vurdu. Cameron bir anlığına sersemleyerek geriye doğru sendeledi.

Bruce, Madeleine'in yanlarında getirdiği kaskını kaptı. Kaskı kafasına geçirdikten sonra ayağa fırlayarak koşmaya başladı. En yakınında bulunan Gecegezen'i yakalarken rehinelere çığlıklar yükseldi. Diğerleri tepki verme fırsatı bulamadan Bruce muhafızın kafasına vurarak onu şuursuz bir halde yere serdi ve muhafızın vücudunu kullanarak en yakınındaki diğer Gecegezen'i yere düşürdü. Ayağını adamın

boynuna indirdi. Yere düşen iki muhafızın elinden silahlarını aldı ve aynı hareketle şarjörleri silahlardan çıkararak balkondan aşağı attı. Salonda sadece üç muhafız kalmıştı, hepsi de silahlarını Bruce'a doğrultmuşlardı.

"Rehinelerden birini öldürün!" diye bağırdı Cameron onlara.

"Kıpırdamayın!" diye bağırdı Madeleine aynı anda.

Kafaları karışan Gecegezenler bir an tereddüt edince muhafızlardan birinin elindeki silahı düşürmek ve tüm ağırlığıyla sertçe diğerine vurmak için Bruce'a fırsat verdiler. Muhafızlar dengelerini kaybederek birbirlerinin üstüne düştüler. Yakınlarında, koltuklardan birinden ateşlenen bir silah sesi daha duyuldu. Bruce dönüp baktığında Cameron'ın ona ateş ettiğini gördü. Dişlerini sıktı, ardından koltukların arasından hızla atıldı.

Madeleine kardeşinin kafasına şiddetli bir tekme savurdu, tekme Cameron'ın boynuna isabet etti ve tam Cameron sendelerken ikinci tekme de eline gelerek silahını yere düşürmesini sağladı. Silah dönerek halının üzerinde yuvarlandı.

Cameron dişlerini sıktı fakat alt kattaki koridorlardan gelen gürültü üzerine hepsi bir anda durdu. Bu, koşturan binlerce ayağın sesine benziyordu ve birden etrafı haykırışlar doldurdu.

"Polis!" diyordu sesler. "Polis! Yere yatın, hemen! Ellerinizi arkanızda birleştirin!"

Polisler. Dronların oluşturduğu barikatı geçmiş ve içeri girmişlerdi. Bruce başını, bir an afallayan Cameron ve Madeleine'e doğru çevirdi. Sonra Madeleine bilgisayarlara baktı. *Biliyor.* Dronların hepsi etkisiz hale getirilmişti. Bilgisayarları da, Lucius'un güvenlik virüsüyle bozulmuştu.

Cameron, adamlarının diğerlerine geri çekilmeleri emrini verdi. Sonunda, diğer üç Gecegezen'in de sinirleri bozuldu. İçlerinden biri en yakındaki rehineyi kaptı ve diğerlerinin çığlıklar içinde kaçışmalarına neden oldu. Diğer çılgınca ateş ederken Bruce eğildi, silahtan çıkan mermi balkon korkuluğunu kırdı. Sonrasında Bruce onların peşlerine düştü. Gecegezenler balkon kapılarından hızla çıkarak birkaç polisin çoktan merdivenlerin başına vardığı koridora kaçtılar. Cameron koridorun bir ucundan diğerine baktı. Gotham Polis Teşkilatı her iki taraftan içeri doluyor, kaçış yollarını tıkıyordu. Madeleine, yüzünde şaşkınlık ve ihanete uğramanın neden olduğu ifadeyle Bruce'a baktı.

"Dronların kilidini kırdın," dedi.

"Şimdi ödeştik," diye cevap verdi Bruce.

Bruce'u şaşırtan bir şekilde, Madeleine'in dudaklarının kenarında ufak bir tebessüm belirdi.

Madeleine, Cameron'la birlikte en yakındaki merdiven kapısına koşmaya başladı. Bruce da hızla arkalarından koştu, sonra bir an durdu. Kapının yanında, etrafında çıkan karmaşa nedeniyle panik içinde donakalmış Richard duruyordu. Kolları titreyerek silahını önünde tutuyordu. İrice açılmış gözleriyle Bruce'un kaskına baktı ve kendini bir saldırıya hazırlayarak korkuyla büzüldü.

Bruce öylece durup titreyen eski dostunu izledi. "Çık buradan," dedi gür sesiyle.

Richard ikinci bir talimata ihtiyaç duymadı. Etrafında onca şey olup biterken silahını yere düşürdü ve rehinele aynı yöne doğru koşmaya başladı.

Bruce'un, Richard'ı giderken seyretmek için vakti yoktu. Polis onların yanına varmadan merdiven kapısına doğru atıldı. Herkesi şaşkına çeviren bir hız ve çeviklikle hareket

eden Cameron merdivenlerin yarısındaydı. Bruce bir sonraki basamağa varmıştı ki Cameron beş basamak birden çıkıp diğer merdivenlere ulaştı. Bruce daha hızlı koşmak için kendini zorladı. Spor salonunda ve simülasyonlarda sürekli yaptığı idmanlar her şey sona erdikten sonra Cameron'ın kaçabileceği ihtimali içindi sanki. *Hayır*. Bruce peşlerinden uçarcasına basamakları tırmandı.

Cameron, Bruce'tan bir kat yukarıdaki sahanlıktan aşağı doğru ateş etmek için durunca kaçması için Bruce'a yeterli uyarıyı yapmış oldu. Koşarak bir kat daha çıktılar. Cameron yukarıda, basamaklardan birine takılarak sendeledi ve birkaç değerli saniye kaybetti. Madeleine ona yardım etmek için hızla geriye döndü. Bruce bu fırsattan yararlanarak rahatlıkla metal korkuluğun üzerine çıktı, sonra yine sıçrayarak yukarıdaki korkuluğu kavradı. Hızını, kendini korkuluklardan itip onların üzerinde savrulmak için kullandı.

Cameron döndü ama Bruce bu tepkiyi bekliyordu. İleri doğru atıldı ve eklemlerindeki metalin soğukluğunu duyarak Cameron'ın kolunu kaptı. Silahı ve Cameron'ın elini duvara vurdu. Silah yere düştü ve Bruce silaha bir tekme savurdu. Birkaç kat aşağıdan, yukarı çıkan polislerin sesi geliyordu. Polisler vaktinde yetişemeyecekler, diye düşündü Bruce. Cameron, WayneTech'in sis bombalarından birini çıkardı.

Bruce'un yapabileceği tek şey, aşağıdan gelen polisleri ikaz edercesine bağırarak oldu. "Geliyor!"

Cameron bombayı merdivenlerden aşağı savurdu ve bir sis perdesi polisi yuttu.

Cameron tekrar Bruce'a saldırdı. Bu kez Bruce darbeden kaçınmayı başaramadı. Darbe o kadar kuvvetliydi ki yalpalayarak yana uçmasına neden oldu, sırtı sertçe korkuluğa

çarptı. Cameron iki eliyle birden boynunu kavramak için mücadele etti. Bruce, aşağı düşmeden olabildiğince geriye doğru eğildi; yumruklarıyla saldırdı, bir kez daha isabet ettirdi, ardından hızla Cameron'ın üzerine atıldı ve ikisi birden duvara çarptılar.

Bir klik sesi duyuldu ve soğuk bir namlu Bruce'u kafasından hafifçe dürttü. "Bırak onu," dedi Madeleine.

Beni vurmayacak, diye düşündü Bruce. Fakat Madeleine'in tepkisi o kadar aniydi ki Bruce'un bir an donup kalmasına neden oldu. Ve o an, Cameron'ın ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Bruce'u iterek üzerinden attı, sonra da son katın basamaklarını hızla tırmanarak çatıya çıkan kapıdan girdi.

Madeleine bir an Bruce'a baktı. Bombadan yükselen dumanlar onlara dek ulaşmış, etraflarını puslu bir örtüyle sarmıştı. "Bunu tahmin etmem gerekirdi," dedi Madeleine sonunda. Bruce, dronları devre dışı bırakan şifreden söz ettiğini biliyordu.

"Teslim ol," diye cevap verdi Bruce. Başındaki kask sesini boğuklaştırıyordu. "Lütfen."

Madeleine bir an daha pozisyonunu koruduktan sonra döndü. "Önce beni yakalamaları gerekecek," diye seslendi. Bruce onu ayak bileğinden yakalamaya çalıştı ama Madeleine çabucak kaçarak sislerin arasında gözden kayboldu. Bruce bir küfür savurarak arkasından koştu.

Çatıya çıktığında buz gibi havayla karşılaştı. Sisler, arkasından çatıya doluştu. Bir an –aşağıdaki caddeden gelen yanıp sönen ışıklar ve polislerin bağırışları olmasaydı– alan ona bomboş, neredeyse terk edilmiş gibi gelebilirdi. Uzaklarda bir yerlerden, oraya yaklaşan bir helikopterin sesi işitildi. Bruce çabucak arkasına döndü. Nereye gitmişlerdi?

“Öldün sen.”

Arkasından Cameron’ın sesi geliyordu. Bruce bir an sonra bir kolun boynunu, kaskının hemen altından sıkıca kavradığını hissetti. Soluk almak için debelenerek derin derin iç çekti. Cameron’ın yüzüne dirseğiyle vurmaya çalışırken tek kolunu hızla geriye savurdu ama Cameron onu daha da sıkı kavrayarak daha çok boğulmasına neden oldu.

Bir klik sesi. Bruce sislerin arasından, kendisine doğrultulmuş bir silah gördü. Diğer tarafta Madeleine duruyordu, yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı.

“Ne bekliyorsun?” diye gürledi Cameron, Bruce’un arkasında. “Vur onu. Bekleyecek vaktimiz yok.”

Madeleine’in koyu renk gözleri Bruce’unkilerle buluştu. Bruce, Madeleine’in silahı daha da sıkı kavradığını gördü. “Madeleine,” demeyi başardı boğulurcasına.

Madeleine silahı hafifçe oynattı; silah Cameron’a bakıyordu. “O düşmanımız değil, Cam,” dedi sakince. Helikopterin sesi daha da şiddetlendi. “Bırak onu.”

“Ne?” Cameron’ın sesinde, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ton vardı. “Az önce bütün operasyonu mahvetti! Bu adam...”

“*Senin* operasyonunu mahvetti,” diye araya girdi Madeleine. “Benim görevim hep adaleti aramaktı. Bruce Wayne yozlaşmış biri değil. O, annemizi öldüren, sen ölmek üzereyken tedavin sırasında seni kandıran kişi değil. Ve onu öldürmek adalet değil. Bırak onu, Cam.”

“*Hain*,” dedi Cameron dudak bükerek, Bruce kolundaki kuvvetin bir an azaldığını hissetti. “Ne oldu sana, kardeşim?”

Madeleine bunun üzerine, gözlerini öfkeyle kıstı. “Vaktimiz yok,” dedi. Ve sanki sözlerini vurgulamak istercesine,

helikopterin spot ışığı konser salonunun ötesindeki binalar arasında titreşerek onlara doğru geldi.

Cameron kolunu gevşetti ve Bruce'u Madeleine'e doğru itince Madeleine dengesini kaybetti. Bir öfke nöbeti içinde Cameron kız kardeşinin üzerine atıldı ve silahı elinden kaptı. Silahı Bruce'a doğru savurarak ateşledi.

Iskaladı.

Bruce, ona yaslanmakta olan Madeleine'in tek bir kez, şiddetle sarsıldığını hissetti. Madeleine vurulmuştu.

Bruce'un ağzından boğuk bir feryat çıktı. Vücudundaki her bir öfke ve adrenalin zerresi beyninden uzuvlarına akın ederken gözlerinin önündeki manzara kıızıla büründü. Cameron'ın üzerine atıldı.

Cameron Bruce'un yan tarafına şiddetli bir darbe indirdi. Bruce tek dizinin üzerine çöktü ve bir an sonra karanlığın içinde bir yumrukla daha karşılaştı. Kaskının koruyuculuğuna karşın, Cameron'ın metal eklemleri ona öyle sert bir darbe indirdi ki başı hızla geriye gitti. Her şey bulanık bir hal aldı. Cameron sert elleriyle onu yakasından kavradı ve Bruce tekmeler savururken çatıda sürükledi. Bir anda Bruce'un tüm içgüdüleri harekete geçti. *Beni çatıdan aşağı atacak.*

Tek bir hareketle uzandı ve Cameron'ı iki bileğinden kavradı. Arkasına dönüp Cameron'ı elinden geldiğince sert bir şekilde, hızla kendine doğru çekti. Cameron sendeledi ve dengesini kaybetti. Hemen arkalarında, merdiven boşluğuna açılan kapının etrafındaki beton duvarlar vardı. *Hemen saldır. Durma.* Bruce, Cameron'ın kafasına bir yumruk savururken haykırdı.

Yumruğu tam yerine isabet etti. Cameron beton duvara çarptı. Kolları ve bacakları çöktü, yere yığıldı. Bruce

nefes nefese dururken, yaklaşan helikopterin ışığı siluetini aydınlattı. *Polisler geliyor. Buradan gitmeliyim.*

Arkasına döndüğünde Madeleine'in sendeleyerek ağa-beyine doğru gittiğini gördü. Ellerini karnına bastırmıştı ve acıdan bembeyaz kesilmişti. Helikopter yaklaşırken ani bir rüzgâra kapıldılar. Bruce ilk defa Madeleine'in gözlerinde gerçek bir korku ifadesi gördü. *Hayır.* Madeleine'e doğru koştu.

Arkalarında, helikopterden megafonla konuşan bir polisin sesi geldi. "Eller yukarı! Aksi halde ateş açarız! Tekrar ediyorum, ateş açarız!" Bruce gözlerini kısıp baktığında, askeri bir helikopterin açık kapılarından uzanmış bir metalin –bir tüfeğin– parıltısını gördü. Havayı delip geçen pervanenin sesi kulakları sağır ediyordu. Tüfeği tutan asker nişan aldı. Bruce'un gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Tüfekten çıkan mermiler hemen yanlarında patladı. Bruce Madeleine'in elini tuttu ve birlikte beton duvarın güvenliğine doğru koştular. Madeleine bir an ona karşı koydu, ayakları hâlâ onu korumak amacıyla kardeşine doğru dönüyordu fakat hareketleri güçsüz ve düzensizdi. Bruce tam bağırarak bir şeyler söylemek üzereydi ki Madeleine'in gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü.

Cameron teslim olmuştu, kollarını havaya kaldırıyordu ve parmağıyla *Madeleine'in* bulunduğu yönü gösteriyordu.

Polislere, önce *onu* hedef almalarını söylüyordu. Öz kardeşini. Hem de kendisini kurtarmak için.

Madeleine başını kaldırıp helikoptere bakabilecek kadar bir zaman bulabildi. Tüfek ona doğru çevrildi.

Hayır, o değil.

Her şey ağır fotoğraf kareleri şeklinde ilerliyormuş gibiydi. Bruce boğuk bir çığlık atarak ona doğru uzandı,

Madeleine'i emniyete almak için kendisiyle birlikte duvarın arkasına çekti.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı helikopterdeki polis Cameron'a. Sonra da silah sesleri duyuldu.

Bruce Madeleine'i dikkatle yere çömeltti. Madeleine'in omzunun üzerinden, çatının çıkıntısına dayanarak çömelmiş Cameron'ı görebiliyordu. Etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Polisin dikkatini uzun süre dağıtamazdı.

Bruce tekrar Madeleine'e döndü. Kan, gömleğini lekelemişti ve Bruce'un kolları arasında nefes almaya çalışıyordu. *Hayır.* Arada, onları birbirinden ayıran cam olmadan Madeleine'in yüzünü görebilmek için kaskını çıkardı. "Seni hastaneye götürecekler, Madeleine. Beni duyuyor musun? İyileşeceksin."

Gözyaşları, yüzünün kenarlarında izler bırakıyordu. Kontrolsüz bir şekilde titriyordu fakat gözleri –derin, kararlık, dipsiz gözleri– Bruce'a sabitlenmişti.

"Ne asilsin," demeyi başardı, dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirdi. Kan kırmızısı, dudaklarını lekelemişti.

Bruce, Madeleine'i kendine doğru çekerken kolları gerildi. "Nefesini boşa harcama," diye karşılık verdi. Madeleine titredi ve Bruce bir süre sonra, dökemediği gözyaşlarının görüşünü buğulandırıldığını fark etti. "Ama nefes alıp vermeye devam et. Anladın mı? Nefes alıp vermeye devam et."

"Bu... çok kötü," dedi Madeleine, sesi kısılmıştı ve Bruce onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı, "yani bu şekilde tanışmış olmamız."

Madeleine ona veda ediyordu. Bruce cevap verecekken Madeleine başını iki yana salladı. "Yanlış taraf için çalışıyorsun," dedi.

Bruce üzerine eğilirken, onu ikna edebilmeyi, dünyasının iki yönünü de ona gösterebilecek, hayatı boyunca ona öğretilen şeylerin doğru olmadığını, bir yerlerde gerçek adaletin bulunduğunu anlatacak sihirli bir sözcük bulabilmeyi diledi. Onu hayatta tutabilecek bir sihirli sözcük olmasını diledi. Fakat bunun yerine, ışıltıları yavaş yavaş çekilen gözlerine bakarken buldu kendini.

“Çok üzgünüm,” dedi sonunda.

Madeleine ona odaklanmaya çalıştı. “Ben de.”

Bruce elini usulca Madeleine’in yüzüne koydu, ardından eğildi ve dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. Bir şekilde Madeleine’in de onu öpebileceğini; bu hareketin, kızın soluğunu, hayatını kurtaracak kadar içinde tutabileceğini sandı. Fakat tekrar yüzüne bakmak için geriye çekildiğinde, Madeleine’in gözleri kapalıydı.

Helikopter sesleri hâlâ tepelerinde uğulduyordu ve spot ışığı onların bulunduğu yöne geliyordu. Bruce, polisin kilitli merdiven kapısını tekmelediğini işitebiliyordu, her an çatıya akın etmeye hazırdılar.

Başını kaldırmadı ve yüzünü Madeleine’in yüzüne gömerek birkaç saniye daha öylece kaldı. Ardından Madeleine’in cesedinden uzaklaşmak için kendini zorladı. Kaskını tekrar başına geçirdi ve beton duvarın gölgelerine saklanarak çatının kenarına doğru koştu. Çatı kenarına bir kablo kancası geçirdi ve helikopterin ışığı ona ulaşmadan önce atlayarak gözden kayboldu. Kablo ellerinin arasında bulanıklaştı. Bruce yere ulaştığında, polisin sonunda merdiven kapısını kırdığını duydu. Polislerin çatıya akın ettiklerini canlandırdı gözünde. Dikkatleri iki cesede yoğunlaşmıştı. Bruce polislerin bağırarak Madeleine’in ismini söylediklerini

işitebiliyordu. Kendini zorlayarak kabloyu binanın çıkıntısından kurtardı ve gece karanlığına karıştı.

Koşarken, ağlaması için hiçbir sebep olmadığını düşündü. Madeleine bir suçluydu, bir hırsızdı, bir kaçak ve bir yalancıydı. Bunu kendine defalarca tekrarladı.

Ama yine de gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

26. BÖLÜM

Işıklar. Bir kamera ekibinin gürültüsü ve üniformalıların telaşı. Hâlâ salonun üzerinde beklemekte olan helikopterin gürültüsü. Bruce etrafında olup biten her şeyi büyülenmiş-çesine izliyordu fakat kavramak için zamanı yoktu. Siyah kostümünü gizledi ve kendi giysilerini giydi. Tünellerden geçerek yolunu buldu, sonunda polisle yüz yüze geldi. Polisler onu, Alfred ve Harvey'nin de beklediği barikatı oluşturan arabalara götürdüler.

Alfred polislere, Gecegezenlerin hesaplarının şifresini zorla alabilmek için Bruce'u hapishaneden kaçırdıklarına ilişkin bir hikâye uydurmuştu. Bruce onlara, hesaplarını kullanarak dronları uzaktan etkisiz hale getirişini anlattı. Harvey de ifadelerini doğruladı.

Birileri Bruce'un çatıdaki siyah kostümlü adam olduğunu anlamışsa bile, kimse sesini çıkarmadı.

Dianne, barikattaki ambulanslardan birinin yanındaki bir sedyede, battaniyeye sarılı halde dimdik oturuyordu.

Bruce ve Harvey yanına gittiğinde Dianne titreyen kollarını ikisine birden uzatarak onlara sıkıca sarıldı. Bruce gözlerini kapayarak kendini bu ana bıraktı. En azından hepsi buradaydı. En azından arkadaşları hayattaydı. Önemli olan da buydu.

Gözlerini açtığı anda bir an, kalabalığın arasında yürüyen, koyu renk gözlü bir kız gördüğünü sandı. Sesini duyar gibi oldu. Belki de gözlerini kapatırsa kendini yine Arkham'ın koridorlarında, bir pencerenin ardından, başını ona doğru eğerek saçlarını parlak, siyah bir örgü halinde toplayan bir kıza bakarken bulurdu.

Fakat tekrar baktığında kız sanki hiç orada olmamışçasına gözden kaybolmuş, yerini polis ve muhabirlerden oluşan bir kalabalık almıştı.

Ertesi sabah Bruce, malikânesinde uyandı ve topallayarak avluya gitti. Vücudunun yüzlerce noktası ağrıyor ve sancıyordu fakat uzun zaman sonra ilk kez gece boyunca uyuyabilmişti. Rüya görmemişti. Lanetlenmiş koridorlar görmemişti. Güneş ışınlarının evinin penceresinden içeri girerek zeminde desenler oluşturmalarını seyretmek gerçeküstü bir histi. Sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibiydi.

Alfred tараçada bir tepsi içinde kahve, yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı bile. Bruce dikkatle sandalyeye oturdu, ardından huzur veren yeşilliği seyretti. Sabah tuhaf bir şekilde sessizdi. Yalnızca cıvıldaşan kuşların ve uzaklardaki bir fıskiye nin sesi duyulabiliyordu. Konser salonundaki rehin alma olayı dün gece mi yaşanmıştı, helikopter pervaneleri ve silah sesleri o zaman mı doldurmuştu kulaklarını?

“Günaydın, Efendi Wayne.”

Bruce sandalyesinde döndüğünde, vasisisin eli kolu zarflarla dolu bir halde geldiğini gördü. “Sabahı görebildiğim için çok memnunum, Alfred,” diye cevap verdi Bruce, Alfred yanına otururken.

“Lucius uğradı. Size şükranlarını sunmak istedi,” dedi Alfred. “Polis WayneTech’i araştırmaya gelirse, durumunuzu idare edeceğini söyledi.”

“Kimse şüphelendi mi?”

Alfred başını iki yana salladı. “Polisin elinde hâlâ, *kimliği belirlenememiş, siyahlar içindeki saldırgana* ait tutuklama emri var. Lucius’un bu işle bir alakası olmadığı sürece sizi bulamazlar.”

Bruce, Alfred’e gülümsemeye çalıştı. “Laboratuvarlarına izinsiz girdiğim için benim adıma Lucius’tan özür diledin mi?”

“Yaşananlar göz önüne alındığında, Lucius’un, yaptığınız hırsızlığa söyleyecek bir sözü yok,” dedi Alfred kahkaha atarak. “Ve sizin için de uygunsa, şahsi teşekkürlerini iletmek üzere bugün içinde sizi görmek istiyor. WayneTech’in, dron güvenlik sisteminde Madeleine’in faydalanmayı başardığı eksiklikler üzerinde çalışmakla meşgul olacağını söyledi. Şahsi fikrimce bu, oldukça ciddi bir eksiklikti.” Alfred koltuğunun altına sıkıştırdığı zarf yığınının masanın üzerine attı. “Sizin için giriş kapısına bazı kartlar bırakılmış.”

Bruce elini yığının üzerinden geçirdi, isimler ve adreslerden bazılarını hatırladı. Sınıf arkadaşlarından, diğer arkadaşlarından, öğretmenlerinden ve Wayne Sanayi çalışanlarından gelen kartlardı. Eli kartlardan birinin üzerinde durdu. Zarfın üzerinde Richard’ın adresi vardı. Bruce ba-

şını kaldırıp Alfred'e baktı, Alfred başıyla onu onayladı ve Bruce dikkatle zarfın mührünü yırttı. İçinde bir geçmiş olsun kartı vardı. Bruce kartı açtığı anda, elle yazılmış, kısa bir mesaj gördü.

Teşekkür ederim.

Aradan onca zaman geçmişken bile, Bruce hâlâ Richard'ın elyazısını tanıyabiliyordu. Sözcükleri yeniden okudu. Richard, konser salonundaki siyah kostümlü figürün Bruce olduğunu bilemezdi. Bilebilir miydi? Bruce'un dövüş şeklini ya da sesini mi tanımıştı? Bruce başını iki yana salladı, bu düşünce başını döndürmüştü ve bir an Richard'ı polis merkezinde gözaltına alınmış halde gözünde canlandırdı. Richard Bruce'un kimliğini polise açıklar mıydı?

Bu kesinlikle Richard'ın ait olduğu kategoriye uygun bir davranış olurdu. Kinci, öfkeli, alaycı, Bruce'un cezalandırıldığını ikinci kez görmeye istekli. Fakat Bruce oturup Richard'ın mesajını inceledi. *Teşekkür ederim.*

Bu basit sözcüklerin içinde bir yerde, sırrının tutulacağına dair verilmiş sessiz bir söz olduğunu düşündü.

Önceki gece yaşanan karmaşa tekrar zihninde belirmişti. "Sanki gerçekte burada değilmişim gibi hissediyorum, Alfred," diye bir itirafta bulundu.

"Anlıyorum," dedi Alfred usulca. "Yaşadığınız onca şeyden sonra düzelmek için kendinize zaman tanıyın." İç geçirdi, ardından vasiliğini üstlendiği genç adamı inceledi. "Sizi tehlikelerden uzak tutmakta güçlük çekecekmişim gibi hissediyorum, Efendi Wayne, siz bu tehlikelerle başa çıkabildiğinizi kanıtlamış olsanız bile."

Bruce, Madeleine'in, vücudu gevşemiş bir halde kollarında yattığı anı hatırladı. Zihni hâlâ bulanıktı ve Alfred'e,

polisin Madeleine'in cesedine ne yapacağını soramıyordu. Nereye gömülecekti? "Pek bir şey kanıtladığımı sanmıyorum," dedi.

Alfred ona anlamlı bir ifadeyle baktı. "Bana çok fazla kalp krizi geçirtmemeye çalışın. Giderek gençleşmiyorum."

Kapı zili çaldı. Alfred bir an daha Bruce'a baktıktan sonra kalktı ve kapıyı açmak üzere gitti. Bruce dikkatini tekrar avluya yöneltmişti ki tanıdık sesler duydu. Omzunun üzerinden arkasına baktı.

Gelenler Dianne ve Harvey'ydi, ikisinin de ellerinde hediyeler vardı. Harvey siyah ceketinin omzuna bir sırt çantası daha atmıştı, sarı saçları geriye yatırılmıştı ve yüzünde bir tebessüm vardı. Dianne daha vakur duruyordu... sağlıklı ve kısmen zarar görmemiş gibi görünüyordu, üzerine bol gelen beyaz kazağı ve çizgili taytı içinde rahat göründüğü bile söylenebilirdi. Kahverengi gözlerinde düşünceli, pek de tekin olmayan bir ışıltı vardı fakat Bruce'u görünce neşelenerek dikleşti.

Bruce da onları görünce karanlık ruh halinden sıyrıldı.

"Şimdiden ayaklandığına inanamıyorum!" diye bağırdı Harvey, Bruce'un uzattığı elini kavradı ve kucaklamak üzere onu kendine doğru çekti. Sırtına biraz sertçe vurdu ve yüzünü buruşturarak gülmesine neden oldu. "SWAT ekibinden birinin çatıda Wallace kardeşlerle mücadele ettiğini duydum; *senin*, polis binaya girmesine yardımcı olduğunu da. Her şey çok karışık; kimse gerçekte neler olduğundan emin değil. Ama lanet olsun, *senin* yerinde olsam bu ayın geri kalanını bir sürü film seyredip pizzaları silip süpürerek yatağımda geçirirdim."

Bruce, Harvey'den ayrıldı ve Dianne'i kucaklamak üzere döndü. "Eh, *senin* gerçek anlamda bir rehine olarak oradan kurtulduğun düşünüldüğünde," dedi, "benim pek bir mazeretim olamaz."

Dianne kollarını Bruce'un boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, Bruce," dedi. "Polise yardım etmeseydin burada olabilir miydim bilmiyorum."

Bruce gözlerini kapadı ve ona sarıldı. Dianne, siyah kaskın ardındaki kişinin o olduğunu, balkon katında onunla birlikte olduğunu, dehşet içindeki yüzünü gördüğünü bilmiyor gibiydi. Her şey ona gerçeküstü geliyordu. "Geldiğin için çok mutluyum," diye cevap verdi arkadaşına.

"Polis seninle ilgili ne yapması gerektiğini tam olarak bilemiyor," dedi Dianne, Harvey'yle birlikte Bruce'un yanındaki sandalyelere yerleşirken. Alfred biraz daha yumurta ve kızarmış ekmek, iki fincan da kahve getirdi. "Haberlerde bu sabah, Gecegezenlerin, hesaplarının şifresini almak için seni hapisten kaçırdıklarını söylediler."

Bruce ve Harvey rahatlamış ifadelerle birbirlerine baktılar. Harvey yasaları çiğnediği için hâlâ rahat görünmüyordu ama Bruce onun da kendini ihbar etmek için koşarak polis merkezine gideceğini düşünmüyordu.

"Ve akıllıca numaran günü kurtardı," diye devam etti Dianne. "Ama bir de şeyle ilgili..." Bir an tereddüt etti. "Madeleine'in mektubuyla ilgili olanlar vardı. Gotham Polis Teşkilatı hâlâ seni mahkemeye gönderme konusunda karar vermeye çalışıyor."

"Seni herhangi bir şeyle suçlarlarsa aptallık ederler, Bruce," dedi Harvey. "Ve benim böyle bir şey söylememin ne demek olduğunu biliyorsun."

Her nedense hiçbir şey –polisın kararsızlığı da, mahkemeye çıkma ihtimali de– ona pek önemli gelmiyordu.

Dianne her zamanki gibi, Bruce’un ruh halindeki değişimi fark etti. Başıyla, Bruce’un elini sürmediği yumurtasını ve kızarmış ekmeklerini işaret etti ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “İyi olacak mısın sen? Biliyorum... yani dün yaşanan şeylerden sonra, senin için zor olmalı.” Dianne elini uzattı ve Bruce hâlâ arkadaşının elinin kontrolsüz bir şekilde titrediğini gördü. “Bunun yakında geçmesini umuyorum. Günün birinde.”

“Günün birinde,” diye karşılık verdi Bruce başını sallayarak, aklı hâlâ Madeleine’deydi. Hâlâ projektörlerle aydınlanan bedenini görebiliyor, onu kucağında yatırırken titreyişini duyabiliyordu. Bu görüntüler sürekli zihninde canlanıyordu. Başını iki yana salladı. Önceki gece travma yaşayan tek kişi kendisi değildi. Bu sabah birçok insan kendine gelmeye çalışıyordu.

Harvey arkasına yaslandı ve iç geçirdi. “Bana kalırsa sonsuza dek Gotham gazetelerinin ön sayfalarında yer almaya razı olmalısın,” dedi, sözlerinde hafif bir hüznün havası sezilmesine karşın. “Tek istedikleri, sana dair hikâyeler. Uzaktan dahi olsa seni tanıyan herkesten röportaj koparmaya çalışacaklar. Dedikodu gazeteleri gerçekte olup bitenlerle ilgili kendi hikâyelerini uydurmaya başladılar bile.”

“Utanmazlık bu.” Dianne başını iki yana salladı. “Etrafında dönen bu soytarılıktan uzak durmak için maske falan takman gerekecek.”

Bruce, giydiği kostümü bilse Dianne’in ne söyleyeceğini merak etti. Dikkati tekrar Harvey’ye yöneldi. Başıyla, ar-

kadaşının yanında getirdiği sırt çantasını işaret etti. "Hey," dedi. "O çanta ne için?"

Harvey ona baktı, ardından derin bir nefes aldı. "Şey," diye başladı tereddütle. "Babamı ihbar etmiştim, hatırlıyor musun?"

Dianne, Harvey'nin söyleyeceklerinin beklentisiyle gü-lümsedi fakat Bruce, arkadaşının ona polis merkezinden kaçmasına yardımcı olurken söylediklerini hatırlayarak sessiz kaldı. Harvey'nin devam etmesini bekleyerek başını salladı. "Eh, görünüşe göre babam bir süre hapiste kalacak. Bu yüzden ben de acaba dedim..." Harvey sözcükleri ağzından çıkarmaya çalışırken bir an sesi kesildi. "Acaba... bir süre sende kalsam sorun olur mu? Sadece bir süreliğine, sonbaharda üniversite başlayana kadar, sadece birkaç haftalığına. Eşyalarımın çoğu yanımda." Harvey küçücük, yıpranmış sırt çantasını gösterdi. "Elbette sorun olacaksa..."

Bruce'un gözleri iri iri açıldı. Harvey nihayet, *nihayet* babasını ardında bırakıyordu. Temelli.

Harvey bir an özür mahiyetinde bir şeyler geveleyecek gibi oldu ama Bruce öne eğilerek sabit bakışlarıyla onu susturdu. "Kal," dedi. "İstedğin kadar kal."

Harvey bir süre daha duraladı. "Benim de biraz cesur davranmam gerektiğini düşündüm," dedi.

Bruce elini arkadaşının omzuna koydu. "Sen benim bugüne dek olmadığım kadar cesur davrandın."

Dianne Harvey'yi kendine çekerek sarıldı, Bruce da arkadaşlarının varlığının tadını çıkararak aynısını yaptı. O anda olanlar, onun için her şeydi. Bugün buraya gelmek zorunda olmadıklarını düşündü; ikisi de önceki gece kendilerine göre

acı çekmişlerdi ve muhtemelen onun kadar yorgundular. Ama yine de burada, yanındaydılar, onu neşelendirmeye çalışıyorlardı ve Bruce, yanlarında *rahat* olabildiği arkadaşları olduğu için kendini müteşekkîr hissetti.

Dünyada her zaman yalancılar, hainler ve hırsızlar olacaktı ama yine de iyi yürekli insanlar var olmaya devam edecekti.

Alfred tekrar dışarı gelip ona bir ziyaretçisi daha olduğunu söyleyene kadar avluda kaldılar. Bruce onlardan özür dileyerek masadan kalktı ve Dianne ile Harvey'yi, okullar başlayana kadar gidebilecekleri konserlerin listesini yaparken bıraktı. Eve girdi ve bekleme salonunda kendisini uzun boylu birinin beklediğini gördü.

Bu, Dedektif Draccon'du, yanında Bruce'un tanışmadığı biri vardı. Dedektif, Bruce yaklaşırken ona döndü, ardından tokalaşmak için elini uzattı. Diğer elinde, beceriksizce tutmaya çalıştığı bir buket çiçek ve bir kart vardı. "Merhaba Bruce," dedi. Başıyla yanındaki adamı işaret etti. "Bu Dedektif James Gordon."

El sıkışırken dedektif, Bruce'a nazıkçe baktı. Gençti ama bir şeyler –kalın kaşları, daha şimdiden kırışmış, açık tenli yüzündeki çukura kaçmış gözleri– onu yaşına göre daha bilge gösteriyordu. "Sizinle tanışmak bir şeref, Bay Wayne."

"Sizinle de, efendim," diye yanıt verdi Bruce.

"Gordon, Şikago'dan geliyor," diye ekledi Draccon. "Gotham Polis Teşkilatı'nda benim yerimi alacak."

Bruce hızla ona baktı. "Sizin yerinizi mi alacak?"

"Metropolis'te bir terfi aldım ve onların emniyet kuvvetlerine katılmak üzere bu ay sonunda Gotham Polis Teşkilatı'ndan ayrılacağım."

Bu sözler üzerine Bruce elinde olmadan, hafifçe gülümsedi. "Tebrikler, dedektif," dedi.

"Aslında bu senin sayende oldu." Draccon çiçekleri rahatsız bir şekilde elinde sallıyordu, sonunda Alfred buketi elinden alıp bir vazo bulmaya giderek onu bu dertten kurtardı. "Polis merkezindekiler bunu sana göndermek istediler," dedi, gözlüğünü düzeltirken. "Kendini daha iyi hissettiğinde, yaptıkların için resmi olarak bir onur belgesi takdim etmek üzere seni polis merkezine bekliyoruz."

Bruce açık duran karta baktı. Kartın içine birkaç kişi imza atmıştı. "Sizlere yaşattığım onca şeyden sonra mı?" dedi, Draccon'a buruk bir şekilde gülümseyerek. "Bu çok fazla."

Draccon elini beline dayadı ama gülümsüyordu. "Fikrimi değiştirmeden kabul et, Wayne."

"Onur belgesi ne için?"

"Operasyonun kaderini belirleyen bir harekette bulunup polis memurlarının ve sivillerin hayatını kurtardığın için," diye yanıt verdi Gordon. "Dronları devre dışı bırakmak ciddi anlamda cesaret ister, Bay Wayne."

Draccon, onu övüp övmeme konusunda kararsız bir halde omuz silkti. "Kahramanca eylemlerin için," diye ekledi Gordon'un sözlerine. "Yardımanın olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdık."

"Tebrik ederim," dedi Gordon.

Bruce bir an tereddüt etti. "Peki ya Richard Price?" diye sorma cesaretini gösterdi. "Ona ne olacak?"

"Hakkında suçlamalar var," diye cevap verdi Draccon. "Ama dün gece kaçan Gecegezenlerin izini sürerken bizimle işbirliği yaptı. Başına gelenlere uygun olarak cezasında bir

düzenleme yapacağız. Richard'ın arkadaşın olduğunu biliyorum, Bruce ve kendisi çok pişman."

Bruce Richard'ın yaşamının, hayatını değiştiren bir grupla karşılaştıktan sonra, babası olmadan, omuzlarına yüklenmiş suçluluk duygusuyla ilerleyip gidişini hayal etti. Belki içeride cezasını çektikten sonra diğer aile üyeleriyle teselliye ve huzuru bulabilirdi. "Teşekkürler, dedektif," dedi.

Draccon ona nazıkçe gülümsedi. "Bak, Bruce. İlk başta sana fazla yüklendiğimi biliyorum. Kamu hizmetine ilk girdiğin sırada, sana ne kadar ayrıcalıklı bir çocuk olduğunu gösterme, etrafta her istediğini yaparak dolaşamayacağını hatırlatma gereği duydum." Bir an duraksadı. "Ama senin de adaletin peşine düşmek için sebeplerin var. Aslına bakarsan şu son birkaç ay boyunca, onca iniş çıkışa rağmen seninle çalışmak hoşuma gitti. Sen iyi bir çocuksun, Bruce, güzel bir kalbin var. Ve gördüğün, katlandığın onca şeyden sonra, bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Teşekkürler, dedektif," demeye karar verdi Bruce. *Gerçekten* iyi biri miydi? Sevdiği insanlara zarar verdiği olmuştu; yüzlerce kez emirlere karşı gelmişti. Fakat belki de tüm bunların sonunda bir şeyler, annesi ve babasının mirasını devralırken ona çok daha anlamlı gelecek bir şeyler vardı.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Yani... denetimli serbestlik bir süre daha mı devam edecek? Gözaltında olmayı sevdiğimden değil tabii."

Bu soru üzerine iki dedektif de kahkaha attı ve bir an Draccon daha çok kendisi gibi göründü. "Bu kez olmayacak, hayır," diye teyit etti. "Kendini içinde bulduğun durum ve katkı yaptığın onca şey düşünülünce affedildin ve bu dosya

sicilinden tamamen silinecek.” Katı bir ifadeyle kaç çatarak Bruce’a baktı. “Ama şansını fazla zorlama. Gotham Polis Teşkilatı’yla son çekişmen olsun bu.”

“Bu son,” dedi Bruce kararlı bir ifadeyle. “Bir daha bu kadar ciddi bir olaya dahil olacağımdan şüpheliyim.”

Draccon dudaklarını büzdü. “Ben de öyle sanıyorum.” Bu kez Bruce, dedektifin yüz hatlarında tedirgin bir ifadenin belirdiğini fark etti, sanki aklında hâlâ başka bir şey varmış gibiydi.

Gordon öne eğildi. “Madeleine’in üzerine yüklenmiş üç cinayette de Cameron Wallace’la ilişkilendirilecek bazı kanıtlar bulduk; onun hayatta olup olmadığını bilmiyorduk, bu yüzden Madeleine’e karşı olan DNA kanıtımız şimdi daha az inandırıcı görünüyor. Madeleine de oradaymış ama cinayetleri o işlememiş.”

Bruce, Madeleine’in kıpırtısız bedenini aklına getirmemeye çalışarak uyuşmuşçasına başını salladı. Dedektif Draccon’a baktığında, yine yüzünü buruşturduğunu gördü. Merakı birden alevlendi. “Bana söylemediğiniz şey nedir, dedektif?”

Bruce’un arkasından, mutfaktan dönen Alfred’in sesi geldi. “Ona söyleseniz iyi olur, dedektif,” dedi Alfred. “Kendisi bir şekilde öğrenecektir.”

Draccon şakağını ovdu, ardından ceketini düzeltti. “Madeleine... cesedi, hastaneye götürüldükten bir saat sonra yok oldu.”

Bruce kalakaldı. “Ne?”

“Havaalanına kadar izini sürdük, oradan da bir uçağa binip ülke dışına çıkmayı başardığını öğrendik.”

Madeleine ölmemişti. Alakasız bile yoktu.

Hayattaydı.

Sağlık ekibini kandırıp kendini hastaneye götürtmüş ve yaşanan karmaşada kaçmayı başarmıştı. Bruce onun o solgun yüzünü, gözyaşlarını, vedalarını düşündü. Son bir düzenbazlık daha.

Elinde olmadan başını eğdi ve güldü. *Elbette özgür kalmanın bir yolunu bulacaktı.*

"Eh," dedi, uzunca bir aradan sonra. "Şimdi her neredeyse, bütün paraları kendi hesabına geçirmenin bir yolunu bulmuştur."

Gordon boğazını temizledi ve Bruce ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Madeleine parayı Gecegezenlerin hesaplarından almamış," diye cevap verdi.

Bruce duraksadı. "Almamış mı?"

"Hayır," dedi Gordon. "Bütün paraları bir hayır kurumuna bağışlamış. Gotham Yasal Koruma Fonu, annesinin adına milyonlarca dolarlık bir bağış aldı."

Bu sözler üzerine Bruce iki dedektife baktı. Gotham Yasal Koruma Fonu. Bu, annesinin her zaman katkı yaptığı, kendilerini mahkemede savunmaya maddi güçleri yetmeyen kimseleri savunan hayır kurumuydu. Ve Madeleine Gecegezenlerin paralarını bu kuruma vermişti. Dedektifler bu konuda kendi aralarında konuşmaya başladıklarında Bruce kendini, pencereden dışarı bakarak Madeleine'in bunu yaparken aklından ne geçtiğini, onu bu harekete teşvik eden şeyin ne olduğunu düşünürken buldu.

Belki de artık farklı taraflar için mücadele ettiklerine inanmıyordu. Belki de Madeleine onu değiştirdiği gibi, o da Madeleine'i değiştirmişti. Belki de dost, düşman ya da

bunlardan daha fazlası olup olmadıklarına ilişkin son bir iyi niyet hareketiydi bu.

Belki de aralarındaki onca yalandan sonra bu, Madeleine'in ona gerçekte kim olduğunu söyleme şekliydi.

BİR AY SONRA.

27. BÖLÜM

Bu gece Gotham sokakları dolunayla aydınlanıyor; köşe taşları siyah, beyaz ve gümüş renklere boyanıyordu.

Bruce düşüncelere dalmış, yeni arabasıyla otoyolda hızla ilerliyordu. O günün erken saatlerinde, Dianne'i İngiltere'ye yolcu etmek için Harvey'yle havaalanına gitmişti; o hafta, arkadaşı üniversiteye giderken aynısını Harvey için de yapacaktı. Ve Bruce da Lucius ve Alfred onu Wayne Sanayi için hazırlamaya devam ederken, çok geçmeden burada, Gotham'da üniversite hayatına adım atacak ve annesi ile babasının yerini almaya çalışacaktı.

Sanki hayat kendini yeniden düzenlemiş, geleceğinin tüm yapı taşları uygun şekilde sıralanmış ve Bruce tam olarak ne yapması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Her şey normale dönmüştü.

Ama yine de arabasını sürerken, nereye gittiğini pek biliyormuş gibi değildi. Aracındaki GPS cihazı, uyarı sesleri çıkarıyor ve evine dönecekse eninde sonunda bir dönüş

yapması gerektiğini hatırlatıyordu. Fakat Bruce, kavşakları birbirini ardına geçerek dümdüz ilerlemeye devam etti. Düşünceleri, hayatının yaşanan her şeyden sonra hâlâ tatmin olamamış boşluklarındaydı. Bekliyordu.

Yarım saat sonra, Gotham Konser Salonu'nun önüne vardığını fark etti.

Arabasını boş bir yere park etti, ardından uzun paltosunu giydi ve binaya doğru ilerledi. Bir zamanlar polislerle ve yanıp sönen ışıklarla dolu sokaklar şimdi bomboştu ve konser salonu da gölgeler içindeydi. Projektörlerle ışıklandırılmamıştı. Soğuk bir rüzgâr esiyordu ve Bruce, yüzünün sadece üst yarısı görünecek şekilde koyu renk paltosunun yakasını yukarı çekti. Salonda bu gece herhangi bir etkinlik yoktu fakat merdivenlerin dışı açılan kapıları kilitli değildi, böylece içeri girdi ve merdivenlerden çatıya kadar çıktı.

Çatıya ulaştığında, tüm şehrin parıldayan ışıklarını görebileceği kenar çıkıntısına doğru gitti.

Sadece birkaç ay önce Arkham Tımarhanesi'ne ayak bastığında, siyah ile beyaz arasındaki bir dünyada yaşıyor-muş gibi davranan, önce kötülüğün, sonra iyiliğin, sonra da ikisi arasındaki her şeyin bir gücüymüş gibi görünen bir kızla karşı karşıya gelmesi ona tuhaf geliyordu şimdi. İlk karşılaşmalarını hâlâ hatırlıyordu. Madeleine, bakışları arada kısaca Bruce'un bulunduğu tarafa kayarken, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, düşünceleri bakışlarının kapkara perdesi ardında gizli bir halde bir duvara dayanmış otu-ruyordu. O ilk anda aklından neler geçmişti? Bruce'ta neler görmüştü? Sadece bir başka milyarder damgası, Arkham'dan kaçışı için bir bilet, diye mi düşünmüştü? Yoksa karşısında konuşmaya değer birini mi bulmuştu?

Bruce cebine uzandı ve Madeleine'in Arkham'dan kaçmadan önce ona bıraktığı notu çıkardı. Kâğıdı katlayıp katlayıp yeniden açmıştı –önce bir çiçek, ardından elmas yapıp sonra yine düzleştirmişti– ve bunu o kadar çok yapmıştı ki Madeleine'in ilk başta yaptığı şeklin kıvrımları yıpranmaya, kâğıt üzerinde hafif yırtıklar oluşmaya başlamıştı. Bruce cümleleri yeniden okudu.

Sevgili Bruce,

Biz pek de birbirine uygun bir çift değiliz, değil mi? Sonuçta ben, bir milyarder ile bir katilin mutlu sonla bitebilecek bir hikâyesi olabileceğini düşünemiyorum. Öyleyse ödeşelim: buradan çıkmama yardım ettiğin için teşekkürler ve ben de aylar boyunca seni eğlendirdiğim için senin teşekkürlerini kabul ediyorum. Umarım beni hatırlarsın.

*öptüm,
MW*

Bruce bir süre notu inceledi. İlk okuduğunda alaycı bulmuş, Madeleine'in, kaçmasına izin verecek kadar aptalca davrandığı için onunla alay ettiğini düşünmüştü; şimdiyse bu sözler ona özlem dolu, hatta nostaljik, asla olamayacak bir şeye duyulan özlemi belirtiyormuş gibi geliyordu. Bu, yollarının bir daha kesişmemesi ihtimaline karşı yazılan son bir nottu. Belki de bunu kasten yapmıştı. Söz konusu o olduğunda, anlamak zordu.

Bruce kendine itiraf etmek istemese de Madeleine'le sohbetlerini, kızın hâlâ orada bir yerlerde olduğunu, hiç şüphesiz kendine yeni bir yol çizmeye çalıştığını düşününce dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

Belki pek uygun bir çift değillerdi ama kader yine de onları birbirine uydurmuştu. Ve belki bir gün, gelecekte, yine birbirlerini bulurlardı. Bruce, bir daha görebildiği takdirde ona ne söyleyeceğini düşündü. Ona, aralarında cam bir duvarın olmadığı, daha farklı bir dünyada tanışmış olmalarını dilediğini söyleyecekti.

Sonunda mektubu yeniden katladı ve dikkatle cebine koydu. Gözlerini kapadı, derin bir soluk aldı ve akşam olurken etrafını dinledi. Gotham'ın derinliklerinde bir yerlerde siren seslerini, adaletin savunucularının bir gece vardiyasına daha başladıklarını işitebiliyordu. Rüzgâr şiddetlendi, koyu renk saçlarını savurdu ve paltosunun eteklerini çekiştirince paltosu adeta bir pelerine dönüştü.

Belli bir mesafeden bakılınca Bruce neredeyse görünmezdi, konser salonunun ve ardındaki şehrin gölgeleri arasında kaybolmuş minicik bir siluetti. Gökyüzünde onu aydınlatacak bir ışık, bulunduğu tarafa dönen yüzler, ona seslenen kimse yoktu. Hiç kimse onun, şehrin kollayan sessiz bir gözcü gibi orada durduğunu bilmeyebilirdi.

Fakat Bruce baktığında, görebildiği tek şey ışıklardan oluşan bir okyanustu, Gotham'ın parıldayan kalbi önüne serilmişti. Gelecekte onu neler beklediğini henüz bilmiyordu ama bu her ne olursa olsun, burada olacağını biliyordu.

Gotham, korumaya değer bir yer gibi görünüyordu ona. Gotham, evi gibi görünüyordu.

TEŞEKKÜRLER

Batman hakkında bir hikâye yazma şansını nasıl elde ettiğimi tam ben de anlamadım ama bu projeye ne kadar hızlı bir şekilde, “Evet!” dediğimi hatırlıyorum. Kara Şövalye'ye dair ilk hatırladığım şey *Batman: The Animated Series*'tir; o çizgi diziyi başımı ellerimin arasına almış, bir şehirde süzülerek kötü adamları yenmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederek seyrederdim. Batman gördüğüm ilk karmaşık karakterdi. Yaptıklarınız için ne kadar az takdir görürseniz görün ya da karanlık taraf sizi ne kadar ayartmaya çalışırsa çalışsın, yine de kalkıp iyilik adına dövüşmelisiniz. Bu bana şimdi, hiç olmadığı kadar doğru geliyor.

Batman'ın Adalet Birliği var, benim de bu hikâyeyi yazarken böyle bir birliğim vardı:

Her şeyi ve daha fazlasını düşünen harika temsilcim ve arkadaşım, Kristin Nelson'a teşekkürler. Müthiş editörüm Chelsea Eberly (teknoloji alanındaki) tüm zorluklara rağ-

men, Bruce Wayne'in hikâyesine son halini verirken benimle siperlerde yer aldığın için teşekkür ederim. Bu işi başardık!

Beni dostça ve sıcacık bir hevesle karşıladıkları için, Random House'taki ekibin tümüne minnettarım: Michelle Nagler, Jenna Lettice, Alison Impey, Dominique Cimina, Aisha Cloud, Kerri Benvenuto, John Adamo, Adrienne Waintraub, Lauren Adams, Kate Keating, Hanna Lee, Regina Flath ve Jocelyn Lange. Nezaketiniz, paha biçilemez editörlük yardımınız, tasarımınız, pazarlama/tanıtım alanındaki algınız ve aşırı harikuladeliğiniz için defalarca teşekkürler, teşekkürler ve teşekkürler. Warner Brothers'taki harika ekibe –Ben Harper, Melanie Swartz ve Thomas Zellers– ve DC bünyesindeki herkese, genç Bruce Wayne'in hikâyesi konusunda bana güvendiğiniz ve bana, “Ben Batman'im,” deme şansını verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu, hayatımın en önemli olaylarından biri olacak.

Benim azılı, harika Amazon arkadaşıım, eşsiz Leigh Bardugo (diğer ismiyle Wondugo): bu çatlak yazar bu işi sen olmadan yapamazdı. Her şey için teşekkürler.

Harika dostum Dianne, bu kitap en başından beri senin içindi, seni zeki kadın, ama sen bunu zaten biliyorsun. Batman sorularımı hoş gördüğün ve ikinci çayı sırasında benimle geniş kapsamlı Bruce Wayne sohbetleri yaptığın için teşekkürler. Aklın en güzel şeylerle dolu senin!

Harika insan Dhonielle Clayton, sezgilerin, zekân, bilgeliğin ve dostluğun için teşekkür ederim. Sevgili arkadaşlarım Amie Kaufman, JJ ve Sabaa Tahir – en çok ihtiyaç duyduğum anlarda beni neşelendirdiğiniz için teşekkürler. Her biriniz gibi olabilmeyi arzuluyorum.

Süper kahraman eşim Primo, geceler boyu süren Batman sohbetleri için, Batman'le ilgili her şeyi benimle seyrettiğin

için ve o ęlenceli, nazik kişiliğinle var olduğun için teşekkürler. Sanki birbirimize şık falan gibiyiz biz.

Son olarak da okuyucularıma ve dünyanın dört bir yanındaki adalet savunucularına: yaşadığımız dünyanın gerçek Kara şövalyeleri olduğunuz için teşekkürler. Süper kahramanlar, insanlığın sunabileceği en iyi şeyleri temsil ettikleri için bizlere ilham verirler. Onlar bizlere, bizim de değişikliklere sebep olabileceğimizi ve iyilikler yapabileceğimizi hatırlatan karakterler. Batman gibi olabilmeniz için milyonlarca dolarınızın ve bir Batcave'inizin olması gerekmiyor. Sadece cesur ve sağlam yürekli olmanız yeterli. Mücadeleye devam.

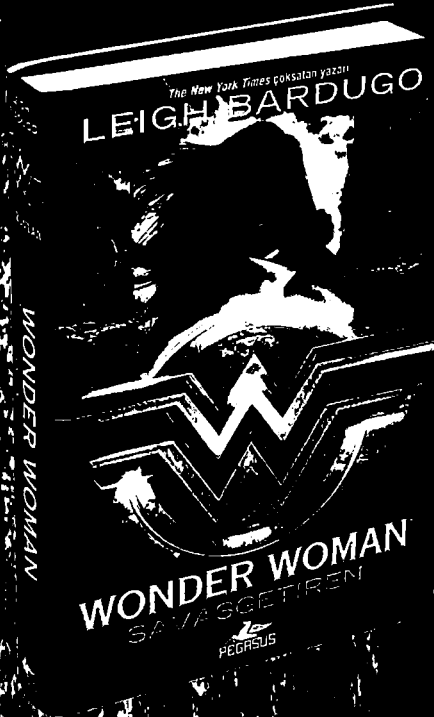
WONDER WOMAN™

SAVAŞGETİREN

— DC İKONLAR —

ÖLÜMSÜZLERİN KIZI ÖLÜMÜN KIZI BİRLİKTE

"Bardugo, güçlü kadın kahramanın simgesi haline gelmiş Wonder Woman'ın değerini hakkıyla veriyor."

Booklist

"Sinematik savaş sahneleri ve zamana karşı verilen savaş, heyecanı daima zirvede tutuyor ama bu kitabın parlamasını sağlayan şey, Diana ve Alia'nın birbirine verdiği destek."

Kirkus Reviews

Yayıncı: Pegasus
Yazar: Leigh Bardugo
Çeviren: Ayşe Önalp
Yayın Yılı: 2021
Sayfa Sayısı: 320
ISBN: 9786054444444

DC İKONLAR

BRUCE

